Paris yakınlarında sinsice yuvalanarak Avrupa Güvenlik Örgütü'nü hedef almış Rus ajanları... Amerika'ya kaçan Kübalı bir cellatın imhası... Beklenmedik cinayetler... Bermuda'da aşk ve kin... Amansız bir takip...

Beş tehlikeli olay, beş önemli görev ve İngiliz Haberalma Servisi'nin güvenebileceği tek adam: 007, James Bond!..

"Medeniyetin farkında olmadığımız ürpertici diğer yüzü..Son derece çarpıcı bir olaylar yumağı..."

NEW YORK HERALD TRIBUNE

"Ustaca kurulmuş bir dehşet ağı... Her zamanki, nefis ve çılgın dilberler..."

THE TIMES

200 LİRA

James BOND Senin Gözlerin İçin

TAY

James

BOND

Ian Fleming

Senin Gözlerin İçin

TAY YAYINLARI

JAMES BOND: 2

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. 16 Kat 3
Türbe-İstanbul (1984) Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Senin Gözlerin İçin

James Bond'un hayatında gizli kalmış beş olay

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: FOR YOUR EYES ONLY

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi : Eldim Ofset /Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı : Alner-Gündüz Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

İÇİNDEKİLER

- BİR CİNAYET
- SENİN GÖZLERİN İÇİN
- RİZİKO
- İŞİN TESELLİ YANI
- ENDER BULUNUR BİR BALIK

BİRİNCİ OLAY

BİR CİNAYET

Motosiklet gözlüğünün ardındaki gözler soğuk mu soğuktu. Saatte yüzle giden BSA M-20'nin sürücüsünde tek sakin nokta bunlardı. Kalın gözlük camlarının ardındaki bu gözler gidonun hemen üzerindeki bir noktaya birer silah namlusu gibi takılı kalmıştı. Yüzüne çarpan rüzgârla gerilmiş dudaklarının arasından mezar taşlarını andıran beyaz dişleri farkediliyordu. Aşırı hızdan şişen yanakları titrer gibiydi. Kasklı başının iki yanında yer alan siyah eldivenli elleri, saldırmaya hazırlanan bir hayvanın pençelerini andırıyordu.

Adamın üzerinde Kraliyet Muhafız Alayı'nın üniforması vardı. Altındaki haki renkli motosiklet ise, hız artırmak için pistonlarında, karbüratöründe ve egzozlarında yapılan değişiklik dışında ordu motosikletlerinden farksız görünüyordu. Benzin deposunun üzerine tutturulmuş Luger tabancanın dışında, adamın görünümünde acayip bir yan yoktu.

Bir mayıs sabahıydı ve saat yediydi. Motosikletli adam Paris'e giden Paris-Nantes yolundan ayrılmış, St. Germain'den geçen bir yola sapmıştı. İki tarafı

ağaçlıklı yolda ondan başka kimse yoktu, daha doğrusu sekiz yüz metre kadar ilerideki aynı üniformayı taşıyan kişinin dışında. Onun da üzerinde Kraliyet Muhafız Alayı üniforması vardı. Daha uzun boylu ve daha gençti. Saatte altmış kilometre hızla, sabahın tadını çıkara çıkara gidiyordu. Hava güzeldi ve acelesi de yoktu. Birliğine döndüğünde kahvaltıda ne yiyeceğini düşünüyordu...

Beş yüz metre, dört yüz, üç yüz, iki yüz ve yüz... Arkadan gelen hızını altmışa düşürdü. Sağ elini ağzına götürüp dişleriyle eldivenini çıkardı, ceketinin arasına soktu. Sonra, benzin deposunun üzerindeki Luger'e uzandı.

Birden, görüntüsü öndekinin dikiz aynasına vurmuş olmalı ki, genç asker başını çevirdi. Sabahın bu saatinde bir başka haberci görmek onu şaşırtmıştı. Yaklaşan motosikletliyi önce Nato'nun askeri polislerinden biri sanmış, fakat üzerindeki üniformayı tanıyınca şaşkınlığına bir de mutluluk eklenmişti. Aklından Özel Kurye Servisi'ndeki motosikletli diğer İngilizleri geçirdi: Albert, Sid, Wally... Wally olmalıydı bu! O da kendisi gibi yapılıydı. Aman ne iyi! Kantindeki ufak tefek kızdan söz edip biraz dalga geçebilirlerdi. Kızın adı Louise, Elise, Lise gibi bir şeydi...

Tabancalı adam yavaşladı. Aralarında kırk metrelik bir mesafe vardı. Hızı kesildiği için rüzgârın gerdiği suratı normale dönmüştü. Kaba ve sert hatlı yüzüyle Slavları andırıyordu. Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Mesafe otuz metreye inmişti. Ormandan fırlayan bir saksağan öndeki genç askerin yanından geçip uzaklaştı. Asker sırıtarak eliyle bir hareket yaptı. Aklına "saksağan felaket getirir" sözü gelmişti.

Aradaki mesafe on beş metreye düştüğünde, arkadaki motosikletli ellerini bırakarak silahını doğrultu ve tabancayı sol koluna destekleyerek bir el ateş et-

ti.

Genç askerin elleri gidondan kurtularak belinde birleşti. Motosikleti yoldan çıkarak bir hendeği aştı ve otların arasına dalarak devrildi. Güçlü BSA bir an cesedin üzerinde homurdandı, askerin üniformasını parçalayıp otları yolduktan sonra sarsıldı ve stop etti.

Katil motosikletini geldiği yöne çevirerek yolun kenarında durdu, kontağı kapadı, aracı sehpaya aldı ve hızlı adımlarla kurbanına doğru ilerledi. Cesedin yanına çömeldi, siyah evrak çantasını, deri cüzdanını ve kolundaki saati alarak doğruldu. Çevreyi dinledi. Ormanın seslerinden başka gürültü yoktu.

Ağır adımlarla geri döndü. Yol boyunca ayağıyla motosikletin tekerlek izlerini sildi. Hendeğin içindeki izlerle ve ezilen otlarla hayli uğraştı. Motosikletinin yanına geldiğinde tekrar arkasına baktı. Durum fena sayılmazdı. Ceset ancak polis köpekleri tarafından bulunabilirdi. Fakat sekiz kilometrelik yolu arayıp taramaları saatler, hatta günler alırdı. Yani zamanı vardı. Bu gibi işlerde zaman çok önemliydi. Adamı kırk metreden de vurabilirdi, ama yaklaşıp işi sağlama bağlaması iyi olmuştu. Ayrıca, saatini ve cüzdanını alması da akıllıca bir davranıştı. Profesyoneller böyle yapardı.

Adam sonuçtan memnun bir tavırla motosikleti sehpadan indirdi, çalıştırdı ve hareket etti. İz bırakmamak için bir süre yavaş gitti, sonra hızlandı. Artan hızla birlikte yüzünde yine o sinir bozucu sırıtış belirmişti...

*

**

James Bond akşamın ilk içkisini Fouquet'de içmişti. Fransız kahvelerinde içki içmenin pek tadı yoktu. Kaldırımda oturup votka, viski ya da cin içilmi-

yordu. Bond Paris'teyken hep aynı yerde, Terminus Nord'da kalırdı. Nedeni de istasyon otellerinden hoşlanması ve bu otelin diğerlerine nazaran daha sade oluşuydu. Yemeklerini ise, Cafe de la Paix'de, Rotonde'da ya da Dôme'da yerdi. Buraların hem yemekleri güzeldi, hem de ilginç müşterileri vardı. Canı sert bir şeyler içmek istediğinde, Harry'nin Barı'na giderdi. Oraya ilk gidişi on altı yaşına rastlıyordu. Paris'e ilk gelişiydi ve barın adresini Continental Daily Mail'de görmüştü. Hemen bir taksiye atlamış ve berbat bir Fransızcayla "sokak beş, numara iki" demişti. Böylece hayatının unutulmaz gecelerinden birini yaşamıştı. O gece, hem safiyetini hem de tüm parasını kaybetmişti. Akşam yemeklerini Paris'te genellikle Cochon d'Or, Vofour, Lucas-Carton gibi yerlerde yer, turist broşürlerindeki Maxim's gibi doların tutsağı olmuş yerlere adım atmazdı. Yemeklerden sonra, başına neler gelebileceğini görmek için Pigalle Meydanı'na çıkar, dönüşte yürüyerek Gare du Nord'a kadar bütün Paris'i katederdi.

Bond o gece tozlu adres defterini unutup gönlünce eğlenmeye karar vermişti. Avusturya-Macaristan sınırındaki başarısız, tatsız işten sonra Paris'e gelmişti. Londra görevi Bond'a vermiş ve 5 numaralı Viyana İstasyonu'nu atlamıştı. Londra'nın bu kararı istasyondakileri sinirlendirmiş ve sınırdan kaçırılması gereken Macar, mayın tarlalarında öldürülmüştü. Bu konuda kuşkusuz araştırma yapılacaktı. Bond ertesi gün Londra'ya geçtiğinde raporunu verecekti. Bu işi düşünmek bile canını sıkıyordu... O gün Paris'te hava nefisti. Bond kentin tadını çıkarmaya karar verdi. Kendine bir kadın bulacaktı. Hem de tam anlamıyla bir kadın...

Bond Fouquet'de oturmuş, ısmarladığı içkiyi

beklerken bu heyecanlı haline kendi de güldü. Uzun zamandır Paris'te neşeli bir günü olmamıştı. Kaldırımın önünden geçen araba seline baktı. Güneşte parıldayan araba dizisi madeni bir şerit gibiydi. Champs-Elysées'nin bu hali dünyanın hemen her yerinde aynıydı. Bir kenti tanımak için insanın iki saati vardı. Sabahın beşiyle yedisi arası. Bu saatten sonra ortalığa dökülen gürültülü araba seliyle ne binalar ne de ağaçlıklı bulvarlar başedebilirdi.

Garsonun elindeki tepsi mermer masaya çarparak şıngırdadı. Garson içkiyi bırakıp hesabı tabağın altına yerleştirdikten sonra uzaklaştı. Bond Americano adlı kokteylinden bir yudum alıp bir sigara yaktı. Gecesinin felaket geçeceğinden emindi. Bir iki saat içinde o kadını bulsa bile, hayalindeki kadına uymayacağı kesindi. Kadının neler yapacağını, neler söyleyeceğini daha şimdiden kestirebiliyordu. Kısacası, sonuçta yine başladığı noktaya dönecekti.

Siyah bir Peugeot 403 ani bir manevrayla araba dizisini sollayarak köşede, başka bir arabanın yanında park etti. Bu ani dalışın sonucu fren sesleri, korna gürültüleri ve şoförlerin bağırıp çağırmaları duyuldu. Olanlara aldırış etmeyen kadın arabasından indi ve sakin adımlarla kaldırımda ilerledi.

Bond birden toparlandı. Bu kadın hayalindeki tipe tam anlamıyla uyuyordu. Uzun boyluydu. Üzerindeki yağmurluğa rağmen, vücudunun güzel olduğu belliydi. Cesaretini araba kullanış biçimiyle zaten ortaya koymuştu. Gerilmiş dudaklarından sabırsızlığı okunuyordu. Kadın kalabalığın arasında ilerlerken çevresine bakınıyordu.

Bond gözlerini kısarak masaların arasından geçen kadına baktı. Sevgilisiyle buluşmaya geldiğini tahmin etti. Ne talihsizlik! Yan yatmış beresinin altından

dökülen uzun sarı saçlarıyla tam Bond'un hayalindeki kadındı. Tuhaftır, kadın ona bakıyordu. Hem de gülümseyerek...

Bond ne olup bittiğini anlayamadan kadın masasına yaklaştı, bir iskemle çekip oturdu.

— Geç kaldığım için bağışlayın, dedi. Acele etmemiz gerek. Sizi bürodan istiyorlar.

Sonra, eğilerek fısıltılı bir sesle:

— Acil dalış! diye ekledi.

Bond uyandı birden. Bu kadın kim olursa olsun, onlardan biriydi. "Acil dalış!" Denizaltıcıların kullandıkları ve Gizli Servis tarafından benimsenmiş bir deyişti bu. Kötü haber anlamına gelirdi. Bond cebindeki bozuklukları masaya bırakarak:

— Pekâlâ, dedi. Gidelim.

Kadının peşinden arabaya kadar gitti. Kadın arabayı çalışır durumda bırakmıştı. İçeri girip kapıları kapar kapamaz hareket ettiler. Bond yan gözle kadını süzüyordu. Teni pürüzsüzdü ve saçları gerçekten doğal rengindeydi. Sonunda, dayanamayıp sordu:

— Kimsiniz siz? Ne oluyor böyle?

Genç kadın gözlerini yoldan ayırmaksızın cevap verdi:

— İstasyondanım. İkinci derece memur. Görev başında 765 numara, normal hayatta Mary Ann Russell diye çağırılırım. Ne olup bittiğini bilmiyorum. Bütün bildiğim Genel Merkez'den M.nin bizim şefe bir haber gönderdiği. Çok acele olarak sizin bulunmanız istendi. Paris'te hep aynı yerlere gidermişsiniz. Bir kız arkadaşımla birlikte sizi aramaya çıktık. O lokantalara gitti. Ben de Fouquet'den başlayayım dedim. Şansım varmış...(Gülümsedi.) Bir terslik yapmadım ya?

— Yo, harikaydınız. Peki, ya yanımda başka bir kadın olsaydı?..

Mary Ann gülümsedi.

— Yine yanınıza gelecektim. Yalnız bu kez "Sir" diye hitap ederdim. Tek korkum, kadını nasıl atlatacağınızdı.

— Becerikli birine benziyorsunuz. Ne kadar zamandır bu iştesiniz?

— Beş yıldır. Ama, bir "İstasyon"da ilk kez çalışıyorum.

— İşi seviyor musunuz?

— Evet. Yalnız geceleri ve izinli olduğum günler sıkılıyorum. Bazı şeyleri göze almadıkça Paris'te arkadaş edinmek çok zor... Aslında, geri kafalı değilim, ama Fransızlar bu işin tadını kaçırıyorlar. Bu nedenle otobüse ya da metroya binmiyorum. İnsanın her tarafını çürütüyorlar. Üstelik, adamlara ne diyeceğimi de bilmiyorum. Bazılarının çimdikleri çok can yakıyor. Sonunda, baktım olacak gibi değil, bu arabayı aldım. Eski olduğu için kimse yanına yaklaşmıyor. Hele arabanın her yanının çarpılmış olması hepsinin gözünü korkutuyor...

Genç kadın dediklerini doğrulamak istercesine Concorde Meydanı'nı dönüp yandan gelen arabaların üstüne doğru gitti. Hepsi durup yol verdi. Oradan Matignon Bulvarı'na çıktılar.

— Bravo doğrusu! dedi Bond. Yalnız bu şekilde araba kullanmayı alışkanlık haline getirmeyin. Bir gün bir Fransız dilberiyle de karşılaşabilirsiniz.

Genç kadın gülerek Gabrielle Bulvarı'na saptı ve Gizli Servis'in Paris bürosu önünde durdu.

— Meraklanmayın, sadece iş sırasında böyle araba kullanırım, dedi.

Bond arabadan indi. Ayrılmadan önce:

— Beni buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim, dedi. İşim bittikten sonra sizi arayabilir miyim? Gerçi beni çimdikleyen yok, ama yine de en az sizin kadar burada sıkılıyorum.

Genç kadın gülümseyen mavi iri gözlerini Bond'a çevirdi.

— Memnun olurum. Beni santraldan bulabilirsiniz.

Bond Mary Ann'ın elini sıkarak:

— Anlaştık, dedi ve hızlı adımlarla binadan içeri girdi...

F İstasyonu şefi, Komutan Rattray pembe yanaklı tombul bir tipti. Sarı saçlarını arkaya taramıştı. Üzerinde çift yırtmaçlı bir ceket ve papyon vardı. Haline bakan onu zengin ve yemekten, içkiden anlayan biri sanırdı. Bu izlenimi bozan tek yanı, sinsi bakışlı mavi gözleriydi. Bond'u görünce derin bir nefes aldı.

— Sizi kim buldu?

— Russell adında biri. Yeni mi bu kadın?

— Altı ay oldu. İyi bir eleman. Her neyse, biz işimize dönelim. Başımız belada. Hemen harekete geçmeniz gerekiyor.

Döndü, masadaki interfonun düğmesine bastı.

— M.ye bir haber iletin lütfen... Özel olacak... 007'yi bulduk. Durumu kendisine aktarıyoruz. Tamam.

Düğmeyi kapatıp tekrar Bond'a döndü. Bond odadaki sigara dumanından kurtulmak için açık pencerenin önüne oturmuştu. Dışardan, Champs-Elysées trafiğinin uğultusu geliyordu. Yarım saat önce Paris'ten kurtulmayı düşünürken, şimdi tam aksine kalmak istiyordu.

— Dün sabah biri St. Germain İstasyonu'muza giden kuryemizi temizlemiş, diye devam etti Rattray. Evrak çantasında özel ve ortak haberalma raporları, Doğu Bloğu ile muhtemel savaş konusunda bazı belgeler varmış. Kurye sırtından tek kurşunla vurulmuş. Katil evrak çantasını, cüzdanını ve saatini de almış...

Bond dudak büktü.

— Bu kötü işte. Olayın adi bir hırsızlık olması da mümkün bu durumda. Cüzdanla saatin alınması bir aldatmaca olarak mı değerlendiriliyor?

— Güvenlik Teşkilatı kesin bir karara varamadı, dedi Rattray. Fakat cüzdanla saatin kasten alındığını sanıyorlar. Sabahın köründe hırsızlık pek akla yakın düşmüyor. M. son derece endişeli. Haberalma belgelerinin kaybolması ve sekiz Nato ülkesinin oluşturduğu SHAPE Güvenlik Teşkilatı'nın işe burnunu sokmak istemesi bizim patronun canını sıkıyor. Adamlar zaten yıllardan beri St. Germain istasyonunu SHAPE Güvenlik Teşkilatı'na katmaya çalışıyorlar. Fakat M.nin bağımsızlığına ne denli düşkün olduğunu bilirsiniz. Zaten Nato Güvenlik Örgütü'nden de hiç hoşlanmamıştı. SHAPE'de çalışan iki Fransızla bir İtalyan var. Karşı Casusluk Örgütü'nün başındaki de bir Alman...

Rattray sigarasından bir nefes çektikten sonra devam etti:

— Benim korkum SHAPE'nin bu işten yararlanmaya kalkıp M.yi zorlaması. Her neyse, M. derhal oraya gitmenizi istiyor. Ben gerekli izinleri aldım. Güvenlik Şubesi Merkez Komutanı Albay Schreiber'a rapor vereceksiniz. Kendisi Amerikalıdır. Bu işle o ilgili. Becerikli bir adam. Bildiğim kadarıyla gereken her şeyi yapmış...

— Mesela neler yapmış?

Rattray Paris banliyösünün bir haritasını alıp Bond'un yanına geldi. Kalemiyle bir yeri işaret ederek:

— Şurası Versailles, dedi. Parkın kuzeyinde Paris-Nantes Otoyolu ile Versailles Otoyolu'nun kesiştiği nokta var. Bu kavşağın birkaç yüz metre ötesinde de SHAPE bulunuyor. Buradan her çarşamba sabahı

saat yedide motosikletli bir kurye haftalık haberalma belgeleriyle yola çıkar ve St. Germain girişindeki Fourqueux Köyü'ndeki Şube Şefliği'ne gidip belgeleri teslim eder ve yedi buçukta da SHAPE'e döner. Güvenlik nedenleriyle izlediği yol St. Germain ormanlarından geçer. İki nokta arasındaki yol on iki kilometre kadar. Yavaş bile gitse, bu mesafeyi on beş dakikadan az bir zamanda alması gerekir. Bu görev dün Muhafız Alayı'ndan bir onbaşıya verilmiş. Adı Bates. Yedi kırk beşe kadar dönmeyince peşine bir motosikletli daha gönderilmiş. O da dönmemiş. Saat sekizi çeyrek geçe Güvenlik Şubesi olaya el koymuş. Durum Fransızlara, İkinci Şube'ye bildirilmiş. Yollar tutulmuş. Adamlar aranmaya başlanmış. Akşam saat altıya doğru adamı köpekler bulmuş. Tabii, bu arada yoldaki izler de silinmiş...

Rattray haritayı Bond'a bırakıp masasına döndü:

— Durum bu. Elden gelen her şeyin yapıldığını belirtmem gerek. Bütün çıkışlar kontrol altına alınmış. Aslında, bu haltı yiyen kişi çaldığı belgeleri o saate kadar rahatlıkla ülke dışına çıkarmış ya da bir elçiliğe teslim etmiştir tabii...

Bond:

— Haklısınız, dedi. Peki, M.nin benden istediği nedir? SHAPE Güvenlik Teşkilatı'na akıl verecek değilim ya! Bana göre değil bu iş. Boş yere zaman kaybedeceğim.

Rattray gülümsedi.

— Aynı şeyi M.ye ben de söyledim. Tabii, kibar bir biçimde. Anlayışla karşıladı. Onun niyeti SHAPE'e bu işi bizim de sıkı tuttuğumuzu göstermekmiş. Sizi görevlendirmesinin nedenleriyse, hem boşmuşsunuz, hem de olay yerine yakınmışsınız. Ayrıca, göze çarpmayan bazı izleri görecek bir yeteneğiniz varmış. Bununla ne demek istediğini sorduğumda

bana, güvenliği güçlü yerlerde göze batmayan insanların bulunabileceğinden söz etti. Kimsenin dikkatini çekmeyecek, bahçıvan, temizlikçi, postacı gibi tiplerin varlığını hatırlattı...

Bond gülümsedi. M.nin çatık kaşlarını, öfkeli sesini hatırladı.

— Anlaşıldı. Elimden geleni yapmaya çalışacağım. Yalnız, kime rapor vereceğim?

— Buraya vereceksiniz. M. St. Germain İstasyonu'nu bu olaya karıştırmak istemiyor. Burada bulunmadığım zamanlar sizinle temas kurması için birini görevlendireceğim. Bu görev Russell'a da verilebilir. Sizi o bulmuştu zaten. Ne dersiniz?

— Bence uygun, dedi Bond. İyi olur!

*

**

Rattray'in Bond'a verdiği Peugeot'ya genç kadının kokusu sinmişti. Bond bir süre onu düşündü. Porte St. Cloud'dan sonra trafik hafiflemişti. Paris-Nantes yolunda bir süre ilerledikten sonra, yol kenarında SHAPE'i gösteren kırmızı oku gördü. Dar yola girdi ve sonunda nöbetçi kulübesinin önünde durdu. Nöbetçi izin belgesini kontrol etti ve camına yapıştırması için büyükçe bir plastik numara verdi.

Bond Nato üyesi ülkelerin bayrakları altından geçerek Avrupa Birleşik Kuvvetler Merkezi'nin camlı kapısı önünde durdu. Güvenlik masasında Amerikalı ve Fransız görevliler belgelerini incelediler ve onu bir İngiliz nöbetçiye teslim ettiler. Bond koridorlardan geçerek üzerinde "Albay G.A. Schreiber, Merkez Komutanlığı Güvenlik Şefi" yazılı kapıdan içeri girdi...

Kendisini ayakta dimdik karşılayan albay, orta yaşlı bir Amerikalıydı. Masasının üzerinde gümüş çer-

çeveli aile fotoğrafları vardı. Bir vazonun içine tek bir gül konmuştu. Odada sigara kokusu yoktu. Birkaç nezaket sözünden sonra Bond konuya girdi.

— Rattray ile konuşmanızdan sonra yeni bir şey öğrenebildiniz mi?

— Kurşunu bulduk, dedi Schreiber. Bir Luger' den atılmış. Sol arka açıdan, otuz, kırk metre mesafeden ateş edilmiş. Adamımızın yolda gittiğini hatırlayacak olursak, katilin de bir araçla peşinden geldiğini kabul etmeliyiz.

— Bu durumda adamınızın katili dikiz aynasından farketmiş olması gerekir.

— Olabilir.

— Peki, bu gibi durumlarda adamlarınız kaçmayı akıl etmiyor mu? Kendilerine bu konuda emir verilmiyor mu?

Albay gülümsedi.

— Elbette veriliyor. Bu durumlarda son süratle kaçmaları emredilmiştir.

— Vurulduğunda hızı ne kadarmış?

— Pek hızlı gitmediği anlaşıldı. Hızı aşağı yukarı saatte kırk kilometre filanmış... Yani ne demek istiyorsunuz, binbaşı?

—Demek istediğim şu.. Adamınız katili aynada gördü ve kaçmadı. Demek ki, peşindeki kişinin düşmandan çok dost görünümlü bir kılığı vardı. Yani adamınız sabahın yedisinde bile o kılığı normal karşıladı.

Albayın alnı kırışmıştı. Endişeli bir sesle:

— Binbaşı, dedi, bu işin tüm ayrıntılarını düşündük. Anlattıklarınız da dahil. Olaydan bu yana her türlü ipucunu değerlendirmeye çalışıyoruz... Ama, esrar perdesini kaldıracak hiçbir şey yok elimizde.

Bond gülümsedi. Ayağa kalktı.

— Öyleyse zamanınızı boşa harcamayayım. Yap-

tığınız araştırmalarla ilgili raporu okumam yeterli olacak. Yalnız, adamlarınızdan biri kantini ve yatacağım yeri gösterirse memnun olurum.

— Elbette.

Albay zile bastı. İçeri giren kısa saçlı genç subaya:

— Proctor, dedi. Binbaşıya misafirhanedeki odasını göster, sonra da bara ve kantine götür!

Bond'a dönerek:

— Yemeğinizi yiyene kadar ben de raporları getirtirim. Onları buradan çıkartamazsınız tabii. Yalnız, yandaki odada rahatça inceleyebilirsiniz. Proctor da gerekli bilgileri verir size. (Elini uzattı.) Oldu mu? Yarın sabah görüşürüz, dedi.

Genç subayın peşinde koridorlardan geçerken böylesine berbat bir işle hiç karşılaşmadığını düşünüyordu. On dört ülkenin güvenlik örgütlerindeki en zeki kişiler bile bu olay karşısında aciz kalmışlardı. O ne yapabilirdi ki?

Gece yatağına çekilip yattığında bu işle birkaç gün ilgilenmeye karar verdi. Bunun asıl nedeni de Mary Ann Russell'ı mümkün olduğunca fazla görebilmekti. Sonra işi bırakacaktı. Bu karardan sonra derin bir uykuya daldı.

*

**

İki değil, ama dört gün sonra St. Germain Ormanı'nda, sabahın erken saatlerinde Bond bir meşe ağacının dalına uzanmış, cinayetin işlendiği yolun hemen yanında bulunan bir düzlüğü gözetliyordu.

Üzerinde, paraşütçülerin giydiği türden bir komando kıyafeti vardı. Ellerindeki eldiven ve başındaki kukuleta bile aynı desen ve renktendi. Yeşil, kahverengi ve siyah lekeli desenler son derece başarılı bir

kamuflaj oluşturuyordu. Güneş yükselip gölgeler koyulaştığında üzerindeki giysi daha da başarılı olacaktı. Bulunduğu dalın altına gelen biri bile kolay kolay onu farkedemezdi.

SHAPE'de geçirdiği ilk iki gün zaman kaybından başka bir işe yaramamış, sorularıyla herkesin canını sıkmıştı. Üçüncü gün Albay kendisini telefonla aramış ve ormanı tarayan polis köpeklerinin araştırmasından hiçbir sonuç elde edilmediğini bildirmişti. Bond da ona köpeklerin bakıcısıyla konuşmak istediğini bildirmişti.

■

**

Köpek bakıcısı bir Fransızdı, sinsi bakışlı bir Fransız... Küçük büronun duvarlarındaki çengellere dürbünler, yağmurluklar, lastik çizmeler, köpek tasmaları asılmıştı. Masada St. Germain Ormanı'nı gösteren bir harita vardı. Adam, kurşun kalemle karelere bölünmüş haritayı işaret ederek:

— Köpeklerimiz ormanın her tarafını aradılar, efendim, demişti. Hiçbir şey bulamadık. Zaten av hayvanları işimizi çok güçleştirdi. Sonra, köpekleri Carrefour Royal yakınındaki o düzlükten ayırmakta da çok güçlük çektik. Çingenelerin kokusu hâlâ kaybolmamış olmalı...

Bond ilgilenmişti.

— Ya, çingeneler demek? Neresi o düzlük?

Adam kirli parmağıyla haritada bir noktayı işaret etmişti.

— İşte, şurası. Kışın orada bir çingene ailesi konaklamıştı. Geçen ay ayrıldılar. Düzlüğü temizlemelerine rağmen köpekler hâlâ kokularını alıyor olmalılar. Bana kalırsa, daha da alacaklar.

Bond adama teşekkür etmiş, sonra St. Germain Jandarma Karakolu'na gitmişti. Çingenelerin varlığı-

nı onlar da onaylamıştı.

— Evet, çingeneleri biz de gördük, demişlerdi. Fransızca bilmiyorlardı. Fakat bir olay çıkarmadılar. Kimse de kendilerinden şikayetçi olmadı. Grupta altı erkek, iki kadın vardı. Bir sabah baktık, gitmişler. Konakladıkları yer, zaten ıssız bir alandı.

▪

**

Bond oradan ayrıldıktan sonra Peugeot'ya atlayıp ormana dönmüş ve biraz araştırdıktan sonra söz konusu düzlüğü bulmuştu. Kayalık bir zemini vardı ve iki tenis kortu büyüklüğündeydi. Ağaçların dibine oturup düzlüğü uzun uzun incelemişti. Alan uzun otlar ve yosunlarla kaplıydı. Bir köşede kümbet gibi bir toprak yığını vardı ve üstü yabani güllerle, böğürtlenlerle kaplıydı. Bond toprak yığının etrafını dolaşmış, bitkilerin köklerine bakmış, fakat hiçbir şey bulamamıştı.

Düzlüğün yola en yakın kenarına gittiğinde, ağaçların arasından yola çıkmanın çok kolay olduğunu görmüştü. Yerdeki yassılmış otlar oradan bir patika geçtiğini mi gösteriyordu acaba? Otları çingeneler de ezmiş olabilirdi, piknik yapmaya gelenler de. Yolun tam kenarındaki iki ağacın arasında dar bir geçit vardı. Bond ağaçların gövdelerini incelerken birden irkilerek yere çömelmiş ve ağacın gövdesi üzerindeki kurumuş bir çamuru kazımıştı. Çamurun altında bir çizik vardı. Ağacın gövdesinde bu şekilde gizlenmiş üç çizik daha vardı. Diğerinde ise dört derin sıyrık farketmişti. Bond oradan ayrıldıktan sonra arabasına dönmüş, arabayı meyilli yolda iterek içine atlamış ve motoru neden sonra çalıştırmıştı.

Şimdi yine o düzlüğün üst tarafındaydı. Varsayımının doğru olup olmadığından emin değildi henüz. M.nin sözleri ve çingenelerden söz edilmesi onu bu

yola itmişti: "Köpekler çingenelerin kokusunu almış olmalılar...", "Çingeneler geçen ay ayrıldılar...", "Kimse kendilerinden şikayetçi olmadı..."

Bilinmeyen neden... Görünmeyen adam... Çingeneler bulundukları yerlere öylesine intibak ederler ki, kolay kolay kimse onların farkına varmaz. Fransızca bilmeyen altı erkekle iki kadın... Çingene kılığına girmek harika bir buluştu! Bir kısmı giderken geri kalanlar da gizlenecek bir yer yapmış olabilirlerdi. Habercilerin taşıdıkları belgeleri çalıp gizlenmeyi mi planlıyorlardı?

Ağaç gövdelerindeki sıyrıklar bir bisiklet ya da motosiklet pedalının yüksekliğindeydi. Yalnız, adamların bir seferlik saldırıyla yetinip yetinmeyeceklerinden emin değildi. Kendilerini emniyette hissettikleri takdirde bu saldırıyı tekrarlayabilirler miydi?

Bond durumu sadece F İstasyonu'na bildirmiş, Mary Ann Russell da ona dikkatli olmasını söylemişti.

F'nin şefi St. Germain'deki gruba Bond'a yardım etmelerini emretmiş, Bond da Albay Schreiber'a veda ederek köyün arkasındaki birliğe taşınmıştı. Kamuflaj için komando kıyafetini oradan temin etmişti. Gizli Servis'in dört ajanı emriydeydi...

Saat altı buçuk olmuştu...

Kahvaltı vakti. Bond sağ cebinden çıkardığı glikoz tabletini ağzına atıp mümkün olduğunca uzun emmeye çalıştı. Ardından bir tablet daha emdi. Gözlerini bir an olsun düzlükten ayırmıyordu. Yabani güllerle donanmış kümbetin üzerinde arılar vardı. Bond toprak yığınından yaklaşık yirmi metre uzaklıkta ve daha yüksekte olduğu halde arıların vızıldamasını duyabiliyordu...

Bond ağaca sabah dörtte çıkmıştı. O güne dek,

geceden sabaha geçişi bu kadar yakından incelememişti. Tehlikeyi önce kuşlar haber verdi. Havalanıp daha yükseklerde bir yerlere kondular. Bond'un kalbi delice çarpmaya başladı. Hayvanlar neden kaçışmışlardı? Birden, güllerin arasında belli belirsiz bir şeyin kımıldadığını farketti. Çok ağır, ama beklenmedik bir hareketti bu.

Kalınca bir dal yükselerek diğer güllerden iki karış yükseklikte durdu. Ucunda pembe bir gül vardı. Dikkatlice bakıldığında tuhaf bir görünümü olduğu bir gerçekti. Gülün yaprakları ağır ağır dönerek açıldı ve ortaya güneşin ışıkları altında parıldayan bir mercek çıktı. Mercek Bond'un bulunduğu tarafa çevriliydi. Sonra ağır bir hareketle kendi ekseni çevresinde dönerek düzlüğü taradı ve eski durumuna geldiğinde gülün yaprakları kapandı, kalın dal alçalarak güllerin arasında kayboldu.

Bond derin bir soluk aldı. Dinlendirmek için gözlerini yumdu.

Çingeneler ha!

Gördüklerinden sonra ortaya tek bir gerçek çıkıyordu: O toprak yığınının altında dünyanın en profesyonel casus şebekelerinden biri yuvalanmıştı. Böyle bir kurnazlığı İkinci Dünya Savaşı'nda ne İngilizler, ne de Almanlar düşünebilmişti. Heyecanlanan Bond, ürperdiğini hissetti. Varsayımı doğru çıkmıştı. Fakat, bundan sonrası ne olacaktı?

Toprak yığınının bulunduğu yerden şimdi boğuk bir ses geliyordu. Yüksek devirli bir elektrik motorunun gürültüsüne benziyordu. Güller hafifçe sallandı, arılar uzaklaştı. Kümbetin ortasında bir çatlak belirmiş, sonra çatlak gitgide genişlemeye başlamıştı. Sonunda, güllerin bulunduğu toprak kümbet ikiye ayrıldı. Aradan bir elektrik ışığı sızıyordu. Motor gürültüsü kesilmişti. Geçidin ağzında önce bir baş, ardından

omuzlar göründü. Usulca dışarı çıkan adam yere çömelerek çevreyi kontrol etti. Elinde bir Luger vardı. Döndü, çukura doğru bir işaret yaptı. Delikte bir ikinci adamın başı göründü. Dışarda bulunana üç çift kar raketi uzattı. Adam içlerinden birini seçerek ayaklarına geçirdi. Şimdi rahatlıkla hareket eder olmuştu. Yürüdüğü yerde iz bırakmıyordu. Kar raketinin kafes telli tabanı ezilen otların bir süre sonra doğrulmalarına imkan veriyordu.

Bond gülümsedi. Çok kurnazdı bu herifler!

İkinci adam da çıktı delikten. Üçüncü adamla birlikte bir de motosiklet çıktı ortaya. Motosikleti bağladıkları kayışlarla yukarı çektiler. İlk çıkan diğerlerinin ayaklarına kar paletlerini taktı. Hep birlikte tek sıra halinde yola doğru ilerlediler. Bond gerilen sinirlerini yatıştırmak için derin derin soluk aldı. Başını dala dayayarak boyun kaslarını dinlendirdi.

Demek, olay buydu!..

Artık raporunu en ince ayrıntılara kadar hazırlayabilirdi. Adamlardan ikisinin üstünde gri işçi tulumu, liderleri görünümünde olanın üstünde ise, Muhafız Alayı üniformalarından biri vardı. Motosikleti haki renkli bir BSA idi. Benzin deposunun üstündeki plaka, İngiliz ordusuna aitti.

Öldürülen kurye katilin kendisine yaklaşmasına demek bu nedenle göz yummuştu. Peki, bu örgüt çaldığı gizli belgeleri ne yapmıştı? Büyük bir ihtimalle gece vakti en önemli bilgileri telsizle göndermiş olmalıydılar. Güllerin arasından periskop yerine bir telsiz uzanmış ve yeraltındaki pedallı jeneratör yardımıyla şifreli haber merkezlerine ulaştırılmıştı. Bu durumda yeraltında daha bir sürü düşman ajanı olması gerekiyordu.

Bond onları deliklerinden çıktıkları anda yakala-

mayı tasarladı. Bu küçük örgüt, Sovyet Aşkeri Haberalma Teşkilatı GRU'ya bağlı olmalıydı. Böylece GRU'ya bir yığın uydurma haber gönderme fırsatı da doğmuş olacaktı. Bond'un kafası, hızla çalışıyordu...

Bu sırada adamlardan ikisinin geri döndüğünü farketti. Adamlar çukura girdiler, güller kapandı. Diğeri motosikletiyle yol kenarındaki çalıların arasında olmalıydı.

Bond saatine baktı: Yediye beş vardı. Elbette ya! Adam, yoldan bir kuryenin geçip geçmeyeceğini bekliyordu. Ya kuryelerin haftada bir geçtiklerini bilmiyordu, ki bu hemen hemen imkânsızdı, ya da bu saldırıdan sonra SHAPE'in kurye güzergâhını değiştirmiş olabileceğini umuyordu.

Adamlar çok dikkatliydi. Belki de onlara yaza kadar elden geldiğince temizlik yapmaları emredilmişti. Çünkü yazın orman ne de olsa bu kadar sakin olmazdı. Yaz süresince buradan taşınabilirlerdi de. Uzun vadeli planlarının ne olduğu bilinmiyordu ki!

Ama, adamın şu an yeni bir cinayete hazırlandığı belliydi.

Aradan dakikalar geçti...

Saat yediyi on geçe üniformalı adam tekrar göründü. Düzlüğün kenarındaki büyük ağacın dibine sinip tiz bir ıslık çaldı. Güller hemen ikiye ayrıldı. Az önceki yardımcılar koşarak ağaçların arasına daldılar. Biraz sonra, motosikleti kayışlarından tutarak yerde iz bırakmaması için çukura kadar havada götürdüler. Üniformalı olan çevresine bakınarak iz bırakmadıklarından emin olduktan sonra çukura girdi ve güller tekrar kapandı...

Bir süre sonra düzlükte hayat normale dönmüştü. Bond bir saat kadar daha bekledi, sonra yattığı dalın üzerinde geri geri kayarak ağacın gövdesinden aşa-

ğı atladı ve sessiz adımlarla ağaçların arasında gözden kayboldu.

*

**

Bond'un o gece Mary Ann ile konuyu görüşmesi tartışmaya yol açtı. Genç kadın:

— Sen delisin! diye söze başladı. Böyle bir şeye girişmene izin veremem. F'nin şefini bulup Albay Schneiber'a telefon etmesini ve ona her şeyi anlatmasını isteyeceğim. SHAPE'in işi bu, senin değil...

— Böyle bir şey yapamayacaksın, dedi Bond. Çünkü Albay Schneider yarın sabah motosikletli kurye olarak beni göndermeyi kabul etti. Bir deneme yapacağımı sanıyor ve konu hakkında daha fazla bir şeyler bilmesine de gerek yok. Sen dediklerimi yapacaksın. Raporumu teleksle M.ye bildir. Bu işe el koymama sanırım hak verecektir. İtiraz edeceğini hiç sanmıyorum...

— Senin de, M.nin de, bu servisin de canı cehenneme! diye isyan etti genç kadın. Kızılderili oyunu oynayan çocuklardan farksızsınız. O adamları tek başına yakalamaya kalkman... gösterişten başka bir şey değil.. Evet, öyle, sadece gösteriş...

Bond sıkılmaya başlamıştı.

— Yeter artık, Mary Ann, dedi. Raporumu hemen gönder. Özür dilerim, ama bir emirdir bu!

Genç kadın boyun eğmiş gibiydi.

— Pekâlâ. Beni rütbenle zorlamana gerek yok. Ama, hiç değilse kendine dikkat et. Şansın açık olsun!

— Teşekkür ederim, Mary Ann. Yarın akşam yemeğini birlikte yiyelim mi? Armenonville'e gidebiliriz mesela. Pembe şampanya ve çingene kemanları...

— Memnuniyetle. Yalnız, bu durumda daha da dikkatli olman gerekiyor.. Yarın akşama sağlam olman için tabii!

— Meraklanma, dikkatli olacağım. İyi geceler şimdi.

— İyi geceler.

Bond, gecenin geri kalan kısmını planını gözden geçirmek ve kendisine yardım edecek olan dört ajana gerekli talimatları vermekle geçirdi.

*

**

Güzel bir gündü yine. Bond, saat gibi çalışan BSA motosikletin üzerine oturmuş, hareketi bekliyordu. Carrefour Royal'in biraz ilersinde saldırıya uğrayacağına inanamaz gibiydi. Bir onbaşı yanına yaklaşıp içi boş evrak çantasını uzattı.

— Anadan doğma motosikletli kuryeye benziyorsunuz, komutanım! dedi. Yalnız, biraz saçlarınız uzun. Üniforma çok yakışmış. Ya altınızdaki motosiklete ne dersiniz?

— Saat gibi... Bu canavarların ne zevkli şeyler olduğunu unutmuşum.

— Ben yine de küçük bir arabayı tercih ederim, dedi onbaşı ve saatine bakarak "Tamam!" işareti verdi.

Bond gözlüğünü indirdi, onbaşıyı selamladı ve gaz vererek ana kapıdan çıktı.

*

**

Bond 184 numaralı yoldan 307'ye döndü. St. Nom'un trafiğinden kurtulduktan sonra D98'e, köpek bakıcısının "ölüm yolu" dediği yola sapacaktı... Ceketinin önünden bir düğme açtı, 45'lik Colt'unu kontrol etti. D98'e girdiğinde hızını yetmişe ayarladı. Ormanın içinden geçen yol ip gibi dümdüz uzuyordu. Solundaki dikiz aynasına baktı. Görüntüde bomboş yoldan başka bir şey yoktu. Katil ortaya çıkmamıştı.

Acaba korkup bu işten vaz mı geçmişlerdi?..

Birden, aynanın ortasında siyah bir nokta belirdi. Nokta hızla büyüdü. Adam rüzgâr gibi geliyordu. Bond ağırlaşarak hızını kırka düşürdü. Yol hâlâ boştu. Tekrar aynaya baktı. Adamın sağ eli gidonu bırakmıştı.

Bond'un beklediği an buydu!

Aniden frene bastı. BSA'nın kıçı savrularak kırk beş derece döndü ve durdu. Bond Colt'unu çekmekte bir saniye geç kalmıştı. Katilin Luger'inden iki alev çıktı. Kurşunların biri Bond'un oturduğu seleyi sıyırdı. Bond tetiğe bastı. Tek el. Katil motoruyla birlikte yoldan çıktı, hendeği aştı ve olanca hızıyla bir ağaca bindirip devrildi. Çarpmayla çıkan madeni ses bir ölüm çanıydı sanki!

Bond hurdahaş olmuş motorun yanına gitti. Adamın ölüp ölmediğini kontrol etmeye gerek yoktu. Kafasındaki kaskın tam alnına isabet eden noktasında yumurta büyüklüğünde bir delik vardı. Bond talihinin yardım ettiğini düşündü. Tabancasını beline yerleştirdi, motoru çalıştırıp geri döndü.

Düzlüğe giriş noktasına geldiğinde motosikleti ağaçlardan birine dayadı ve yürüyerek açıklığın kenarına geldi. Dudaklarını yaladı. Katilin çıkardığı sesi taklit ederek ıslık çaldı ve beklemeye başladı.

Acaba ıslığı doğru mu çalmıştı?

Biraz sonra güller titremeye başladı. Bond motor uğultusunu duydu. Elini tabancasının kabzasına yaklaştırdı. Silah kullanacağını sanmıyordu. Çünkü yardımcılar silahsızdı. Şans yardım ederse, kolaylıkla teslim alabilirdi onları.

Gizli geçidin kapısı açılmıştı. Bond bulunduğu yerden ilk adamın çıktığını gördü. Onu ikincisi izledi. Durup ayaklarına kar raketlerini taktılar. Kar raketle-

ri! Hay allah!

Bond kalbinin sıkıştığını hissetti. Ayağına raket takmayı unutmuştu. Adamlar bunu farkedecekler miydi acaba?

Adamlar ona doğru yaklaşıyorlardı. Aralarındaki mesafe altı metreye indiğinde adamlardan biri bir şeyler söyledi.

Rusçaya benziyordu.

Bond'un cevap vermediğini görünce adamlar durdular, hayretle ona baktılar. Belki de parolayı söylemesini bekliyorlardı. Bond işin sarpa sardığını görünce tabancasını çekti ve adamlara yaklaştı.

— Eller yukarı!

Öndeki adam bir şeyler söyleyerek ileri atıldı. Diğeri de geçide doğru koşmaya başladı. Ağaçların arasından bir silah sesi duyuldu. Koşan adamın sağ ayağı bükülüverdi. Bond'un yardımcılarından biri saklandığı yerden çıkarak vurduğu adamın yanına koştu. Bond üzerine saldıran adamın kafasına tabancanın kabzasını indirdi. Tam isabet. Fakat adam tüm ağırlığıyla üzerine çullanmıştı bile. Bond gözlerine yaklaşan tırnakları farkedince adamın tabanca kabzasından hiç etkilenmediğini anladı ve bir yumruk attı. Aynı anda bileğinin sımsıkı tutulduğunu ve Colt'un namlusunun kendisine doğru döndüğünü gördü. Bond adamı öldürmeyi düşünmediği için emniyet mandalını açmamıştı. Baş parmağını mandala doğru uzatırken şakağına yediği bir darbeyle sırt üstü yere yıkıldı. Tabanca elinden fırladı. Şokun yarattığı sersemlik içinde yüzüne çevrilen bir namlu farketti. Kafasından "öleceğim... acıdığım için öleceğim..." düşüncesi geçti.

Aynı anda, tabancanın namlusu kayboldu, üzerindeki ağırlık yok oldu.

Bond dizlerinin üstünde doğrularak başını kaldırdı. Dört yardımcısı yanıbaşındaydı.

— Teşekkür ederim, dedi. Kim hakladı onu?

Ajanlar ses çıkarmadılar. Utanmış gibi önlerine baktılar. Bond, arkalarında bir çift ince bacak farketti. Bir çift kadın bacağı.

Bond gülümsedi. Ajanlar da gülümsediler. Kenara çekildiler ve üzerinde kahverengi gömlekle siyah bir pantolon bulunan Mary Ann'ın geçmesi için yol verdiler. Genç kadının elinde uzun namlulu 22'lik bir tabanca vardı. Mary Ann tabancayı beline sokarak yaklaştı. Endişeli bir tavırla:

— Kimseyi suçlamaya kalkma, dedi. Beni yanlarına almaları için onları ben zorladım. Hem, buraya gelmem de iyi olmuş. Sana ilk ulaşan ben oldum. Seni vurma korkusuyla ateş edemiyorlardı...

Bond gözlerini gözlerine dikerek gülümsedi.

— Gelmeseydin akşam yemeğinde birlikte olamayacaktık.

Sonra adamlarına dönerek sert bir sesle:

— Biriniz motosiklete atlayıp Albay Schreider'dan geçide girmek için takviye beklediğimizi bildirsin. Ayrıca, sabotaj yöntemlerini bilen bir de uzman göndersin. Aşağıda çeşitli tuzaklarla karşılaşabiliriz. Anlaşıldı mı?

Sonra genç kadına döndü, kolundan tutarak bir kenara çekti.

— Gel benimle. Sana şurada bir kuş yuvası göstereceğim.

— Bir emir mi bu?

— Evet. Bir emir.

İKİNCİ OLAY

SENİN GÖZLERİN İÇİN

Jamaika'nın, hatta bazılarına göre dünyanın en güzel kuşu, "doktor kuşu"dur. Bu kuşun boyu yirmi beş santimetredir. Bunun on sekiz santimetresi kuyruktur. Kuyruk iki parçadan oluşmuştur. Hayvanın kafası ve göğsü siyahtır. Kanatları yeşil, gagası kırmızı, pırıl pırıl parlayan gözleri siyahtır. Gövdesinin diğer kısımları zümrüt yeşilidir. Jamaika'da beğenilen kuşlara isim takılır. Bu Trochilus Polytmus'a da "doktor kuşu" adı verilmiştir. Çünkü iki parça halinde uzayan kuyruğu, eskiden doktorların giydikleri redingotları hatırlatır.

Bayan Havelock bu kuşlardan özellikle iki çiftine aşırı düşkündü. Çünkü evlenip Content'e geldiğinden bu yana hep bu kuşları seyretmiş, onların çiçeklerin balını emişlerini, kavgalarını, yuva yapmalarını, sevişmelerini izlemişti. Kendisi elli yaşını aşmıştı. Kayınvaldesinin Pyramus ile Thisbe ve Daphnis ile Cloe adını taktığı bu iki ayrı çifti yıllar boyunca yavruları izlemişti. Doğan yavrulara hep aynı ismin verilmesi evde gelenek haline gelmişti.

Bayan Havelock elindeki çay fincanını bırakarak

bir sandviç aldı ve:

— Bunlar dünyanın en gösterişe düşkün mahlukları, diye mırıldandı.

Albay Havelock gazetesini indirerek:

— Kim? diye sordu.

— Pyramus ile Daphnis.

Albay Havelock kuşlara isim takılmasını saçmalık olarak kabul ediyordu. Karısının sözünü duymamış gibi:

— Bana kalırsa Fidel Castro fazla baskı yapıyor, dedi. Bu sabah Barclay'de biri, Castro'dan korkanların paralarını buraya kaçırdıklarını söylüyordu... Belair de satılmış. Yüz elli bin dolar vermişler. Biri de gitmiş o berbat Blue Harbour Oteli'ni satın almış. Hatta, Jimmy Farquharson'un bile kendi yerine bir müşteri bulduğu söyleniyor. Orada ağaçlar hastalıklıdır. Panama mikrobu da cabası.

— Ama, Ursula için yararlı olacak bu, dedi Bayan Havelock. Oraya bir türlü alışamamıştı. Fakat yine de o adanın Kübalılar tarafından satın alınması fikrinin hiç hoşuma gitmediğini de belirtmeliyim. Bunlar bunca parayı nereden buluyorlar, kuzum?

— Orasını Tanrı bilir. Gangsterlik, yasadışı örgüt gelirleri ve hükümetten sağladıkları paralarla işlerini görüyorlar. Küba'dan para kaçıran soluğu burada alıyor. Paralarını değerlendirmeleri bakımından Jamaika uygun bir yer. Bütün sabıkalılar ve gangsterler buraya doldu. Belair'i satın alan adam ortalık durulduğunda orayı satar ve buradan çeker gider. O araziye yazık oldu. Biraz ilgilenilseydi çok farklı olurdu orası.

— Bill'in büyükbabası zamanında o arazi on bin dönümmüş. Bir ucundan diğerine atla üç günde gidilirmiş...

— Bill'in umurunda değil ki bu... Bence, Londra'ya dönmek için yerini ayırtmıştır bile. Kısacası, bu-

ranın eski ailelerinden biri daha gidiyor. Yakında bizden başka kimse kalmayacak. Neyse ki, Judy burayı seviyor.

Bayan Havelock çay takımının kaldırılması için çıngırağı çaldı.

Başı Jamaika'nın iç taraflarına özgü bir eşarpla bağlı olan Agathe, peşinde Fayprince olduğu halde masaya yaklaştı. Fayprince'i Agathe'ye ev işlerinde yardım etsin diye almışlardı. İriyarı zenci kadın Agathe, gümüş çay tepsisini alarak yardımcısıyla birlikte çıktı. Bayan Havelock tığlarını aldı ve işini işlemeye koyuldu.

Content, Candlefty Tepesi'nin eteklerinde yirmi bin dönümlük bir araziydi. Burayı Havelock'lara Cromwell vermiş ve onlar da üç yüzyıl boyunca araziye ellerinden geldiğince sahip çıkmışlardı. Depremlere, kasırgalara ve ekonomik sıkıntılara göğüs germesini bilmişlerdi. Şimdi, muz ve sığır yetiştiriyorlardı. Adanın en iyi idare edilen arazilerinden biriydi burası.

Albay Havelock elindeki gazeteyi bırakarak:

— Bir araba sesi duydum galiba, dedi.

Bayan Havelock kati bir tavırla:

— Eğer Port Antonio'dan o sevimsiz Fredden'lar gelirlerse, onları hemen sav. İngiltere'den söz ederek yakınmalarından bıktım artık. Geçen sefer de buradan kör kütük sarhoş ayrıldılar.(Ayağa kalktı.) Agathe'ye tembih edeyim, onlara başımın ağrıdığını söylesin...

O sırada terasa telaşla Agathe girdi. Peşinde üç adam vardı.

— Bu beyler, albayı görmek istiyorlar.

En öndeki, hizmetçinin yanından geçerek kısa kenarlı hasır şapkasını çıkarıp karnının üstünde tuttu. Briyantinli saçları ve beyaz dişleri güneşte parıldıyor-

du. Elini uzatarak Albay Havelock'a yaklaştı.

— Havana'dan Binbaşı Gonzales. Tanıştığımıza memnun oldum, albayım.

Adamın İngilizcesi Jamaikalı bir taksi şoförününkinden farksızdı.

Albay Havelock ayağa kalktı. Uzanan eli hafifçe sıktı. Diğer iki adam, terasa açılan kapının iki yanında durmuşlardı. Ellerinde birer "Pan American" çantası vardı. Görünüşlerinden ağır olduğu anlaşılan çantalarını yere bıraktılar. Başlarında yeşil mika siperlikli beyaz kasketleri vardı. Binbaşı adamları işaret ederek:

— Yardımcılarım, dedi.

Albay Havelock cebinden piposunu çıkarıp doldurmaya başladı. Binbaşının aşırı süslü elbisesi ve manikürlü tırnakları dikkatini çekmişti. Kapının yanında dikilen blucinli adamların bakışlarını ise hiç beğenmemişti. Onları çalışma odasına nasıl sokacağını düşünmeye başladı. Çünkü, tabancası oradaydı. Masasının üst gözünde. Sonunda:

— Size ne gibi bir yardımım dokunabilir? diye sordu.

Binbaşı Gonzales ellerini iki yana açtı. Tebessümü donuklaşmıştı. Dostça gözüken bir ifadeyle:

— Buraya iş için geldim, dedi. Havana'daki çok önemli birini temsil ediyorum. Kendileri çok güçlü biridir. Harika bir insandır. Kendisini seveceğinizden eminim. Albayım, kendileri beni buraya selamlarını iletmem ve arazinizin fiyatını öğrenmem için gönderdiler.

Olup bitenleri nazik bir tebessümle izleyen Bayan Havelock gelip kocasının yanında durdu ve adamın hayal kırıklığına uğrayacağından korkar gibi:

— Çok üzüldük binbaşı, dedi, bu tozlu yolları boş yere tepmişsiniz. Dostunuzun daha önce bir mektup yazması yerinde olurdu. Kocamın ailesi tam üç

yüzyıldır burada yaşıyor. Content'i satmamız söz konusu olamaz. Dostunuzun bu fikre nereden kapıldığını bayağı merak ettim.

Binbaşı Gonzales gülümseyerek Albay Havelock'a döndü ve kadının konuşmasını hiç duymamış gibi devam etti:

— Temsil ettiğim kişi buranın Jamaika'daki en güzel yer olduğunu söyledi. Kendileri çok cömert biridir. Akla yakın olmak koşuluyla istediğiniz fiyatı isteyebilirsiniz.

Albay Havelock:

— Bayan Havelock'un sözlerini duydunuz, diye kestirip attı. Burası satılık değil.

Binbaşı Gonzales bir kahkaha attı. Başını iki yana sallayarak:

— Beni yanlış anladınız galiba, dedi. Temsil ettiğim kişi bu araziyi satın almak istiyor. Buranın dışında bir arazi almayı hiç düşünmediler. Parası, çok parası var ve bu parayı Jamaika'ya yatırmak istiyor. Bu önemli dostum evinin burası olmasını arzuluyor...

— Anlıyorum, binbaşı! Yalnız, boşuna vakit kaybetmenize üzüldüm. Sağ olduğum sürece, Content'in satılmasına imkân yok. Bizi anlayışla karşılamanızı rica ederim, yemeğimizi biraz erken yeriz biz. Sizin de hayli uzun yolunuz var...

Eliyle terasın solunu işaret ederek ekledi:

— Şuradan giderseniz arabanızın yanına çıkarsınız. Size yolu göstereyim.

Albay bir, iki adım attı, Gonzales'in kımıldamadığını görünce durdu. Sinirlendiği mavi gözlerinden belli oluyordu.

Gonzales hâlâ sırıtıyordu. Gözlerindeki ifade sinsiceydi. Sesinde yapmacık bir neşe vardı.

— Bir dakika, albayım, diyerek omuzunun üstünden adamlarına sert bir emir verdi.

Adamlar çantalarını alarak yaklaştılar. Binbaşı Gonzales eğilip çantaların fermuarlarını açtı. İçleri ağzına kadar Amerikan dolarıyla doluydu.

Binbaşı kollarını iki yana açarak:

— Hepsi yüzer dolarlık, dedi. Burada tam yarım milyon dolar var. Sizin paranızla da... bakayım... tam yüz seksen bin sterlin eder. Küçük bir servet bu. Yeryüzünde yaşanacak başka güzel yerler de var. Israr ederseniz önemli dostum bu servete bir yirmi bin sterlin daha ekleyebilir. Bunu da bir hafta içinde alırsınız. Şimdilik bana gerekli olan yarım sayfalık bir kâğıt parçası. Gerisini avukatlar ayarlar... Bu işe "evet" deyip el sıkışacak mıyız? Çantaları burada bırakır hemen gideriz. Siz de yemeğinize gecikmemiş olursunuz.

Karı koca İngiliz adamları aynı ifadeyle süzüyorlardı. Tiksinti ve nefret. Albay Havelock:

— Düşüncemi ve kararımı açıkça bildirdim sanıyorum, dedi. Bu arazi hiçbir fiyata satılık değil. Artık buradan gitmenizi rica edeceğim.

Binbaşının yüz ifadesi donuklaştı. dudaklarında yine tebessüm vardı, ama sinirli bir tebessümdü bu. Sakin bir sesle:

— Albayım, dedi, ben ne demek istediğimi anlatamadım galiba. Temsil ettiğim kişi bu son derece cömert koşulları kabul etmediğiniz takdirde bana daha değişik yöntemlere başvurmamı emretti.

Bayan Havelock birdenbire korktu. Kocasının kolunu tuttu. Albay, karısını yatıştırmak için elini okşayarak Gonzales'e döndü:

— Lütfen buradan gidip bizi rahat bırakın, binbaşı. Aksi halde polis çağıracağım.

Binbaşı Gonzales diliyle dudaklarını ıslattı. Yüzündeki tebessüm bütünüyle kaybolmuş, hatları sertleşmişti. Sert bir sesle:

— Demek, hayatta olduğunuz sürece burası satıl-

mayacak, dedi. Son sözünüz bu mu?

Sağ elini arkaya atarak parmaklarını şıklattı. Adamlar ellerini renkli gömleklerinin arasına sokarak beklediler.

Bayan Havelock'un eli ağzına gitti. Albay Havelock'un da ağzı kurumuştu. Yutkundu. Akıl alır şey değildi bu. Pis Kübalı blöf yapıyordu. Nihayet, güçlükle:

— Evet öyle, diyebildi.

— Bu durumda temsil ettiğim kişi bundan sonraki mal sahibiyle, yani kızınızla konuşup anlaşmak zorunda kalacak!

Tekrar parmaklarını şıklattı. Sonra, adamlarıyla Havelock'ların arasından çekildi. Arkadaki adamların elleri gömleklerinin arasından çıktı ve silahlar ateş kustu. Karı koca yere yığılırken, hâlâ ateş ediyorlardı...

Binbaşı Gonzales çömelip kurşunların nerelere isabet ettiğini inceledi, sonra adamlarını alarak evin içinden geçip Jamaika plakalı Ford Consul arabalarına bindiler.

Gonzales direksiyona, adamları arka koltuğa geçti. Normal bir hızla Royal Palms Bulvarı'ndan geçtiler. Kavşaktaki ve Port Antonio yolundaki telefon kablolarının hepsi kesilmişti. Araba sahil yoluna çıktığında hızlandı.

Cinayetten yirmi dakika sonra katiller küçük bir muz iskelesine geldiler. Arabayı boş araziye çekip bıraktıktan sonra aşağı indiler ve iskeleye doğru yürüdüler.

İskelede çalışır durumda bir motor onları bekliyordu. Üç adam biner binmez motor hareket etti. İlerde, kıçında Amerikan bayrağı dalgalanan elli tonluk bir sürat teknesi vardı. Tekne demir alıyordu. Adamlar tekneye çıktı. Motor yukarı çekildi.

Teknenin çifte dizel motoru homurdanmaya başlamıştı. Hareket etmesiyle birlikte burnu kalktı. Güneş batarken Havana'da olacaklardı. Tekneyi seyreden balıkçılar ve sahildekiler, bununla Jamaika'ya gelenin hangi Hollywood artisti olduğu konusunda münakaşaya devam ettiler...

Content'in geniş terasına vuran akşamın son ışıkları yerdeki kırmızı lekeleri daha da belirginleştiriyordu. Birden, virajı hızla alan spor bir arabanın çıkardığı ses duyuldu. Bayan Havelock sağ olsaydı muhakkak şöyle derdi:

— Judy, bu virajı böyle almamanı kaç kez söyleyeceğim? Sıçrattığın çakıllar çimlerin arasına giriyor. Joshua'nın çim makinesinin bu yüzden bozulduğunu biliyorsun.

*

**

Bir ay sonraydı. Londra'da ekim ayı sıcak geçiyordu. Regent's Park'taki çim biçicilerin gürültüsü M.nin bürosundan bile duyuluyordu. Motorlu çim makineleri.

Bond bunun yaza özgü en güzel gürültülerden biri olduğunu düşündü. Eski makinelerin ninniyi hatırlatan o hafif homurtusu artık tarihe karışmak üzereydi.

Bond bunları düşünürken M.nin bir türlü asıl konuya giremediğini farketti. Bond'a bir ara işi olup olmadığını sormuş, o da hiçbir işi olmadığını belirtmişti. Şimdi de oturmuş, Pandora'nın Kutusu'ndan neler çıkacağını bekliyordu. Bond hayli meraktaydı. Çünkü M. ona 007 diye hitap edeceği yerde "James" demişti. İş saatlerinde bu şekilde hitap etmesi alışılmış bir şey değildi. M.nin şahsi bir derdi olmalıydı. Ve ne isteyecekse, emirden çok bir rica olacaktı bu.

M.nin soğuk bakışlı gözlerinde belli belirsiz bir endişe ifadesi vardı. Ayrıca, piposunu yakmak için üç dakika harcaması da bu fikri güçlendiriyordu.

M. koltuğunu masaya çevirerek elindeki kibrit kutusunu masanın üzerine fırlattı. Kutu Bond'a doğru kaydı. Bond kutuyu masanın kenarında yakalayıp nazik bir tavırla M.nin önüne bıraktı. M. hafifçe gülümsedi. Konuşmaya karar vermiş olmalıydı. Yumuşak bir sesle:

— James, dedi, şimdiye kadar hiç düşündün mü bilmem, ama bir filoda filo komutanından başka herkes ne yaptığını bilir.

— Bunu hiç düşünmemiştim, dedi Bond kaşlarını çatarak, Ama, ne demek istediğinizi anlıyorum galiba. Filodakiler sadece emirleri yerine getirirler. Oysa emirler konusunda karar vermek komutana düşer. Sanırım, komutan en yalnız insandır desem, yanlış olmaz...

— Onun gibi bir şey, dedi M. Birinin katı olması gerek. Sonunda, karar verecek olan odur. Karar konusunda Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndan yardım isteyecek olursan, seni gemiden alıp sahile atıverirler. Kimi insanlar dindardır, onlar da işi Tanrı'ya devrederler...

M.nin gözlerinde kendini savunmak istermiş gibi bir ifade belirmişti.

— Aktif görevdeyken bunu benim de denediğim oldu, diye devam etti. Fakat her seferinde Tanrı işi yine bana devretti. Bana aklımı başıma toplayıp bir karara varmamı söylerdi. Bir insan için güzel, ama zor bir şey bu. İşin kötüsü, insan yaşlandıkça katılığını da kaybediyor. Hayat insanı yıpratıyor. Dertler, felaketler, hastalıklar yakanı bırakmıyor. Bu gibi şeyler de insanı yumuşatıyor...

Dik dik Bond'a baktı.

— Sen katılık bakımından nasılsın, James? Sanırım tehlikeli yaşa gelmedin...

Bond kişisel sorulardan hoşlanmazdı. Ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Karısı ve çocuğu yoktu. Büyük bir felaketle karşılaşmamıştı. Öldürücü bir hastalığa hiç yakalanmamıştı. Kısacası, ne cevap vereceğini bilemez bir durumda:

— Mecbur kaldığım takdirde birçok şeye katlanabileceğimi sanıyorum, dedi. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar vermek kolay değil. Bir görev verildiğinde, bunun akla yakın bir nedeni olduğunu düşünürüm hep...

M.nin gözlerinde tehlikeli bir ışık belirdi.

— Allah kahretsin! Ben de bundan korkuyorum. Sen de bana güveniyorsun! Üzerine sorumluluk almıyorsun. Oysa, bu sorumluluğu üstlenmek zorunda olan benim. Bir şeyin doğru mu, yanlış mı olduğuna karar vermesi gereken benim...

Bakışlarındaki öfke kayboldu, ağzının kenarları büzüldü. Yumuşak bir sesle:

— Bana da zaten bunun için para veriyorlar ya! diye devam etti. Birinin bu gemiyi idare etmesi gerek.

Piposunu ağzına götürerek duygularını gizlemek istercesine dumanı içine çekti. Bu kez Bond, M.ye acımıştı. M.nin böylesine küfrettiğine hiç tanık olmamıştı. M. bugüne dek taşıdığı sorumluluğu çevresindekilere hissettirmemeye çalışırdı. Gizli Servis'in başına geçtiğinden bu yana böyle bir şey görülmüş, duyulmuş değildi. M.nin bir derdi vardı. Bond bunun ne olduğunu merak etti. Söz konusu sorunun, tehlikeyle ilgisi yoktu. M. sonucun düşündüğü gibi gerçekleşeceğine inandığı an, dünyanın her tarafında her şeyi rahatlıkla tehlikeye atabilirdi. Sorun her neyse, siyasi de olamazdı. M. gerektiğinde tüm bakanları atlar ve doğrudan doğruya başbakanla konuşurdu. Başındaki

dert olsa olsa, kişisel bir sorun olabilirdi.

Bond gözlerini M.ye çevirdi.

— Size herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?

M. dalgın biçimde Bond'u süzdü. Koltuğunu pencereye çevirerek bulutları seyretti ve ani bir hareketle Bond'a dönerek:

— Havelock olayını hatırlıyor musun? diye sordu.

— Sadece gazetelerde yazıldığı kadarını, dedi Bond. Jamaika'da yaşayan yaşlıca bir çift söz konusuydu sanırım. Bir akşam kızları eve döndüğünde onların delik deşik edilmiş cesetleriyle karşılaşmıştı. Katiller galiba Havana'dan gelmişlerdi. Hizmetçi bir arabayla üç kişinin geldiğini anlatmıştı. Kübalı olduklarını tahmin ediyordu. Geldikleri arabanın çalıntı olduğu anlaşılmıştı. Adamlar aynı gece limandan büyük bir sürat teknesiyle ayrılmışlar. Fakat, hatırladığım kadarıyla polis hiçbir şey bulamamıştı. Bütün bildiğim bundan ibaret, efendim.

M. sert bir sesle homurdanır gibi konuştu.

— Bu kadar bilmen bile yeterli. Onlarla ben ilgilenmek istedim... Havelock'ları tanırdım. Hatta düğünlerinde şahittim. Malta'da evlenmişlerdi...

— Anlıyorum efendim.. Tatsız bir şey bu!

— Çok iyi insanlardı. K İstasyonu'ndan bu işle ilgilenmelerini istemiştim. Araştırmalarından pek bir şey çıkaramadılar. Fakat, Castro'nun yanında bir adamımız var. Castro'nun Haberalma Servisi'ne yerleşmiş durumda. Servisin hükümete etkisi son derece yoğun. Hikâyeyi birkaç hafta önce öğrendim. Mesele şu... Havelock'ları Hammerstein ya da von Hammerstein adında biri öldürtmüş. Orta Amerika'daki o küçük muz cumhuriyetlerinde gizlenen bir sürü Alman var. Savaş sonrası oralara sığınmış bir yığın Na-

zi... Hammerstein da eski Gestapo'lardan biriymiş. Batista'nın Karşı Casusluk Servisi'nin başına geçmiş. Tehdit, şantaj, adam kollama sonucu büyük bir servet yapmış. Castro'nun adamları devreye girene kadar Küba'da oturuyormuş. Fakat işler karışınca, ülkeyi terketmek isteyenlerin ilki o olmuş. Gonzales adındaki bir adamına kazandığı paralardan önemli bir hisse vermiş. O herif de Karayip Denizi'nde dolaşıp patronunun parasını değerli yerlere yatırmaya başlamış. Parayı Küba dışındaki mallara ve arazilere yatırıyormuş. En yüksek fiyatları verip en iyi arazileri almış. Paranın işe yaramadığı durumlarda da şiddete başvuruyormuş. Mesela çocuk kaçırıyor, arazideki mahsulleri yakıyorlarmış. Sonunda da mal sahibi pes diyormuş. İşte, bu adam bizim Havelock'ların arazisini duymuş. Arazinin Jamaika'nın en güzel yeri olduğunu öğrenince, Gonzales'e bu işi halletmesini söylemiş. Hatta, teklifi kabul etmedikleri takdirde mal sahiplerini öldürmesini ve kızıyla pazarlık etmesini de emretmiş. Ha sahi...Havelock'ların bir kızı var.. Şimdi yirmi beş yaşlarında olmalı. Kendisiyle hiç tanışmadım. Her neyse, biz konuya dönelim. Katiller Havelock'ları öldürmüşler. İki hafta önce de Hammerstein görevinden kovulmuş. Belki de kovulmasının nedeni bu yediği haltlardan biri... İşin orasını bilmiyoruz. Hammerstein ülkeyi terkederken üç kişilik çetesini de beraberinde götürmüş...

Bond merakla sordu:

— Nereye gitmiş bu adamlar?

— Amerika'ya. Vermont'un kuzeyinde bir yere. Kanada sınırı civarındaymış. Bu tip insanlar sınırlara yakın yerleri tercih ederler. Kaldıkları yerin adı, Echo Gölü. Bir milyonerın çiftliğini kiralamışlar. Fotoğraflarından güzel bir yer olduğu anlaşılıyor. Dağların arasında küçük bir çiftlik. Arazinin içinde bir de göl

var. Adam gerçekten hiç kimsenin kendisini rahatsız edemeyeceği bir yer seçmiş...

— Bütün bunları nereden öğrendiniz?

— FBI Şefi Edgar Hoover'a bu olayla ilgili bir rapor göndermiştim. Hoover o adamı tanıyormuş. Tanıdığını tahmin ediyordum zaten. Amerikalı gangsterler servetlerini Havana'daki kumarhanelere yatırdıklarından bu yana Küba ile ilgilenir olmuşlar. Miami' den Küba'ya silah gönderilmesi Hoover'ın canını sıkıyormuş. Bana o üç katille Hammerstein' ın Amerika' ya altı aylık turist vizesiyle girdiklerini söyledi. Adamları mahkum edebilecek delilim bulunup bulunmadığını sordu. Amerika'da tevkif edilip Jamaika'da mahkeme huzuruna çıkarılmalarını isteyip istemediğimi sordu. Başsavcıyla konuştum. Havana'dan tanık getirmediğimiz takdirde sonucun umutsuz olduğunu söyledi. Tanık bulmamıza ise imkân yok. Zaten bütün bildiklerimizi de Castro'nun Haberalma Servisi'ne borçluyuz. Sonunda, Hoover adamların vizelerini iptal etmeye kalktı. Adamlar bu kez izleyemeyeceğimiz bir yere sığınacaklardı. Hoover'a teşekkür edip buna gerek olmadığını söyledim. Durum bu...

M. bir süre sustu. Piposunu yakıp bir nefes çektikten sonra devam etti:

— Kanada Polis Teşkilatı'ndaki dostlarımla konuştum. Özel telefonla Emniyet Müdürü'nü aradım. Bugüne kadar bir dediğimi iki etmemiştir. Sınır boyunu kontrol eden uçaklardan birini görevden alıp Echo Gölü'ne göndermiş. Bölgeyi havadan gözletmiş. Yardıma ihtiyacım olduğunda tekrar kendisini aramamı istedi... Ve şu sıralar...ne yapmam gerektiğine bir karar vermek zorundayım.

Bond M.nin endişesini ve karar vermekte niçin güçlük çektiğini anlamıştı. Havelock'lar dostu olduğu için şimdiye kadar kişisel çabalarıyla konuyu kurcala-

mıştı. Oysa şu an, adaletin yerini bulması gerekiyordu artık. O katillerin hesap vermesi gerekiyordu. M. nin bir karara varamadığı konu şuydu: Böyle bir şey adalete mi girerdi, yoksa intikama mı? Adalet ölçüleri içinde, öldürülen kişiyi tanıyan bir yargıç o davaya asla bakmazdı. M.de bu işe bir başkasının, Bond'un karar vermesini bekliyordu.

Bond Havelock'ları tanımazdı. Kim olduklarını da düşünmüyordu. Hammerstein, yaşlı ve savunmasız iki yaşlı insana orman kanunu uygulamıştı. Başka kanuna başvurma imkânı olmadığına göre, uygulanacak kanun da orman kanunu olmalıydı. Adaletin başka türlü yerini bulması imkânsızdı. Eğer, bu bir intikam sayılacaksa, buna toplumun intikamı demek gerekirdi.

— Ben olsam hiç düşünmezdim, dedi Bond. Bu haydutlar böyle bir şey yapıp ceza görmeden yaşarlarsa, biz İngilizlerin çok yumuşak başlı mahluklar olduğumuza inanırlar. Bu olayda, sert bir adalete ihtiyaç var. Yani, göze göz; dişe diş!

M. Bond'a bakıyordu. Olumlu ya da olumsuz hiçbir şey söylememişti.

Bond devam etti:

— O adamları idam etmeye imkân yok. Ama, pekâlâ öldürülebilirler.

M. bakışlarını Bond'dan çevirdi, dalgın dalgın uzaklara baktı. Sonra ağır ağır uzanarak masasının sol üst gözünü açtı, içinden ince bir dosya çıkardı. Dosyanın üstüne, diğerlerinde olduğu gibi herhangi bir işaret vurulmamıştı. M. dosyayı tam önüne bıraktı. Sonra, açık çekmecede bir şeyler aramaya koyuldu. Bir süre sonra elinde lastik bir mühürle kırmızı bir ıstampa vardı. Istampa kutusunu açtı. Lastik mührü içine bastı, sonra dikkatle gri dosyanın sağ üst köşesine vurdu.

M. lastik mühürle ıstampayı çekmeceye attıktan sonra, dosyayı çevirip Bond'un önüne itti.

Dosyanın köşesindeki kırmızı harflerin mürekkebi henüz kurumamıştı. Damgada "ÇOK GİZLİ" kaydı vardı.

Bond tek kelime etmedi. Dosyayı aldı, başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

*

**

Dosyayı aldıktan iki gün sonra, Bond İngiliz Hava Yolları'na ait bir uçağa atlayarak Montreal'in yolunu tuttu. Çok yükseklerden ve çok hızlı giden bu tür uçaklardan pek hoşlanmıyordu. Üstelik yolcu adedi de çok fazlaydı. Atlas Okyanusu'nu on saatte aştığı o eski uçakları düşündü. O dönemlerde insan rahat rahat bir yemek yer, uyur ve kahvaltı ederdi. Oysa, şimdi her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitiveriyordu. Hostesler yemekleri iki kat hızlı dağıtıyorlar, yolcular ise ancak iki saat uyuyabiliyorlardı...

Bond Londra'dan ayrıldıktan sekiz saat sonra Hertz'den kiraladığı bir Plymouth ile Montreal'den Ottawa'ya giden 17 numaralı yolda ilerliyordu.

Kanada Kraliyet Atlı Polis Merkezi'nin Ottawa'daki yeri, Parlamento binasının yanındaki Adalet Sarayı'ndadır. Kanada'daki tüm resmi binalar gibi burası da gri taştan yapılmış büyükçe bir yapıydı.

Bond'a, danışmaya gidip Emniyet Müdürü'nü görmek istediğini belirtmesi söylenmişti. Adını da "Bay James" olarak verecekti. Bond istenileni uyguladı. Bir onbaşıyla birlikte asansöre binip üçüncü kata çıktılar. Onbaşı Bond'u bir odaya sokarak bir çavuşa teslim etti.

Çavuş düofonla konuştu. On dakika kadar beklediler. Bu arada Bond bir sigara yakıp, halkı polis olmaya çağıran bir reklamı okudu. Sonunda, Bond'u

yan taraftaki bir kapıdan başka bir odaya aldılar. İçerde, pencerenin yanında duran mavi elbiseli, beyaz gömlekli, siyah kravatlı biri vardı. Hayli uzun boyluydu. Gülümseyerek Bond'a yaklaştı ve:

— Bay James, dedi, ben albay... şey.. şimdilik Johns diyelim...

El sıkıştılar.

— Buyrun, şöyle oturun. Emniyet Müdürü sizi bizzat karşılayamadığı için çok üzüldü. Biraz rahatsız üşütmüş olacak. Ben, kendisinin yardımcısıyım. Müdürümüz bu küçük tatilinizi benim düzenlememi istedi... Bu işle sadece ben uğraşacağım...

Albay gülümsüyordu. Bond da gülümsedi. Kendisine yardım edilmek istendiği belliydi. Fakat, görünüşe göre bu iş perde arkasından gerçekleştirilecekti. Sonunda, herhangi bir aksilik olduğu takdirde, sorumluluğu hiç kimse kendi teşkilatına yüklemeyecekti. Bond müdürün akıllı ve mantıklı bir insan olduğunu düşündü. Hastalık bahanesiyle ortalıkta gözükmemesi de bunu gösteriyordu.

Bond albaya döndü:

— Sizi çok iyi anlıyorum. Zaten Londra'daki dostum da müdürünüzün bu işle uğraşıp yorulmasından yana değil. Ayrıca, Emniyet Müdürü'nü hiç görmedim. Bürosunun yanından bile geçmedim. Bu hususta anlaştıktan sonra, artık biz bize konuşabiliriz sanırım...

Albay Johns bir kahkaha attı.

— Elbette. Esas konuya girmeden önce, az önceki sözlerimi söylemem tembih edilmişti. Evet, sizinle birlikte bir sürü yasa dışı iş yapacağımızın farkındasınız, değil mi binbaşım? İşe Kanada'da geçerli sahte bir avlanma lisansı almakla başlayacağız. Sonra, sınır yasalarını çiğneyeceğiz. Ardından da daha önemli işlere girişeceğiz. Bu konuda en ufak bir sızıntı bile olma-

malı. Aksi halde hepimiz için tehlikeli olur. Bilmem, anlatabiliyor muyum?

— Londra'daki dostum da aynı fikirde. Buradan çıktığımızda sizi unutacağım. Hapishaneye bile düşsem, bu işin tek sorumlusu ben olacağım. Şimdi ne yapıyoruz?

Albay Johns masasının gözünü açarak bir dosya çıkardı. Dosyayı açtı. En üstte bir liste vardı. Listedeki ilk maddeyi işaretledi, sonra Bond'un kıyafetine bakarak:

— Elbiseler, diye mırıldandı.

Dosyadan bir kâğıt çekip Bond'a uzattı.

— İhtiyaç duyacağınızı tahmin ettiğim şeylerin bir listesini hazırladım. Kentte kullanılmış elbise satan büyük bir mağazanın adresini de yazdık. Dikkati çekecek süslü bir şeye gerek yok. Haki gömlek, koyu kahverengi bez pantolon, arazi botları. Bunların rahat olmasına özellikle dikkat edin. Ceviz boyasını da adresini verdiğimiz eczaneden alacaksınız. Boyadan bol alın ve vücudunuzun her yanına sürün. Şu günlerde tepeler bronzlaşmış insanlarla dolu. Sade ve normal bir görünümünüz olmalı. Tamam mı? Yakalanacak olursanız, Kanada'da avlanmaya çıktığınızı ve yolunuzu kaybedip sınırı aşmış olduğunuzu söylersiniz. Ayrıca, İngiliz olduğunuzu da ekleyin. Tüfek konusuna gelince, silahı arabanızın arkasına bıraktım. Savage 99F, Wetherby tipi, dürbünlü bir tüfek. Seri olarak beş kurşun atıyor. Yirmi bağ kurşununuz var. Piyasadaki av tüfeklerinin en hafifi. Ağırlığı üç kilo, iki yüz gram. Bir arkadaşımın tüfeği. Eğer tüfeğini tekrar ele geçirirse çok memnun olur. Silahın vurucu etki alanı beş yüz metre... Tüfek ruhsatına gelince...

Albay Johns onu da uzattı.

— Bunu kentte çıkardık. Pasaportunuzdaki adınıza uyuyor. Avlanma ruhsatınız da öyle. Yalnız. kü-

çük hayvanlar avlamakta serbestsiniz. Çünkü geyik mevsimi henüz başlamadı. Arka çantası ve pusula arabanızın bagajında. Bunlar da eski tabii... Ha, aklıma gelmişken sorayım.. Yanınızda özel tabancanız var mı?

— Var. Bir Walter PPK.

— Tamam. Bana silahın seri numarasını verin. Burada boş bir tabanca ruhsatı var. Bu ruhsat için beni arasalar bile önemi yok. Anlatacağım masalı hazırladım...

Bond tabancasının seri numarasını okudu. Albay Johns ruhsatı doldurup Bond'a uzattı. Sonra, dosyadan bir harita çıkardı.

— Sivillerin kullandığı bir Esso haritası. Dağda gezen birinin haritası olmalı...

Haritayı açtı.

— 17 numaralı yoldan Montreal'e dönüp 37 numaralı yolu izleyerek St. Anne Köprüsü'nden geçeceksiniz. Oradan 7 numaralı yola ve Stanbridge'de 52 numaralı yola sapın. Kendinizi saat üçte Frelighsburg'da olacak şekilde ayarlayın. O saatte garaj sorumlusu yarı uykulu olacaktır. Bagajdaki eşyaları farkettirmeden alıp usulca sıvışabilirsiniz. Yedi başlı canavar bile olsanız, adam farkına varmaz.

Albay Johns dosyadan iki belge daha çıkardı. Bunlardan biri, kurşunkalemle işaretlenmiş bir harita, diğeri de bölgenin havadan çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Albay ciddi bir tavırla Bond'a döndü.

— Bunlar işi bittikten sonra, hemen yakılması gereken tehlikeli belgelerdir. İzleyeceğiniz yol, bugün pek ender kullanılan ve sadece kaçakçıların rağbet ettiği bir geçittir. Vermont Ormanlarına girerseniz aylarca kimseyle karşılaşmadan rahatlıkla gezebilirsiniz. Sınırı şurada aşacaksınız. Karşınıza iki şose çıkacak. Enosburg Şelaleleri'nden batıya sapacaksınız. Sonra

tepelere tırmanıp aradığınız vadiye hakim noktaya ulaşacaksınız. Tamam mı?

— Aradaki mesafe ne kadar?

— On beş kilometre kadar. Yolunuzu kaybetmediğiniz takdirde, Frelighsburg'tan oraya üç saatte gidebilirsiniz. Yani, normal olarak saat altıda oraya varmış olmanız gerekir.

Albay fotoğrafı Bond'un önüne itti.

Fotoğraf, Bond'un Londra'da gördüğünün büyütülmüşüydü. On yıl Karayip politikasıyla uğraşmış biri için bundan uygun bir yer olamazdı. Alman orada gözden uzak, rahatça dinlenip eski gücüne kavuşabilirdi. Ellerinin kanını da, çiftlik arazisinde yer alan suni gölde yıkayıp temizleyebilirdi.

Albay Johns dosyayı kapattı. Daktiloda yazılmış listeyi küçük parçalara ayırarak çöp sepetine attı. Birlikte ayağa kalktılar. Albay, Bond'u kapıya kadar geçirdi.

— İşte, bizden bu kadar! Sizinle gelmek için neler vermezdim. Sohbetimiz sırasında, savaş sonrası yaptığım birkaç işi hatırladım... Şansınız bol olsun! Olup biteceklerin ayrıntılarını gazetelerde okuyacağımdan eminim. Sonuç ne olursa olsun, gazeteler bu olaydan mutlaka söz edecektir.

Bond albaya teşekkür ederek elini sıktı. Kafasında bir soru daha vardı.

— Aklımdayken sorayım, Savage'ın namlusu tek midir, çift mi? Bunu ilerde öğrenecek zamanım olmayacak. Hedefi gördüğüm an, tecrübeye hiç zamanım kalmayacak.

— Namlusu tektir ve tetiği son derece hassastır. Hedeften emin olmadıkça parmağınızı tetiğe götürmeyin. Sonra, onlara üç yüz metreden fazla da yaklaşmayın. Onların da son derece iyi nişancı olduklarını sanıyorum...

Kapıyı açarken:

— Bizim müdürün güzel bir sözü vardır, dedi. "Kurşunun ulaşabileceği yere adam yollama" der. Bu sözü unutmayın. Gülegüle, binbaşım!

■

**

Bond o geceyi ve ertesi günün önemli bir kısmını Montreal dışındaki Motor Court Motel'de geçirdi. Üç gecenin parasını peşin ödemişti. Gününü hazırlık yaparak geçirdi. Sandviçler hazırladı, satın aldığı termosa dörtte üç viski, dörtte bir kahve koydu. Hava kararıktan sonra biraz uyudu. Kalkınca ceviz boyasını tüm vücudunu saçlarının dibine kadar sürdü. Bir süre sonra, gri mavi gözlü bir kızılderili olmuştu. Gece yarısına doğru Plymouth'u parktan çıkarıp Frelishburg yönünde yola koyuldu.

Garaj sorumlusu, Albay Johns'un dediği gibi hiç de uykulu değildi.

— Ava mı gidiyorsunuz, bayım? diye sordu.

— Hmmm!..

— Cumartesi günü avcının biri Highgate Pınarı'nın civarında güzel bir kunduz vurmuş.

— Öyle mi? dedi Bond aldırmaksızın.

Sonra, arabanın iki gecelik garaj kirasını verip çıktı. Kasabanın üst kısmına geldiğinde, şoseyi yüz metre kadar izledikten sonra aradığı patikayı buldu. Yol, sağ taraftaki ormana gidiyordu. Yarım saat yürüdü ve bir çiftliğe geldi. Binadan dışarı ışık sızmıyordu. Bağlı bir köpek havlamaya başladı.

Bond binanın yanından dolanıp tekrar patikaya çıktı. Bu yönde beş kilometre kadar yürüyecekti. Köpeğin havlamaları kesildiğinde çevreye ağır bir sessizlik çöktü. Ormanın sessizliğiydi bu. Gece sıcaktı. Dolunay çıkmıştı.

Ağaçların arasından süzülen ay ışığı yolunu ay-

dınlatıyordu. Ayağındaki botlar, yürümesini kolaylaştırıyordu. Bond süratle ilerlediğinin farkındaydı.

Saat dörde doğru ağaçlar seyrekleşti. Bir süre açıklık arazide ilerledi. Saat beşte Birleşik Amerika'nın 108 ve 120 numaralı otoyollarını aşmıştı. Sonunda, "ENOSBOURG ŞELALELERİ - 2 KM." yazılı bir tabelaya ulaştı. Artık, yolun son kısmına gelmiş sayılırdı. Karşısında dik bir patika vardı.

Şoseden iyice uzaklaştıktan sonra, yanındaki haritayı çıkarıp yaktı. Gökyüzü hafiften aydınlanmaya başlamıştı. Ormandan hafif sesler geliyordu. Adını bilmediği bir kuş ötüşü duydu.

Tırmandığı tepenin ardındaki vadide bulunan evi gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Perdeleri çekili pencereleri ve içindeki dört adamın uykulu gözlerini görür gibi oluyordu. Tepenin öbür tarafında bir cellat vardı. Bond bu düşünceyi kafasından attı. Sigarasını söndürdü ve tekrar yola koyuldu.

Tepeye tırmanırken beyaz yastıklara başlarını dayamış uyuyan dört adamı zihninden atmıştı.

Tepenin yuvarlak zirvesi ağaçlıktı. Bu nedenle vadiyi göremedi. Biraz dinlendikten sonra kendine yüksek bir meşe ağacı seçti ve tırmanıp bir dala yerleşti. Artık her yanı görebiliyordu. Güneşin suni gölü aydınlatması için on beş dakika geçti. Ardından evi ve evi saran çimenliği farketti. Gölün üstündeki sis dağıldı. Hedef olduğu gibi ortaya çıktı. Oyuncuyu bekleyen bir sahne gibi net ve aydınlıktı.

Bond cebinden dürbününü çıkarıp bölgeyi karış karış inceledi. Sonra, aşağıya uzanan meyilli araziyi kontrol etti, mesafeyi tahmine çalıştı. Bu durumda, ancak çayırın kenarından ateş açabilirdi. Ya da, göl kenarındaki ağaçların arasına girmesi gerekiyordu. Ağaçlarla teras ve iç avlunun arasındaki mesafe dört yüz metre kadardı. Ağaçların göle uzaklığı ise iki yüz

metre civarındaydı. Bu adamlar zamanlarını nasıl geçiriyor olabilirlerdi? Her gün ne yaparlardı? Göle girerler miydi? Hava sıcak sayılırdı. Akşama kadar göle girmedikleri takdirde dört yüz metreyi göze alıp ateş açacaktı. Fakat, hiç kullanmadığı bir tüfekle o mesafeden ne kadar başarılı olabilirdi? Belki de doğrudan doğruya çayırın kenarına inmek en akıllıca işti? Ama, orada da gizlenmek imkânı yoktu. Çayırın ortasında atış mesafesine girene dek dört yüz metre hiç görünmeden yürümesi gerekiyordu. En akıllıca iş, hiç kimse uyanmadan o çayırı geçmekti. Peki, bu adamlar saat kaçta kalkıyorlardı?

Sanki sorusunu duymuşlar gibi, evin beyaz güneşliklerinden biri yukarı kalktı. Bond güneşlik mekanizmasının çıkardığı sesi duydu.

Öyle ya, Echo Gölü! Burada güçlü bir yankılanma vardı.

Acaba göl sesi her iki taraftan da alıp aksettirebiliyor muydu? Bu durumda dalları ve çalıları kırarken dikkatli olmalıydı. Belki de buna gerek bile yoktu, ama her şeye rağmen yine de dikkatli davranması gerekecekti.

Binanın sol tarafındaki bacalardan birinden duman yükseldi. Adamlar sabah kahvaltılarını hazırlıyor olmalıydılar. Bond, bulunduğu dalda gerileyerek aşağı atladı. Bir şeyler yiyip son sigarasını içecekti. Ondan sonra da atış yapacağı yere gidecekti.

Lokma boğazında kaldı. Sinirleri gerilmeye başlamıştı. Savage tüfeğin korkunç patlayışını duyar gibi oluyordu. Siyah kurşunun vadiyi aşarak ete saplanışını görür gibiydi. Kurşun hedefi vurduğunda hafif bir ses çıkacaktı. Cilt yarılıp açılacak, etrafı morarmış bir halde yine kapanacaktı. Kurşun yoluna devam ederek telaşsız çarpan kalbe gidecek, dokular, kan damarları kurşunun geçmesi için ayrılacaklardı. Bütün bunları

yapacağı adam kimdi? O adam Bond'a ne yapmıştı?

Bond tetiği çekecek olan parmağına baktı. Parmağını bükerken tetiğin soğuk madenine değer gibi oldu. Elini atıp termosu aldı, ağzına dayayarak içti. Kahve ve viski karışımı boğazını yaktı. Termosu kapadı. Gerindi ve esnedi. Tüfeği omuzuna astı. Tepeye döndüğünde geçeceği yolu ayarlayabilmek için çevresini kontrol etti ve ağaçların arasından ilerledi...

Artık önünde yol yoktu. Bundan sonra yolunu kendi bulması gerekecekti. Bond gürültü etmemeye çalışarak aşağıya doğru indi. Yapraklara ve yosunlu taşlara basarak sessizce ilerlemeye dikkat ediyordu. Oysa, orman varlığının hemen farkına varmıştı. Haber hızla yayılıyordu. Onu ilk farkeden iki yavrusuyla bir ceylan oldu. Gürültülü bir biçimde kaçıştılar. Sonra, önünden kırmızı başlı bir ağaçkakan havalandı. Çevre sincap doluydu. Çıkardıkları sesler ormana dehşet saçıyordu sanki. Bond onları ürkütmemeye dikkat ediyordu. Sırtındaki tüfek onlar için değildi. Fakat her gürültüden endişe duyuyordu. Çayıra indiğinde, kuşların neden ürktüklerini anlamaya çalışan dürbünlü adamlarla karşılaşacağını sanıyordu.

Fakat, sonuncu büyük meşenin arkasına sinip de geniş ovaya ve ilerdeki ağaçlığa baktığında, evde ve gölde hiçbir şeyin değişmediğini farketti. Evin diğer pancurları hâlâ kapalıydı. Tek hareket eden şey, bacadan yükselen dumandı. Saat sekiz olmuştu. Bond ilerdeki ağaçlığa bakarak hangi ağacın amacına uygun düşeceğini kontrol etti. Sonunda, aradığını buldu. Kırmızı yaprakları olan bir akçaağaçtı bu. Ağacın rengi elbiselerine uyacağı gibi gövdesi de yeterince kalındı. Oradan hem eve hem de göle hakim olabilirdi.

Bond, uzun otlu ve çiçekli çayırdan nasıl geçeceğini hesapladı. Orayı ancak sürünerek geçebilecekti.

Hafif bir rüzgâr otları salladı. Rüzgâr devam edecek olursa geçişi kolaylaşacaktı.

Birden, sol taraftaki ağaçların arasından bir ses geldi. Bir dal kırılmıştı. Bond yere çökerek kulak kabarttı. Çatırtı bir kez olmuş, bir daha tekrarlanmamıştı. On dakika kadar o durumda hiç kımıldamadan bekledi.

Hayvanlar ve kuşlar dal kırmazlardı. Geyikler bile ormanda sessiz sedasız dolaşırlardı. Acaba ormanda muhafızlar mı vardı? Bond usulca tüfeğini indirip parmağını emniyet mandalına götürdü. Aynı anda, sesin geldiği yönde iki geyik belirdi. Sakin tavırlarla ovaya doğru ilerlediler. Telaşlı bir halleri yoktu. Demek ki, dalı kıran onlardı. Bond derin bir soluk aldı. Artık, çayırı geçmesi gerekiyordu.

Kendisini gizleyecek boyda otların arasından sürünerek ilerlemek hiç de kolay olmayacaktı. Dört yüz elli metre az bir mesafe değildi. İnsanın dizleri ve dirsekleri mahvolurdu. Diğer taraftan küçük böcekler ve bitki tozları ağzına burnuna dolacaktı. Neyse ki, rüzgâr devam ediyordu. Otların salınması ilerlemesini gizleyecekti.

Bond kararlı bir şekilde işe koyuldu. Dikkatli davranmaya özen göstererek ilerliyordu. Arada bir yüzündeki tozları ve teri silmek için duruyordu. Hedef olarak aldığı akçaağaca altı, yedi metre kaldığında uzanıp yattı. Dizlerini ovdu...

Tehlikenin varlığını belirleyecek hiçbir şey duymamıştı. Bu nedenle sol gerisinden birinin fısıldadığını duyunca şaşırdı, o yöne döndü.

— Kımıldarsan öldürürüm seni!

Bir kadın sesiydi bu. Fakat sesin sert tonu, kadının sözünde kararlı olduğunu ortaya koyuyordu.

Bond kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Otların

arasında üzerine çevrilmiş bir okun mavimsi çelik ucuyla burun burunaydı.

Kadın yayı yere yatırmış, yanlamasına tutuyordu. Okun hemen altında, yayı sımsıkı kavrayan parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Okun diğer ucunu tutan elin hemen gerisinde öfkeli bir çift gri göz ve bronzlaşmış terli bir yüz vardı. Bond'un bütün görebildiği bu kadardı.

Bu Tanrının cezası da kimdi? Muhafızlardan biri olabilir miydi?

Bond kuruyan dudaklarını yaladı. Sonra, sağ elini tabancasına doğru kaydırırken:

— Sen de kimsin? diye sordu.

— Sağ elini geri çek, yoksa oku omuzuna saplarım. Sen nöbetçi misin?

— Hayır, ya sen?

— Saçmalama. Ne arıyorsun sen burada?

Kadının sesindeki sertlik kaybolmuştu, ama hâlâ kuşkuluydu. İskoç ya da Gal lehçesini hatırlatan bir aksanla konuşuyordu.

Bu işi bir sonuca bağlamanın zamanı gelmişti. Bond sakin bir sesle fısıldadı:

— Şu okla yayını başka tarafa çevir, dişi Robin Hood. Sonra da oturup anlaşalım.

— Tabancana sarılmayacağını nereden bileyim?

— Söz veriyorum. Fakat, önce şu otların arasından çıkalım.

Bond, kadının cevabını beklemeden tekrar sürünmeye başladı. Bir an önce yönetimi ele almalı ve bir daha da kaptırmamalıydı. Bu kızdan bir an önce kurtulmalıydı. İşe başlamadan önce kızın buradan uzaklaşması gerekiyordu. Başındaki dert yetmezmiş gibi bir de bu çıkmıştı karşısına.

Ağacın gövdesine ulaştığında doğrulup yaprakların arasından eve doğru baktı.

Panjurlardan çoğu açılmıştı. İki zenci hizmetçi ön terasta büyükçe bir kahvaltı sofrası kuruyordu. Bond tahmininde yanılmadığını anladı. Bulunduğu yerden evi çok rahat görebiliyordu. Tüfeğiyle çantasını çıkarıp yere bıraktı ve ağaca yaslanarak oturdu. Kadın da yanına gelmişti. Üzerinde zeytin yeşili pantolon ve ceket vardı. Otların arasından geçerken parlak sarı saçı belli olmasın diye başına kır çiçekleri takmıştı. Elbisesi yer yer yırtılmıştı. Yüzünde vahşi bir güzellik vardı. Dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve gri gözleriyle hayli çekiciydi. Sol omuzuna asılı kuburlukta bir düzineye yakın ok vardı. Elindeki yay ve belindeki bıçaktan başka silahı yoktu. Ormanları tanıyan tehlikeli bir varlığa benziyordu. Ormanlarda tek başına yaşayabilecek ve medeniyeti aramayacak tipte bir kadındı bu.

Genç kadına gülümseyerek yumuşak bir sesle:

— Sen Robin Hood olmalısın, dedi. Benim adım Bond, James Bond!

Uzanıp termosunu açtı.

— Otur da bir yudum içki al. Alkolle kahvaltı. Yoksa sen, yabani otlarla mı besleniyorsun?

Genç kadın Bond'un yanına gelerek kızılderililer gibi yere bağdaş kurdu. Uzanıp termosu aldı ve başına dikti. Sonra, termosu uzatıp isteksiz bir sesle:

— Teşekkür ederim, dedi... Sen ormanda izinsiz hayvan avlayanlardansın galiba? Geyik avı mevsimi üç hafta sonra başlayacak. Hem buralarda geyik bulman hayli güç olur. Sabahları tepelere doğru çıkman gerek. Eğer istersen sana nerede geyik bulabileceğini söyleyebilirim. Büyük bir sürü var orada. Vakit biraz geç sayılır, ama yine avlanacak bir şeylere rastlarsın. Onlara yaklaşman kolay olacak. Çok sessiz sürünüyorsun...

— Sen de burada geyik mi avlıyorsun? Şu av ruh-

satını göstersene.

Genç kadın cebinden bir kağıt çıkarıp uzattı.

Ruhsatını Bennington Kasabası'ndan almıştı. Belge, Judy Havelock adına verilmişti. Kâğıtta avlayabileceği hayvanların bir listesi vardı ve silah olarak da ok ile yay belirtilmişti. Judy Havelock'un yaşı yirmi beş, doğum yeri Jamaika idi.

Bond içinden "aman Tanrım!" dedi. Bu genç kadın, Jamaika'da öldürülen Havelock'ların kızıydı.

Kâğıdı genç kadına uzatarak:

— Eşsiz bir kızsın, Judy, dedi. Burası, Jamaika'dan çok uzak bir yer. Demek avını okla temizleyeceksin. Yalnız şunu unutma, Çinlilerin bir atasözü vardır. Şöyle der: "İntikam alacaksan, önce iki mezar kaz". Bunu yaptın mı sen? Adamı öldürdükten sonra yakanı kurtaracağını mı sanıyorsun yoksa?

Genç kadın şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

— Kimsin sen? diye kekeledi. Burada ne işin var? Bu meseleyi nereden biliyorsun?

Bond kararını vermişti. Bu berbat durumu düzeltmenin tek yolu vardı. Genç kadınla işbirliği yapmak. Bu nedenle konuşmaya başladı.

— Adımı daha önce söylemiştim... Beni buraya Londra'dan... şey..Scotland Yard gönderdi. Başına gelenlerden haberim var. Ben de buraya o adamları temizlemeye geldim. Amacımız, adamların seni rahatsız etmelerini önlemek.Londradakiler o adamın sana baskı yapacağını tahmin ediyordu. Bu durumda onu zor kullanarak durdurmak zorundayız...

Genç kız acı acı gülümsedi.

— Palomino adında çok sevdiğim bir atım vardı. Üç hafta önce onu zehirlediler. Ardından, köpeğimi öldürdüler. Onu yavru olarak almış ve bugüne kadar ben büyütmüştüm. Sonra bir mektup gönderdiler. İçinde, "ölümün çok eli vardır" yazılıydı. Ayrıca, be-

lirli bir günde bir gazetenin şeri ilanlar sütununa "Kabul ediyorum. Judy" diye yazmam isteniyordu. Polise başvurdum. Beni koruyabileceklerini, bunun dışında başka bir şey yapamayacaklarını bildirdiler. Bu işi Kübalıların yaptığına inanıyorlardı. Valinin elinden bir şey gelmiyordu. Ben de kalktım Küba'ya gittim. En lüks otellerde kalıp yüksek kumar oynadım. Çevremdekiler bana yanaşmaya kalktı. Kendilerine nazik davrandım. Bu arada devamlı sorular soruyor, bilgi topluyordum. Onlara heyecanlı bir hayat sürmek istediğimi ve kanundışı gangsterlerle tanışmayı düşlediğimi anlatıyordum. Sonunda bu adam hakkında bilgi aldım. Bir polis bana nerede bulunduğunu anlattı. Kalkıp Amerika'ya geldim. Bir dedektif bürosuna gidip bu adamın adresini bulmalarını istedim... İşte, hepsi bu kadar...

— Peki buraya nasıl geldin?

— Bennington'dan uçakla geldim. Sonra yürüdüm. Dört gün yürüdüm. İnsanlardan saklandım, dağları aştım. Böyle şeylere alışığım zaten. Jamaika' daki evimiz de dağlardaydı. Üstelik orası daha vahşidir. Orada hep yürünür. Buradakiler ise hep arabayla dolaşıyor...

— Buradaki amacın ne?

— Von Hammerstein'ı vurup yürüyerek geri döneceğim.

Bu sözü tavşan vuracakmış gibi rahat söylemişti.

İlerden sesler gelmeye başlamıştı. Bond doğrulup eve doğru baktı. Ön terasta üç erkekle iki kadın vardı. İskemlelerini çekip masanın başına geçerlerken gülüştüler. Masanın baş tarafında, iki kadının arasında kalan yer boştu.

Bond dürbününü çıkarıp baktı. Erkeklerin üçü de son derece esmer ve ufak tefektiler. İçlerinden biri

devamlı gülüyordu. Üzerindeki elbise diğerlerininkinden daha temiz ve düzgündü. Gonzales olmalıydı bu. Diğer ikisi köylü tipliydi. Masanın kenarında oturuyor ve konuşmuyorlardı. Kadınlar da çok esmerdi. Kübalı yosmaları andırıyorlardı. Üzerlerinde renkli mayolar vardı ve takıp takıştırmışlardı. Sesleri Bond'un bulunduğu yere kadar ulaşıyordu. İspanyolca konuşuyorlardı.

Bond yanına yaklaşan genç kadına dürbünü uzattı.

— Üstü başı diğerlerine nazaran daha temiz olan, Binbaşı Gonzales olmalı, dedi. Masanın iki yanında oturanlar da onun kiralık katilleri. Kadınların neyin nesi olduğunu bilmiyorum. Von Hammerstein henüz gözükmedi.

Genç kadın dürbünü o yöne çevirdi, sonra Bond'a geri verdi.

Şimdi, kadınlar dönmüşler evin kapısına bakıyorlardı. Kapıda, kısa boylu tıknaz bir adam belirdi. Masanın yanından geçerek çimenliğin üzerinde hafif beden hareketleri yapmaya başladı.

Bond dikkatle adamı izliyordu. Boyu, bir altmış civarındaydı. Omuzları ve kalçaları boksörlerinkini hatırlatıyordu. Karnı yağ bağlamaya başlamıştı. Vücudu kıllıydı. Buna karşın yüzünde ve kafasında tek tel tüy yoktu. Güneşte parıldayan kafasının arkasında bir yara izi vardı. Köşeli suratı kemikli ve sertti. Kaşlarının olmaması adamın suratını domuzdan farksız kılıyordu. İri bir ağzı, kalın sarkık dudakları vardı. Üzerinde bir mayo, kolunda altın bir saat bulunuyordu.

Bond dürbünü yine genç kadına verdi. İçi rahatlamıştı. Herif M.nin dosyasındaki kadar kötü bir mahluka benziyordu.

Gözlerini Judy'ye çevirip onu incelemeye koyul-

du. Dürbünle evi izleyen genç kadının yüzü gerilmiş, dudaklarında nefret dolu bir ifade belirmişti. Bond, kızı ne yapacağını düşündü. Birlikte olmaları bir sürü tatsızlığa yol açacaktı. Bond'un planlarına itiraz edip o oyuncak yayıyla delice işler yapmaya kalkabilirdi.

Bond kararını verdi. Bu işi oluruna bırakamazdı. Kızı bayıltıp bağlar, ağzına da bir tıkaç sokardı. İşi sona erdirene kadar kızın bu şekilde kalmasında fayda vardı. Usulca tabancasının kabzasına uzandı.

Genç kadın sakin bir tavırla geriledi, dürbünü yere bırakıp okuyla yayını aldı. Oku yaya yerleştirip gerdi ve Bond'a döndü.

— Sakın, aklınıza budalaca şeyler getireyim demeyin. Kolay atlatılacak tiplerden değilim. Buraya, Londralı bir aynasızdan kafama tabanca kabzası yemeye gelmedim. Bu okla elli metreden hedefi rahatça vurabilirim. Yüz metreden uçan kuşu vururum. Seni bacağından yaralamak istemem. Ama, işime burnunu sokarsan bunu zevkle yapabilirim...

Bond karar vermekte geciktiği için kendi kendine lanet etti. Sonra tatsız bir şekilde homurdandı:

— Saçma sapan konuşma. O rezil silahı da yere bırak. Bu iş, kadın işi değil. O elindeki oyuncakla dört adamı birden vurabileceğini mi sanıyorsun?

Genç kadının gözlerinde inatçı bir ifade belirdi. Yayını gererek:

— Canın cehenneme! diye fısıldadı. Bu işe sen karışma. Onlar annemle babamı öldürdü. Seninkileri değil. Yirmi dört saattir buradayım. Hammerstein'ı nasıl geberteceğimi biliyorum. Diğerleri beni ilgilendirmiyor. Haydi bakalım, kararını ver. Ya dediğimi yaparsın, ya da pişman olursun. Şaka ettiğimi sanma sakın. Annemle babamın intikamını almaya yemin ettim. Beni hiç kimse durduramaz.

Bond canı sıkkın bir halde durumunu düşündü.

Bakışlarını genç kadına çevirdi. Tropiklerde geçen çocukluğu onu böyle yırtıcı yapmıştı. Dediklerini yapacağından emindi. Kendisini engelleyecek olanı hiç acımadan tepeleyeceği belliydi. Bond şu an kendini savunacak durumda değildi. Kızın elinde sessiz bir silah vardı. Oysa, kendi tabancası müthiş bir gürültü koparacaktı. Tek çare, kızla işbirliği yapmaktı. Kıza işin önemsiz bir bölümünü verip gerisini kendisi halledebilirdi...

— Beni dinle Judy, diye mırıldandı. Madem bu kadar kararlısın, gel bu meseleyi birlikte çözümleyelim. İşi başarma ve sağ kalma şansımız da böylece artmış olur. Aslında, bu benim işim. Ailenizin yakın bir dostu tarafından emir aldım. Bunu bilmeni istiyorum. Ayrıca benim silahım bu işe daha uygun. Ateş alanı seninkinin beş katı. Şu anda bile, onu buradan vurabilirim. Ama koşullar istediğim gibi değil. Üzerlerinde mayo olduğuna göre göle girecekler. İşi o zaman halledeceğim. Sen de beni korumak için ok atarsın... Çok yararı olur...

Judy kararlı biçimde başını salladı.

— Üzgünüm, ama imkansız. Eğer çok istiyorsan, beni korumak için sen ateş et. Keyfin bilir. Yalnız, gölde yüzmeleri konusunda haklısın. Dün saat on bire doğru hepsi göle girdi. Bugün de hava sıcak olduğuna göre gene gireceklerdir. Göl kıyısındaki ağaçların arkasına saklanıp onu vuracağım. Dün gece çok uygun bir yer buldum. Yanlarındaki muhafızlar yüzmüyor. Ama, ne olup bittiğini onlar anlayana kadar ben çoktan uzaklaşmış olurum. Her şeyi planladım. Daha fazla vakit kaybedemem. Şimdiye kadar seçtiğim yerde olmalıydım. Kusura bakma, ama teklifimi kabul etmek zorundasın. Aksi halde...

Yayı birkaç santim daha gerdi. Bond isteksiz bir şekilde:

— Pekâlâ başımın belası, diye homurdandı. Yalnız, bilmeni istediğim bir şey var. Bu işten kurtulacak olursak benden öyle bir dayak yiyeceksin ki, bir hafta poponun üzerine oturamayacaksın... Haydi, şimdi git. Ben diğerleriyle ilgilenirim. İşler dediğin gibi giderse buraya dönüp beni bulursun... Tersi olursa, ben gelip senin parçalarını toplarım.

Genç kadın yayı gevşetti.

— Akıllıca düşünmene sevindim, dedi. Çünkü bu okları vücuttan çıkarmak çok zordur. Beni düşünme. Sen de ortalıkta pek görünmemeye çalış. Dürbününe de dikkat et. Güneş ışınlarını yansıtabilir...

Sözünü bitirdikten sonra Bond'a gülümseyerek ağaçların arasında kayboldu...

Bond, genç kadının gözden kaybolmasından sonra dürbününü alıp yerine geçti. İçinden Judy'ye küfrediyordu. Ama, bütün bunları unutup kendi işine bakmalıydı. İlk atışı Judy'nin yapması ne derece doğruydu? Bu sırada evin bulunduğu tarafta bir hareket oldu. Bond hemen dürbünü o yana çevirdi.

Hizmetçiler kahvaltıyı kaldırıyorlardı. Kiralık katillerle kadınlar ortalıkta yoktu. Von Hammerstein bir şezlonga uzanmış gazete okuyor, arada bir de Gonzales ile konuşuyordu.

Gonzales, Almanın tam karşısındaki iskemleye ata biner gibi oturmuştu. Bond uzaktan ne konuştuklarını duyamıyordu, ama İngilizce konuştuklarından emindi. Saatine baktı. On buçuk olmuştu. Sırtını ağacın gövdesine dayayarak Savage'ı kontrol etti. Bir yandan da birazdan bu tüfekle yapacaklarını aklından geçiriyordu.

Yapacağı işten pek memnun değildi Bond. İngiltere'den buraya gelene kadar adamların ne hain olduklarını tekrarlayıp durmuştu. Havelock'ların öldü-

rülmeleri korkunç bir olaydı. Von Hammerstein ile adamları acımasız katillerdi. Onları zevkle öldürmek isteyen en az bir düzine insan olmalıydı. Bunlardan biri de Judy idi. Oysa, Bond'un durumu tamamen değişikti. Bu adamlara özel bir hıncı yoktu. Yapacağı iş, bir görevdi. Fareleri öldüren belediye memurundan farksızdı o. M. tarafından seçilmiş ve toplumu temsil eden bir cellattı.

Evi gözlemeye devam ederek içinden "bu adamlar, Smersh ya da ona benzer gizli servisler gibi vatanımın bir düşmanı" diye düşündü. "İngiliz topraklarında oturan İngilizlere savaş açmışlar. Yakında tekrar saldırmayı düşünüyorlar."

Bond kendini haklı çıkarmak için başka nedenler de arıyordu. Örneğin bu katiller kızın atıyla köpeğini de öldürmüşlerdi.

Birden, vadiden gelen makineli tüfek sesiyle Bond sıçradı. Tüfeğini kaptığı anda, birkaç silah sesi daha duyuldu. Onu kahkahalar ve alkışlar izledi. İlerde, çimlerin üstünde mavi tüylü bir balıkçıl kuşu debeleniyordu.

Makineli tüfeğinden dumanlar çıkan Hammerstein birkaç adımda kuşun yanına geldi, ayağını kuşun üstüne bastırarak hayvanı ezdi. Sonra, ayakkabısını otlara temizledi. Diğerleri çevresini sarmışlar gülüp alkışlıyorlardı. Von Hammerstein'ın kalın dudakları aralandı. Bir şeyler söyledi.

Bond yalnızca "müthiş nişancı" sözlerini anlayabildi. Silahını adamlarından birine uzatan Alman ellerinin terini kalçalarında temizledi. Sert bir sesle bir emir verdi. Kadınlar koşarak eve girdiler. Hammerstein meyilli çimenlikten göle doğru ilerledi. Eve girmiş olan kadınlar biraz sonra ellerinde boş şampanya şişeleriyle çıkarak onu izlediler.

Bond hazırlandı. Uzun dürbünü tüfeğe taktı.

Ağacın gövdesine yaslandı. Gövdede sol kolunu dayayabilecek bir çıkıntı vardı. Dürbünün ayarını yaptı. Göl kenarındaki adamlara şöyle bir nişan aldı. Sonra manzarayı seyre koyuldu.

Görünüşe bakılırsa, iki muhafız arasında atış müsabakası yapılacaktı. Adamlar silahlarına kurşun sürdüler.

Gonzales emir verdi. Gölün kenarındaki duvara doğru gittiler. Tramplenin yanında yer aldılar. Tabancalarını çekmişler, göle arkalarını dönmüşlerdi.

Von Hammerstein de gölün kenarındaki yerini aldı. Şampanya şişeleri elindeydi. Arkasında duran kadınlar elleriyle kulaklarını tıkamışlardı. Manzarayı dürbünle izleyen Bond, adamların yüzlerinin gerildiğini farketti.

Von Hammerstein bağırarak emir verince bir sessizlik oldu. Hammerstein kollarını gerdi ve:

— Bir.. İki... Üç.. diyerek şişeleri göle fırlattı.

İki adam ipli kuklalar gibi aniden döndüler ve tabancaları kalçalarına dayalı biçimde ateş ettiler. Sessizliği bozan patlama sesleri gölden çevreye yankılandı. Şişelerin biri paramparça olmuş, diğeri ise sadece ikiye bölünmüştü. Yarışmayı soldaki muhafız kazanmıştı.

Patlama sesleri hâlâ yankılanıyordu. İki muhafız duvar boyunca ilerleyerek açıklığa çıktılar. Arkadan giden suratlıydı. Öndeki ise sinsi sinsi gülüyordu.

Von Hammerstein kadınları yanına çağırdı. Kadınlar dudak bükerek isteksizce yaklaştılar. Hammerstein yarışmayı kazanan muhafıza bir şey sordu. Adam kadınlardan birini işaret etti.

Kadın somurttu. Gonzales ile Hammerstein güldüler. Alman bir şeyler söyleyerek kadının kalçasına vurdu.

Bond sadece "bir gecelik" sözünü anladı. Sonra

grup dağıldı. Gonzales ceketini çıkarıp yere oturdu. Koltuk altında tabancasının kabzası görünüyordu. Saatini çıkararak tramplene giden Almanı izledi. Kadınlar çoktan göle girmişlerdi bile. Muhafızlar ağaçların altına çekilmişler, arada bir çevreyi gözlüyorlardı. Kadınlar karşı sahile doğru yüzüyorlardı.

Bond, Von Hammerstein'ın nasıl olup da bunca zaman hayatta kalabildiğini şimdi anlıyordu. Adam, kendini güvenceye alacak her türlü tedbiri düşünmüştü.

Von Hammerstein tramplene tırmandı. İlerleyerek ucuna geldi, durdu ve altındaki suya baktı...

Bond'un sinirleri son derece gergindi. Tüfeğin emniyet mandalını açtı. Gözlerini kıstı. Dananın kuyruğu kopmak üzereydi. Parmağı tetiğin üzerindeydi. Judy hâlâ ne bekliyordu acaba?

Alman, kollarını öne uzatarak tramplenden çıktı, vücudunu gerdi ve tam suya gireceği sırada göğsüne çelik uçlu bir şey saplandı. Bedeni düzgün bir biçimde suya daldı.

Gonzales hemen ayağa fırlayarak suya bakmaya başladı. Ne görmüş olabileceğinden tam olarak emin değildi. İki muhafız daha uyanıktı. Silahlarını doğrultmuş, Gonzales ile gölü çevreleyen ağaçlara bakıyorlardı. Emir bekler gibiydiler.

Suyun yüzü yavaş yavaş duruldu. Von Hammerstein çok derine gitmişti.

Bond dudaklarının kuruduğunu hissetti. Dudaklarını yalayarak dürbünle gölü kontrol etti. Suyun dibinden yüzeye doğru yükselen bir pembelik vardı. Nihayet, Almanın cesedi su yüzüne çıktı. Başı suda olan ceset hafif hafif sallanıyordu. Sırtında, sol kürek kemiğinin altından bir karış boyunda bir çelik parçası çıkmıştı.

Binbaşı Gonzales sağa sola bağırarak emirler vermeye başladı. Makineli tüfekler bir anda gölü çevreleyen ağaçları taradı. Bond nişan alıp soluğunu tuttu ve tetiğe dokundu. Savage titredi. Muhafızlardan biri yüzükoyun yere kapaklandı. Diğer muhafız kalçasına dayalı makineliyle ateş ederek göle doğru koşuyordu. Bond tekrar tetiğe bastı. Iskalamıştı. Bir daha bastı. Adamın dizleri büküldü. Fakat hızını alamayıp göle kadar sürüklendi ve suya gömüldü...

Bond'un bir el ıskalaması Gonzales'in işine yaramıştı. Kübalı, ölen muhafızın arkasına geçerek makineli tüfekle Bond'a ateş açtı. Bond'un yerini kesin olarak saptadığı belli değildi. Savage'dan çıkan alevlere doğru ateş ediyor olabilirdi. Akçaağaca çarpan kurşunların kopardığı kabuklar Bond'un yüzüne fırlıyordu.

Gonzales, kendine emin yer bulunca daha isabetli ateş etmeye başlamıştı. Bond iki el üst üste ateş etti. Gonzales koşarak iskemlelerin yanından geçti ve madeni masayı devirerek arkasına saklandı. Masanın bir sağından, bir solundan ateş ederek akçaağacı tarıyordu. Bond'un attığı kurşunlar ise madeni masada sekiyordu. Tüfeğin dürbününü masanın bir sağına, bir soluna çevirip nişan almak kolay olmuyordu. Gonzales' in attığı kurşunlar Bond'un çevresinden geçip gidiyordu.

Bond iki kat olarak sağ tarafa doğru koştu. Açıklığa çıkarak Gonzales'i şaşırtacaktı. Açıklığa doğru koşarken Gonzales'in de yerinden çıktığını farketti. Adamın niyeti, duvarın arka tarafına dolanıp Bond'u gafil avlamaktı.

Bond doğrulup nişan aldı. Gonzales düşmanını farketmişti. Bir dizinin üzerine çökerek ateş etmeye başladı. Bond donmuş gibiydi. Kurşunlar başının yanından geçiyordu. Gonzales'in göğsüne nişan alıp te-

tiğe bastı. Binbaşı Gonzales geriye doğru savruldu. Ayağa kalkmaya çabaladı. Başaramadı. Elindeki silahla havayı tarayarak yere devirildi.

Bond tüfeğini indirerek yüzünde biriken terleri sildi.

Silah sesleri tüm vadiye yayılıyordu. Birden, Kübalı melez kadınların eve doğru koştuklarını gördü. Eğer hizmetçiler akıl edememişlerse, birazdan bunlar buraya polis çağıracaklardı.

Bond geri dönerek akçaağacın dibine gitti. Judy oradaydı. Bond'a arkası dönüktü. Vücudunu ağacın gövdesine yaslamıştı. Sağ kolundan yere kan damlıyordu. Gömleğinin kolunda geniş bir leke vardı. Yayla oklar ayaklarının dibindeydi.

Bond genç kadına yaklaşıp omuzlarından tuttu ve şefkatli bir sesle:

— Kendine gel, Judy, dedi. Her şey bitti artık. Kolun ne durumda?

Genç kadın boğuk bir sesle cevap verdi:

— Kolumdaki yara pek önemli değil. Ne olduğunu anlayamadım.. Fakat çok korkunçtu. Ben.. ben.. bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim...

Bond yatıştırmak istercesine genç kadının kolunu sıktı.

— Bu işin böyle bitmesi gerekiyordu. Aksi halde seni temizleyeceklerdi. Bu herifler profesyonel katillerdi. Yani, dünyanın en acımasız katilleri.. Sana bu gibi işlerin erkek işi olduğunu söylemiştim. Haydi gel, şu koluna bir göz atalım. Bir an önce buradan ayrılmamız gerekiyor. Sınırı geçeceğiz. Eyalet polisleri neredeyse damlarlar...

Genç kadın yüzünü Bond'a çevirdi. Güzel yüzü ter ve göz yaşlarıyla ıslanmıştı. Gri gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. Utanır gibi:

— Bütün bu yaptıklarımdan sonra, dedi, bana

böyle davranman öyle güzel bir şey ki... Ben.. sana karşı utanç duyuyorum.

Bond genç kadının belindeki avcı bıçağını aldı. Gömleğinin kolunu kesti.

Omuz kaslarında bir kurşun sıyrığı vardı. Bond mendilini çıkardı. Viskiyle ıslattı. Yarayı temizledi. Sonra, çantasından çıkardığı bir dilim ekmeği yaranın üstüne basarak sardı. İşini tam bitirdiği sırada Judy ona döndü.

Dudaklarının arasında birkaç santimetrelik bir mesafe vardı. Genç kadının vücudundan yayılan kokuda vahşi ve çekici bir hava vardı.

Bond o nemli dudakları önce hafifçe, sonra tüm gücüyle öptü... Karşısındaki gri gözlerde şaşkınlık ve mutluluk okunuyordu. Bond dudaklarının kıvrımlarını öptü. Genç kadın gülümseyerek geri çekildi. Şimdi el eleydiler.

— Beni nereye götüreceksin şimdi? diye sordu Judy.

Bond güldü.

— Seni Londra'ya götüreceğim. Bizim ihtiyar seni görmek isteyecektir. Ama daha önce Kanada'ya geçmemiz gerek. Ottowa'da bir dostum var. Senin pasaport işin halletmemiz gerekecek. Sonra, kendine birkaç kat elbise almalısın. Bütün bunlar birkaç günümüzü alır. Seninle Kozee Moteli'nde kalacağız. Ne dersin?

— İyi olur bence. Şimdiye kadar bir motelde tek başıma bir erkekle hiç kalmamıştım...

— Peki, bu değişiklik niçin?

— Senin gözlerin için...

Bond cevap vermeksizin eğilip tüfeğiyle çantasını aldı. Kızın yayıyla oklarını toparladı ve ovaya doğru ilerlemeye başladı.

Genç kadın da onun peşine düştü. Yürürken, saç-

larında sararmış kır çiçeklerini çıkarıp attı, saçlarını toplayan kurdeleyi çözdü. Güneşte parıldayan sarı saçlar omuzlarına döküldü...

ÜÇÜNCÜ OLAY

RİZİKO

— Çok rizikolu bir iş bu.

Bu sözler kahverengi pos bıyıklı adamın dudaklarından ağır ağır dökülmüştü. Siyah gözleri sert bakışlarla Bond'un yüzünü ve elinde oynadığı şeyi süzüyordu. Bond ise üzerinde Alberto Colombo d'Oro yazılı bir kibrit kutusunun üstündeki kâğıdı yırtmakla uğraşıyordu.

James Bond adamın kendisini incelediğinin farkındaydı. Bu inceleme iki saat önce Excelsior Barı'ndaki buluşmalarından beri sürüyordu. Bond'a barda yalnız başına Alexandra kokteyli içen pos bıyıklı bir adamla buluşması söylenmişti. Bu bol kremşantiyeli, kadınsı kokteyl, şimdiye dek ajanlar arasında işaret olarak kullanılan sarı eldivenden, yakaya takılan çiçekten çok daha zekice bir buluştu. Bara girdiğinde kalabalığın arasında pos bıyıklı birini göremedi önce. Salonun karşı köşesinde bir masada yalnızca zeytin, tuzlu fıstık ve kremşantiyeli kokteylin durduğunu görünce masaya yöneldi. Bir iskemle çekerek masaya oturdu.

Garson hemen yaklaştı.

— İyi geceler efendim. Sinyor Kristatos şu anda telefonda.

Bond başını salladı.

— Bir negroni. Gordon'la yapsınlar lütfen.

Garson bara dönüp Bond'un içkisini söyledi.

— Özür dilerim, Alfredo'yla konuşmam gerekti.

Kıllı kocaman bir el Bond'un yanındaki iskemleyi kibrit kutusu gibi kaldırıp altına sürdü. El sıkışmadılar.

Bond hemen karşılık verdi.

— Küçük oğlu nasıl oldu?

Sinyor Kristatos'un siyah gözleri kısıldı. Evet, bu adamın profesyonel olduğunu söylemişlerdi. Ellerini iki yana açtı.

— Eskisi gibi. Ne bekleyebiliriz ki?

— Çocuk felci korkunç bir hastalık.

Negroni geldi. İkisi de rahatlayarak arkalarına yaslandı. İkisi de kendi klasında bir adamla karşılaşmaktan memnundu. "Oyun"da böyle karşılaşmalar pek ender olurdu.

O gece daha sonra Colomba d'Oro Lokantası'nda otururlarken Bond adamın kendisini hâlâ daha incelediğini görünce güldü. Kristatos onu süzüp tartıyor, güvenilip güvenilemeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Yalnızca işin çok tehlikeli olduğunu söylemişti. Bond keyiflenmişti. Adama tam olarak inanmıyordu. Ama böyle tedbirli oluşundan, M.nin sezgilerinde yanılmadığı ve bu adamın çok önemli bir şeyi bildiği anlaşılıyordu.

Bond kibrit kutusundan yırttığı son parçayı da tablaya attı.

Adama dönerek yavaşça:

— Bir zamanlar bana yüzde ondan fazla kâr getiren ve gecenin dokuzundan sonra konuşulan işlerin tehlikeli olduğunu öğretmişlerdi. Bu iş de yüzde yüz

kârlı ve gece görülüyor. Demek ki iyice riskli bir is.

Bond sesini iyice yavaşlattı.

— İstediğiniz para elinize geçecek. Dolar, İsviçre Frankı, Venezüella Bolivarı... hangisini isterseniz?

— Buna sevindim, çünkü elimde gereğinden çok liret var...

Bir hafta,önce M.Bond'u çağırtmıştı, oldukça öfkeliydi.

— Elinde işin var mı, 007?

— Bir iki dosya var o kadar.

— Bir iki dosya mı?(M.piposuyla evrak kutusunu gösterdi.)Dosyalarla uğraşmayan mı var?

— Yani harekete geçmemi gerektiren bir işim yok.

— Öyle söylesene.

M.flasterle bağlanmış koyu kırmızı bir deste dosyayı önüne atınca Bond yakalamak zorunda kaldı.

— İşte sana bir kaç dosya daha. Scotland Yard'ın uyuşturucu madde kaçakçılarıyla ilgili raporları. İçişleri Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığının raporları da ilişikte. Bunları al oku. Bu işi bu gece bitirmelisin. Yarın Roma'ya uçup işin başındakilerinin peşine düşeceksin. Anlaşıldı mı?

Bond anladığını söyledi.Bu arada M.nin neye öfkelendiğini de anlamıştı. M.ajanlarının istihbarat dışındaki işlerle uğraşmasından hoşlanmazdı. M. nin yüzü gerilmişti.

— Soracağın bir şey var mı?

Aslında yüzü Bond'un bir an önce kâğıtları toplayıp çıkmasını istiyordu. Bond sakin bir sesle:

— İki şey soracağım efendim, dedi. Neden bu işi biz üstümüze alıyoruz? Sonra 1. İstasyon bu işin içindeki kişilerle ilgili ipucu bulabilmiş mi?

M.hoşnutsuz, genç adamı süzdü. Pencereden dışarı bakmak için koltuğunu çevirdi.

— Senin de anladığın gibi servisin uyuşturucu madde işine karışmasını istemiyorum, 007. Bu yılın başında seni başka işlerinden ayırıp Meksika'ya bir mariuhana yetiştiricisini kovalaman için göndermiştim. Orada az kalsın öldürülecektin. İtalyan çetesiyle ilgili seni istediklerinde önce reddettim, ama Bakanlıklar ısrar etti. İş Başbakana kadar ulaştı.

M.burada durakladı.

— Başbakan ülkemize çok miktarda sokulan uyuşturucunun psikolojik savaşın aracı olduğunu ve bu işin para kazanmak isteyen bir avuç İtalyan'ın kafasından çıkmadığını söyledi. Yani işin aslında yıkıcı eylemlerle ilgisi varmış. Doğrusu beni ikna etti.

M güldü.

— Narkotik Büro güç durumda. Diskotekler, parklar uyuşturucu satanlarla doluymuş. İtalyan polisiyle ilişkiye geçmişler ama bir sonuç alamamışlar. Birkaç kişi yakalanmış fakat konuşturamamışlar. Anlaşılan bu işe karışan adamlar ya çok para alıyorlar ya da çok korkuyorlar.

Bond burada sözünü kesti.

— Belki önemli mevkilerde koruyucuları vardır.

M.sabırsızlıkla omuzunu silkti.

— Belki, kimbilir. Neyse Başbakan bana bu işi yapmam için emir verince CIA ile ilişkiye geçtim. Epey yardımları oldu. Amerikalıların Narkotik Büro'sunun İtalya'da adamları var biliyorsun. Savaştan beri oradaymışlar.

M.ellerini başının üzerinde kilitleyerek arkasına yaslandı.

— Önemli olan şu: Bu bürodan Alan Dulles, bana büronun baş narkotik ajanının adını verdi. Anlaşılan adam iki tarafa da çalışıyormuş. Kendisinden kuşkulanılmaması için ufak çapta kaçakçılık da yapıyormuş. Adı Kristatos. Dulles kendi adamlarını bu işe

karıştırmayacağını söyledi. Fakat istersem en iyi ajanlarımdan birini Kristatos'la tanıştırıp ilişki kurabileceğini söyledi. Ben de randevu aldım. Gereken ayrıntıyı bu dosyalarda bulacaksın.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Bond bu işin tatsız ve tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Ayağa kalktı.

— Pekâlâ efendim. Bu iş için epey para ister. Trafiği durdurmak için ne kadar para verebileceksiniz?

M. koltuğunu öne eğip ellerini masaya yan yana dayadı. Sert bir sesle:

— Yüz bin sterlin, dedi. Başbakan böyle karar vermiş. Yalnız başına bir şey gelmesini istemem. Onun için tehlike büyükse yüz bin daha artırabilirsin bu parayı. Suçların içinde en başa çıkılamayanı uyuşturucu madde kaçakçılığıdır. Adamların ser verip sır vermeyen çeteleri var.

M. gelen evrak kutusundan bir dosya aldı, başını kaldırmadan,

— Kendine dikkat et, dedi...

Senyor Kristatos, menüyü alarak:

— Ben sözü uzatmaktan hoşlanmam Bay Bond, dedi. Kaç para?

— Yüzde yüz sonuç alırsak elli bin sterlin.

Kristatos kayıtsız:

— Evet, diye mırıldandı. Önemli bir miktar sayılır. Ben kızarmış domuz ve çikolatalı dondurma yiyeceğim. Burada Chianti'yi kendileri yaparlar. Tavsiye ederim.

Bond Cenova salçalı yeşil makarna ısmarladı. Kristatos bu salçanın reyhan, çam kozalağı ve sarmısaktan yapıldığını söyledi.

Garson uzaklaştıktan sonra Kristatos'un suratı asıldı, rengi biraz uçtu. Her şeye huzursuz bakan haşin

gözleri acayip bir şekilde parlıyordu. Bond adamın birini ele vermeyi düşündüğünü anladı hemen. Onu yüreklendirmek için devam etti:

— Bazı durumlarda daha da fazla verilebilir.

Kristatos kararını vermişti:

— Öyle mi? (İskemlesini iterek kalktı.) Özür dilerim tuvalete gitmem gerekiyor.

Dönüp hızlı adımlarla lokantanın arkasına yürüdü. Bond birdenbire çok aç olduğunu ve susadığını hissetti. Büyük bir bardağa Chianti doldurup yarısını içti. Küçük ekmeklere tereyağ sürerek yemeye başladı. Biraz beklemesi gerekiyordu. Kristatos'a güveniyordu. Amerikalıların da güvendiği bu adam şimdi kararıyla ilgili bir telefon konuşması yapıyor olmalıydı. Bond'un neşesi yerine geldi. Kendi kendine gülümsedi...

Oldukça sade döşeli yemek salonunda kasanın yanındaki masada oturan sarı saçlı biçimli dudaklı bir kadın, spagetti yiyen yanındaki adama döndü:

— Gülüşü çok haince, diye, fısıldadı. Fakat çok yakışıklı. Ajanlar böyle yakışıklı olmazlar genellikle. Aradığın adamın o olduğundan emin misin?

Adam dişleriyle makarnayı kesti. Peçeteye ağzını kuruladı.

— Santos bu işlerde hiç yanılmaz, ajanları hemen hisseder. Zaten Kristatos köpeğinin peşine bu yüzden taktım onu. Hem ajanlardan başka kim geceyi böyle bir domuzla geçirmeyi düşünebilir? Eliyle bir işaret yaptı.

Salonun öbür ucundan metrdotel hemen koşup geldi.

— Si padrone?

Adam eliyle yaklaşmasını söyledi. Metrdotel patronun çok yavaş sesle söylediği şeyleri dinledi. Sonra ba-

şını sallayarak yürüyüp üstünde UFFICIO yazılı bir kapıdan içeri girdi.

Bu andan itibaren uzun süre tasarlanmış bir planın uygulaması başladı. Kasanın yanındaki adam makarnasını yemeyi sürdürürken bir satranç oyunun izlermiş gibi yapılanları kontrol ediyordu.

Metrdotel UFFICIO yazılı kapıdan çıkarak salonda ilerledi ve yardımcılarından birine seslendi:

— Dört kişilik bir masa hazırlayın, çabuk ol.

Yardımcısı dikkatle bakıp başını salladı. Bond'un masasının yakınına gitti. Kendisine yardım etmeleri için elini şıklatarak garsonları çağırdı. Bir masadan bir iskemle aldı. Sonra başka bir masadan ikincisini çekti. Bond'dan özür dileyerek onun masasından da bir iskemle aldı. Bu arada metrdotel kasanın çevresinden bir yerden aldığı iskemleyi getirdi. Adam onu da yerleştirdi. Ortaya da bir masa koydular. Bardak çatal, kaşık hemen dizilip masa hazırlandı. Metrdotel kaşlarını çattı.

— Ama sen dört kişilik masa hazırladın, ben üç kişilik demiştim. dedi.

Adam, metrdotel'in getirdiği iskemleyi kayıtsız bir tavırla çekerek Bond'un masasına koydu. Elini sallayarak oradakileri dağıttı.

Lokantadaki bu oyun bir dakika sürmüştü. Sonra sıradan görünüşlü üç İtalyan içeri girdi. Metrdotel onları kapıda karşılayıp müşterilerini yeni hazırlanan masaya götürdü. Böylece oyunun son hazırlığı da tamamlandı...

Bond durumun farkına varmamıştı bile. Kristatos işini bitirerek masaya döndü. O sırada yemekler de geldi. Yemekte havadan sudan söz ettiler. Kristatos her konuda bilgili bir adamdı. Bond, Amerikan Gizli Servisi nin onu en kıymetli ajan olarak kabul etmesine

hiç şaşmadı.

Kahveler gelince Kristatos ağzında ince yaprak sigarasıyla konuşmaya başladı.

— Bu işte sizinle çalışmaya kabul ediyorum. Şimdiye dek yalnızca Amerikalılarla çalıştım, ama onlara, şimdi size anlatacaklarımdan hiç söz etmedim. Bu işi yalnızca İngilizlerle görüşebilirim. Evet? Capito?

— Anlıyorum, herkesin çalışma alanı ayrıdır.

— Tamam. Şimdi iyi bir tüccar gibi malımı yani bilgiyi size vermeden önce anlaşmamız gerekiyor. Öyle değil mi?

— Tabii.

— Yarın öğlende on bin Amerikan Dolarıisterim. Paralar küçük sayılı banknot olmalı. Örgütü dağıttığınızda ise yirmi bin dolar daha isterim.

Başını kaldırıp Bond'a baktı.

— Ben açgözlü değilimdir. Umarım bütün paranızı almıyorumdur?

— Bu kadarı bize uygun.

— Bueno. İkinci şartım: Bu bilgileri nerden aldığınızı kesinlikle açıklamayacaksınız. İşkence yapsalar bile.

— Kabul.

— Üçüncü şartım: Bu örgütün başındaki çok kötü bir adamdır. Kristatos sustu. Siyah gözlerinde bir pırıltı belirmişti.

— Onu... destrutto ... öldürmek gerekir.

Bond arkasına yaslandı. Adamı merakla süzdü. Demek işin içinde iş vardı. Kan davası gibi bir şey. Kristatos kendine bir kiralık katil bulmak istemişti. Üstelik katile para da vermiyor, ondan para alıyordu.

— Neden? diye sordu Bond.

Kristatos kayıtsız bir tavırla,

— Soru sorulmazsa yalan da dinlenmez.

Bond kahvesini içti.

— Bu konuda söz veremem. Fakat adam beni temizlemeye kalkışırsa onu öldürürüm.

Kristatos bir kürdan aldı. Kâğıdını çıkarıp tırnaklarını temizlemeye başladı.

— Emin olmadığım zaman pek kumar oynamam. Bu kez parayı veren ben olmadığım, aksine para aldığım için bu işi yapacağım. Tamam mı? Şimdi size gereken bilgileri vereceğim, siz işinizi kendiniz çözeceksiniz. Yarın gece ben Karaçhi'ye uçuyorum. Orada önemli bir işim var. Pis kürdanı masaya attı, ve:

— "Che sera sera", dedi.

— Pekâlâ.

Sinyor Kristatos iskemlesini Bond'a yaklaştırdı. Hafif sesle yavaş yavaş konuşmaya başladı. Sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak için malların nakil tarihlerini ve bazı isimler verdi. Hiç duraklamadan konuşuyordu. İşe yaramayan ayrıntılarla uğraşmıyordu. Kısa ve özlü bir öyküydü bu. İtalya'da iki bin kadar Amerikan gangsteri vardı. Bunların hepsi Amerika'dan sınırdışı edilmiş İtalyan asıllı sabıkalılardı. İçlerinden en azılıları Beyrut, İstanbul, Tanca ve Makao'ya gitmişlerdi. Oraları dünyanın en büyük kaçakçılık merkezleriydi. Milano'daki küçük bir ilaç firmasını paravan olarak kullanıp oralardan malları yolluyorlardı. Akdeniz'de küçük gemiler kullanıyorlardı. Bir de Doğu Ekspresi'nden yararlanıyorlardı.İlaç firması gelen afyondan eroin yapıyor ve malları dışarı yolluyordu. Sonra dağıtıcılar çeşitli markadaki arabalarla İngiltere'deki adama teslim ediyorlardı.

Bond adamın sözünü kesti.

— Bizim gümrük bu tip kaçakçıları hemen farkeder. Hele arabalardaki malları yakalamakta epey tecrübelidirler. Nerede saklıyorlar adamlar bu maddeleri?

— Daima yedek lastiğin içinde. Bir lastiğin içine yirmi bin sterlinlik mal gizlenebilir.

— Peki malı Milano'ya getirirken veya çıkarırken hiç yakalanmıyorlar mı?

— Yakalanıyorlar tabii. Fakat çok zorlu adamlar. Hiç konuşmuyorlar. Hapse mahkum edilirlerse her yıl kendilerine on bin dolar veriliyor. Aileleri varsa onlara da çok iyi bakılıyor. İşleri yolunda giderse iyi para kazanıyorlar. Herkes kârdan hisse alıyor. Yalnızca şefleri ayrıca hisse alıyor.

— Peki kim bu adam?

Kristatos elini ağzındaki puroya götürdü.

— Takma adı Kumru, diye fısıldadı. Asıl adı Enrico Colombo. Bu lokantanın sahibi. Zaten sizi onu görmeniz için buraya getirdim. Şu sarışınla oturan şişman adam. Kasanın yanındaki masadalar. Kadın Viyanalı. Adı Lisl Baum. Kibar bir fahişe.

Bond düşünceli, mırıldandı.

— Demek kadın öyle. Bakmasına gerek yoktu. Masaya oturur oturmaz kadını görmüştü. Lokantaya giren her erkek onu farkederdi zaten. Viyanalılarda olduğu söylenen ama pek azında bulunan neşe ve şirinlik vardı onda. Kadının canlılığı ve albenisi oturduğu yeri aydınlatıyordu adeta. Sarı saçları kısacık kesilmişti. Kalkık küçük bir burnu, gülümseyen büyükçe bir ağzı vardı. Boynuna siyah bir kurdele takmıştı. Bond gece boyunca kadının kendisine zaman zaman baktığını hissetmişti. Yanındaki adam neşeli, rahat bir hayat sürmesini seven zengin birine benziyordu. Kadın böyle bir aşık bulduğuna memnundu herhalde. Bir bakıma Bond adamı takdir etmişti. Hayattan zevk alan neşeli ve zeki erkeklerden hoşanırdı. Bond öyle bir kadını elde edemediğine göre kendisine bakması hiç de fena sayılmazdı. Bond salonun karşı tarafına baktı. Çift bir şeye gülüyordu. Adam kadının yanağı-

nı okşadı. Kalkıp üzerinde UFFICIO yazılı kapıdan içeri girdi. Demek İngiltere'ye uyuşturucu sokan örgütün başındaki adam buydu. M'nin başına yüz bin koyduğu adam. Kristatos'un Bond'a öldürtmek istediği adam!

Neyse artık işine bakmalıydı. Bond karşı tarafta oturan kadını cüretle süzmeye başladı. Kadın başını kaldırıp bakınca da gülümsedi. Kadın çevreyi süzerken bir an ona bakarak hafifçe gülümsedi. Sonra tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı ve dumanını tavana üfledi. Kendi kendine gülüyor gibiydi. Bond kadının boynuyla profilini göstermek için bunu yaptığını sezmişti.

* * *

Sinemaların dağılış saati gelmişti. Metrdotel boş masaların temizlenmesine nezaret ediyordu. Masalara yerleştirilen bıçak çatalın sesleri geliyordu. Lokantada bir hareket başlamıştı.

Bond kendi masasındaki boş iskemlenin alınarak çevredeki altı kişilik masaya konduğunu hayal meyal farketti. Kristatos'a belli sorular soruyordu şimdi. Enrico Colombo'nun huylarını, nerede oturduğunu, Milano'daki ilaç firmasının adresini öğrenmek istiyordu. Bu nedenle o iskemlenin bir garson tarafından kayıtsız bir tavırla alınıp başka birinin yanına konduğunu ve bu hareketin birkaç kez yenilenerek sonunda iskemlenin UFFICIO yazılı kapıdan içeri girdiğini görememişti bile.

Enrico Colombo iskemle ofisine getirilince metrdotele gitmesini işaret etti. Sonra kalkıp kapıyı kilitledi. İskemlenin oturulan yastıklı kısmını kaldırarak masanın üzerine koydu. Yastığın kenarındaki fermuarı açıp içinden bir teyp çıkardı. Makineyi durdurup bandı geri aldı. Sesi ayarladı, masanın başına geçip

oturdu ve bir sigara yaktı. Arada sırada teybi geri alıp bazı bölümleri yeniden dinliyordu.

Sonunda Bond'un "Demek kadın öyle?" dediği sesi duyuldu. Enrico Colombo makineyi kapatıp bir an düşündü. Sonra başını çevirerek gözlerini ilerde bir noktaya dikti. "Köpoğlu köpek!" deyip kalktı, dışarı çıktı ve masasına gitti. Kadına telaşla, çabucak bir şeyler söyledi. Genç kadın da başını sallayarak Bond'a baktı. 007 ile Kristatos masadan kalkıyorlardı. Kadın birden Colombo'ya bağırmaya başladı.

— İğrenç bir adamsın sen. Zaten herkes bana bunu söylemişti. Haklıymışlar. Bu pis lokantada yemek yedirdiğin için iğrenç tekliflerde bulunabileceğini mi sanıyorsun?

Kadının sesi giderek yükseliyordu. Çantasını kapatarak ayağa fırladı. Enrico Colombo'nun yüzü öfkeden morarmıştı. O da ayağa kalktı.

— Seni Tanrının belası Avusturyalı kaltak!..

— Ülkemi ağzına almaya kalkma İtalyan kurbağası!..

Kadın masanın üzerinde duran yarım kadeh şarabı adamın yüzüne fırlattı. Adam kadının üzerine yürüyünce, gerileyerek tam o sırada oradan geçmekte olan Bond'a çarptı. Enrico Colombo öfke içinde yüzündeki şarabı siliyordu. Kadına:

— Bir daha lokantama gelmeye kalkma! diye bağırdı. Yere tükürmüş gibi bir hareket yaparak arkasını döndü. UFFICIO yazılı kapıyı açarak içeri daldı.

Lokantadakiler çatalı bıçağı bırakmış olanları izliyorlardı. Bond genç kadının kolunu nazikçe tuttu.

— Taksi bulmanıza yardım edebilir miyim?

Kadın öfkeyle kolunu çekti.

— Bütün erkekler domuzdur, dedi öfkeyle. Sonra kendini topladı. Kuru bir sesle ekledi:

— Çok naziksiniz.

Arkasında iki erkek kurumla kapıya doğru yürüdü. Lokantada çatal bıçak şıkırtıları ve konuşmalar yeniden başladı. Mertdotel son derecede ciddi bir tavırla kapıyı açarak Bond'a,

— Özür dilerim Bayım, dedi. Yardımınıza teşekkür ederim.

Geçen bir taksi yavaşladı, adam işaret edip koştu arabanın kapısını açtı. Önce kadın arabaya bindi. Bond da onun arkasından binip kapıyı kapattı. Pencereden Kristatos'a seslendi:

— Sizi sabah telefonla ararım, olur mu? Adamın cevabını beklemeden arkasına yaslandı. Kadın arabanın öteki köşesine çekilmişti. Bond ona baktı:

— Şoföre nereye gitmesini söyleyeyim?

— Hotel Ambassadori.

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Bond:

— Önce bir yerde içki içer misiniz? diye sordu.

— Hayır teşekkür ederim.(Bir an durdu.)Çok naziksiniz ama bu akşam yorgunum.

— Peki başka bir akşam?

— Belki, fakat yarın Venedik'e gidiyorum.

— Ben de orada olacağım. Yarın akşam benimle yemek yer misiniz?

Genç kadın gülümsedi,

— İngiliz erkeklerinin utangaç olduğunu sanıyordum. İngilizsiniz değil mi? İsminiz nedir? Neyle meşgulsünüz?

— Evet İngilizim. Adım Bond..James Bond. Yazarım. Macera romanları genellikle. Şimdi de uyuşturucu madde kaçakçılığıyla ilgili bir roman yazıyorum. Öykü Roma ve Venedik'te geçiyor. İşin kötüsü kaçakçılıkla ilgili çok az şey biliyorum. Onun için bilgi topluyorum. Siz bu konuda bir şeyler biliyor musunuz?

— Kristatos'la bunun için mi yemek yediniz? O adamın çok kötü bir şöhreti vardır. Hayır böyle şeyler

hakkında bir fikrim yok, yalnızca herkes kadar bir şeyler biliyorum.

Bond heyecanla:

— Zaten benim de istediğim bu, diye atıldı. Beni de bu tip şeyler, yani gerçeğe yakın olan söylentiler ilgilendiriyor... Böyle şeyler yazarlar için pırlantalar kadar değerlidir.

Kadın güldü.

— Elmaslar...pırlantalar. Bu konuda içten misiniz?

Bond içini çekti.

— Yazar olarak o kadar kazanmıyorum. Ama bu romanımın film hakkını sattım. Öyküyü gerçeğe yakın bir dille yazabilirsem iyi para alacağım.

Uzanıp kadının kucağına koymuş olduğu elini tuttu. Viyanalı elini çekmedi.

— Evet pırlantalar. Van Cleef'den bir pırlantalı iğne. Anlaştık mı?

Kadın elini çekti. Otele yaklaşmışlardı. Yanında duran çantasını aldı. Dönerek Bond'a baktı. O sırada otelin kapıcısı arabanın kapısını açtı. Kadının gözleri dışardan yansıyan ışıkta pırıl pırıl parlıyordu. Dikkatle 007'nin ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

— Bütün erkekler domuzdurlar. Pekâlâ. Sizinle buluşacağım, fakat akşam yemeğinde değil. Size anlatacaklarımı kimse duymamalı. Her gün öğleden sonra Lido'da denize girerim. Ama plajda değil. İngiliz şairi Byron'un atla dolaştığı Bagni Alberoni'de. Tam yarımadanın burnundadır. Öbür gün öğleden sonra üçte beni orada bulabilirsiniz. Sarı bir şemsiyenin altında olacağım... Gülümseyip ekledi.

— Şemsiyeye vurup Fraulein Lisl Baum'u sorarsınız.

Taksiden indi. Bond da onu izledi. Kadın elini uzattı.

— Yardımıma koştuğunuz için teşekkürler. İyi geceler.

— Saat üçte..diye mırıldandı Bond. Orada olacağım, iyi geceler.

Genç kadın dönerek otelin merdivenlerinden çıktı.

Bond da dalgın bakışlarla arkasından baktıktan sonra taksiye bindi. Şoföre Nazionale'ye götürmesini söyledi. Arkasına yaslandı ve gecenin ışıklarına bakmaya başladı. Taksi de her şey umulmadık ölçüde hızlanmıştı. Bunların içinden yalnızca taksiye sözünü geçirebilirdi. Öne eğilerek şoföre daha ağır gitmesini söyledi.

* * *

Roma'dan Venedik'e giden en iyi tren Laguana Ekspresi'ydi. Her gün öğle üzeri kalkıyordu. Özel telefonun başında bütün sabahı Londra'yla konuşmakla geçiren Bond az kalsın treni kaçırıyordu. Laguana oldukça lüks ve zarif bir trendi. Koltukları ufak tefek İtalyanlara göre yapılmıştı. Bond sallanarak giden trende kitap okudu. Vagon restoranda ise sofra örtüsünün üzerine şarap döktü. Tutulan uzun bacaklarını uzatarak dinlendirirken İtalyan Demir Yolları'na küfretti.

Sonunda Venedik'in güzelim manzarasını gördü. Kıpkızıl gurupta Grand Canal'ı ağır ağır geçtiler. Bond otelde birinci kattaki iki kişilik en güzel odayı tuttuğu için memnundu.

O gece James Bond Harry'nin barında, Florian'da bin liretlik banknotları savuruverdi. İlgilenenlerin onu kadına da söylediği gibi bir yazar olduğunu sanmalarını istiyordu. Yaşamasını bilen paralı bir yazar rolündeydi.

Venedik'in en güzel ayları mayıs ve ekimdir. Gü-

neş ılık, geceleri serin olur. Gözü rahatsız eden fazla ışık yoktur ve havada bir tazelik vardır. Böylece insan kilometrelerce taş, teraslar ve merdivenlerden oluşan eski sokakları dolaşabilir. Ama yazın bunu kolay yapamazsınız. Kentte yaz aylarında daha az kimse kalır. Venedik yüz bin turisti de bin kişiymiş gibi kaldırıveren bir kenttir. Turistleri ara sokaklara gizler, veya alanlarda da kalabalık sahneler için kullanır.

Bond ertesi sabah peşine birinin takılacağını düşünerek arka sokaklarda gezdi. İki kiliseyi dolaştı. Kendisi yan kapıdan çıkarken ön kapıdan başka birinin peşinden girip girmediğini kontrol etti. Peşinde kimse yoktu.

Bond Florian'a giderek bir Americano içti, sonra dayanamayarak sekreterine bir kart attı. Genç kız bir keresinde kendisini unutmamış kart atmıştı. Bond karta "Venedik çok güzel" diye yazdı. "Şimdiye dek kentin en önemli yapılarını gördüm. Bu gün öğleden sonra Scale Sineması'na gidip Brigitte Bardot'nun eski bir filmini göreceğim. 'O Solo Mio' adlı harika şarkıyı biliyor musun? O da buradaki her şey gibi romantik. JB."

Erkenden öğle yemeğini yiyen Bond odasına çıktı. Kapısını kilitleyerek Walther PPK tabancasıyla ilgilendi. Emniyet mandalını bir kaç kez açıp kapadı. Sonra silahı kılıfa yerleştirdi. Gitme zamanı gelmişti.

Rıhtıma indi. Pırıl pırıl koyun arkasında kalan Alberoni'ye gitmek için vaporettoya bindi. Ön tarafta bir yere oturarak başına gelecekleri düşünmeye başladı.

Lido yarımadasının Alberoni iskelesiyle, Bagni Alberani iskelesinin arasında bir kilometreye yakın toz lu bir yol vardı. Ünlü yarımadanın burnundan dönün-

ce lüks villalar ve sonra da bırakılmış kooperatif evleri geliyordu. Hemen yakınında ise Alberoni Köyü gözüküyordu. Bu ıssız yerin tam ortasında Lido golf alanı vardı. Çevresine yüksek bir tel örgü çekilmişti. Tel duvarın üzerinde "Giriş yasaktır" yazılıydı. Bir saatlik uzaklıktaki Venedik'in neşeli karnaval havasıyla bu hüzünlü yer arasında çok büyük tezat vardı.

Bond yarımadadan plaja gelene kadar terlemişti. Bir süre yolun iki yanındaki akasya ağaçlarının altında durarak serinlemeye çalıştı. Çevreye bakındı. Biraz ilerde eski bir tahta kemer vardı. Üzerinde soluk maviyle BAGNI ALBERONI yazılmıştı. Gerisinde de eski tahta kabinler vardı.

Kumsal yüz metre kadar sürüyor sonra masmavi pürüzsüz deniz başlıyordu. Denize giren kimse yoktu. Plaj da kapalıydı herhalde. Fakat tahta kemerin altından geçerken Bond bir radyodan yükselen Napoliten müziği duydu.

Bond yazın en sıcak aylarında bile böyle bakımsız bir plajın iş yapmayacağını düşündü. Genç adam tahtaların üzerinden yürüyerek kumsala indi. Kumsal sol tarafa kıvrılarak Lido'ya dek uzanıyordu. Kum tepelerinin eteğinde beş yüz metre kadar ilerde parlak sarı bir şey parlıyordu. Bond dönüp oraya doğru ilerledi.

— Öhhö!

İki el bikinin küçücük üst parçasını tutup yukarı çekti.

Bond kadının karşısında durup baktı. Şemsiyenin gölgesi yalnızca yüzünü örtüyordu. Siyah bikinili vücudu esmerleşmişti. Siyah beyaz bir havluya uzanmış, kendini güneşe bırakmıştı. Kirpikleri arasından Bond'u süzdü.

— Beş dakika erken geldiniz, hem gelince kapıyı vurmanızı söylemiştim.

Bond onun yanına, şemsiyenin gölgesine oturdu.

— Bu ıssız çölde tek hurma ağacı sizin. Bir an önce bunun altına girmem gerekiyordu. Tam buluşacak yeri bulmuşsunuz.

Genç kadın güldü.

— Greta Garbo gibi yalnız kalmasını severim.

— Yalnız mıyız?

Kadın gözlerini iri iri açtı.

— Tabii yalnızız. Yoksa beni koruması için dadımı filan mı getirdiğimi sanıyordunuz?

— Bütün erkeklerin domuz olduğunu düşündüğünüze göre...

Genç kadın kıkır kıkır güldü.

— Fakat siz kibar bir domuzsunuz. Bir lord domuz. Hem böyle konular için hava fazla sıcak. Zaten bu bir iş görüşmesi değil mi? Ben size uyuşturucu maddelere ait öyküler anlatacağım, siz de bana pırlantalı iğne vereceksiniz. Van Cleef'di zannedersem. Umarım fikrinizi değiştirmemişsinizdir.

— Hayır. Anlaşmamız geçerlidir. Nereden başlıyoruz?

— Soruları siz sorun, öğrenmek istediğiniz nedir?

Doğruldu ve dizlerini bükerek kendine doğru çekti. Artık o baştan çıkaran havası kalmamıştı. Gözlerinde ilgili ve biraz da temkinli bir ifade belirmişti.

Bond bu değişikliği farketmişti, kadını süzerek kayıtsız:

— Arkadaşınız Colombo'nun bu işin ileri gelenlerinden olduğu söyleniyor, diye mırıldandı. Bana ondan söz eder misiniz? Romanım için iyi bir karakter. Tabii gerçek kimliğini gizleyeceğim. Ama bana ayrıntılar gerekiyor. Nasıl çalıştığı vs. Bir yazarın bu gibi şeyleri kafadan uydurmasına imkan yok.

Kadın gözlerini kaçırdı.

— Enrico sırlarını ele verdiğimi duyarsa çok kı-

zar.

— Bunu hiç bir zaman bilemeyecek.

Avusturyalı 007'yi ciddi bir tavırla süzdü.

— Bilir, Mr. Bond. Onun bilmediği pek az şey vardır. Hem kendisi en ufak bir kuşku üzerine hareke-te geçen bir tiptir.

Bond onun farkettirmeden saatine baktığını gördü.

—Bugün de beni izletmişse hiç şaşmam. Her şeyden kuşkulanır.

Kaygılanmışa benziyordu.

— Artık gitseniz iyi olur. Büyük bir yanlıştı bu.

Bond da saatine bir göz attı. Üç buçuğa geliyordu. Başını çevirerek sahile baktı. Sıcak ve nemden oluşan sisin arkasında koyu renk elbiseli üç adam belirmişti. Kararlı adımlarla yürüyorlardı.

Bond ayağa kalktı. Başını önüne eğmiş olan kadına baktı. Kuru bir sesle:

— Ne demek istediğinizi anlıyorum, dedi. Colombo'ya söyleyin onun hayat hikâyesini mutlaka yazacağım. Ben inatçı bir yazarım. Hoşçakalın.

Bond kumların üzerinden yarımadanın burnuna doğru koşmaya başladı. Oradan köye kaçarak kurtulabileceğini umuyordu.

Şimdi peşindeki adamlar da koşmaya başlamışlardı. Kadının yanından geçerken adamlardan biri elini kaldırdı. Kadın da ona mukabele etti. Sonra yüzüstü yattı. Ya sırtını yakmak istiyordu ya da bu korkunç takibi görmek istememişti.

Bond koşarken kravatını çıkarıp cebine soktu. Hava çok sıcaktı. Ter içinde kalmıştı. Arkasındakiler de terlemişlerdi tabii.Bond buruna gelince rıhtım duvarına tırmandı. Arkasına baktı. Adamlarla arasındaki mesafe kapanmıştı. İkisi yan tarafa doğru koşuyorlardı. Golf alanından geçip Bond'un yolunu kesecek-

lerdi.

Geniş duvarın üzerinde koşan Bond uzaklığı hesaplamaya çalışıyordu. İki adam üçgenin köşelerini meydana getirmişlerdi. Giderek yaklaşıyorlardı. Ellerinden kurtulmak zor olacaktı.

Genç adamın gömleği terden sırılsıklam kesilmişti. Ayakları da acıyordu artık. İki kilometre kadar koşmuştu herhalde. Duvarın üstünde eski topların kapakları gömülüydü. Köyün ilk evine gelene dek kaç kapak daha vardı acaba? Bond sisli kısma dek saydı. Elli metre aralıklarla dizilmiş olduklarına göre iki kilometresi daha vardı. Hızla koşarsa kurtulabilirdi. Soluğu tükenmek üzereydi artık. Pantolonu bacaklarına takılıyor, terden ıslanan elbisesi üzerine yapışıyordu. İki haydut üç yüz metre kadar yaklaşmışlardı.

Bond ağırlaşıp yürüyerek rahat nefes almayı ve adamlarla dövüşmeyi düşünüyordu, fakat tam o sırada bir şey oldu. Hafif sisin arkasından ellerinden zıpkınlarıyla balıkçıları gördü önce. Altı kişiydiler. Bir kısmı denizdeydiler. Bir kısmı da duvarın üzerine oturmuş güneşleniyorlardı. Sonra kum tepelerinin ardından müthiş bir patlama sesi geldi. Bond patlamanın şiddetiyle sarsıldığını hissetti. Ağırlaştı. Kum tepelerinin ardındaki ikinci adam birden durmuş, hareketsiz kalmıştı. Ağzından korkunç bir haykırış yükseldi, sonra başını elleriyle tutarak yere devrildi. Bond adamın öldüğünü anlamıştı. İçi biraz rahatladı. Şimdi balıkçılarla arasında iki yüz metre kadar mesafe kalmıştı. Adamlar bir araya toplanmış kendisine bakıyorlardı.

Bond bildiği birkaç İtalyanca kelimeyi söylemeye çalıştı:

— Mi İngles. Prego, dove il carabineri.

007 omuzunun üstünden arkaya baktı. Çok garip bir şeydi bu. Zıpkınlı balıkçıların bakmasına rağmen

arkasındaki hâlâ koşuyordu. Epey yaklaşmıştı. İtalyanın elinde bir tabanca belirmişti. Birdenbire ilerde duran balıkçılar yelpaze gibi açıldılar. Ellerindeki yaylı zıpkınları kaldırmış, bekliyorlardı. Tam ortalarındaki adamın kırmızı şortu göbeğini kapatamıyordu. Ayaklarında mavi paletler vardı. Kollarını beline dayamış bekliyordu. Çizgi filmlerdeki büyük kurbağalara benziyordu. Bond nefes nefeseydi. Ağırlaşarak yürümeye başladı. Koltuğunun altındaki tabancayı çekti. Zıpkınların ortasında duran adam Enrico Colombo idi.

Colombo onun yaklaşmasına baktı. Aralarında yirmi metre kalınca Colombo sakin:

— Gizli Servisten Bay Bond, dedi. Oyuncağınızı cebinize sokun. Bunlar CO2'li zıpkınlar. Olduğunuz yerde kalın.(Sağındaki adama döndü.)

— Geçen hafta Arnavut ne kadar yaklaşmıştı.

— Yirmi metre kadar,padrone. Ama şişmandı o. Zıpkın onu delip geçmişti.

Bond durdu. Oturup silahını dizine dayadı. Tabancının namlusu Colombo'nun göbeğine çevrilmişti. Homurdandı:

— Vücuduma beş zıpkın da saplansa sana bir kurşun sıkmama engel olamaz Colombo.

Colombo gülümseyerek başını salladı. O sırada arkadan usulca yaklaşan adam Bond'un kafasına tabancının kabzasıyla sert bir darbe indirdi.

* * *

Başına vurularak bayıltılan bir kişi uyanınca sürekli kusmaya başlar. İşte, Bond böyle berbat bir durumdayken bile iki şey farketti. Denizdeydi. Bir adam başını ıslak bir havluyla silerek kendisine cesaret vermeye çalışıyordu.

— Tamam amigo, rahatla biraz. Sakin ol.

Bond bitkin halde ranzaya sırtüstü yattı. Renkli perdeli ve kadınca kokusu olan şirin bir kamaraydı. Eski bir yelek ve pantolon giymiş olan bir adam üstüne eğilmişti. Zıpkınlı balıkçılardan biriydi bu. Gözlerini açınca adam gülümsedi.

— Daha iyisin değil mi?

Şefkatle Bond'un ensesini ovdu.

— Canın yanacak, biraz sonra da moraracak. Ama neyseki saçın altında kalıyor. Kadınlar bir şey farketmez.

Bond güç bela gülümseyerek başını salladı. Aynı anda beynine bir ağrı saplandı. Gözlerini kıstı. Kirpiklerini aralayınca gemici saatini ona yaklaştırdı. Yediye gelmişti. Adam eliyle dokuzu işaret etti.

— Mangiare con Padrone. Si?

— Si, diye cevap verdi Bond.

Gemici kamaradan çıkıp kapıyı kapadı ama kilitlemedi.

007 zorla ranzadan kalkarak lavaboya gitti. Ağır ağır temizlenmeye başladı. Konsolun üst çekmecesine eşyaları düzgün bir biçimde yerleştirilmişti. Tabancası dışında herşeyi oradaydı. Bond eşyalarını ceplerine yerleştirdi. Ranzaya oturup, bir sigara yakarak düşünmeye başladı. Durumu hiç de iyi gözükmüyordu. Kendisini temizleyeceklerdi bu herifler. Bir tekneye bindirmişlerdi. Oysa gemicinin halinden kendisini düşman kabul etmedikleri de anlaşılıyordu. Ama onu yakalamaya çalışırken Colombo'nun adamlarından biri de dikkatsizliği yüzünden ölmüştü. Fakat yine de kendisini öldürmeye niyetli değillerdi galiba. Belki bu yumuşak hareketler bir anlaşma zeminini yaratmak içindi. Peki ne istiyorlardı? Bu durumda ne yapılabilirdi?

Saat dokuzda aynı gemici gelip Bond'u aldı. Onu küçük bir salona giden koridorda bıraktı. Salonun or-

tasında bir masayla iki iskemle vardı. Masanın yanında da yiyecek ve içki dolu bir tekerlekli araba duruyordu.

Bond salonun dibindeki kapıyı yokladı, kilitliydi. Sonra lombozlardan birini açarak dışarı baktı. Gemi iki yüz tonluktu. Yelkenleri de vardı. Altı yedi mille gidiyorlardı. Karanlıkta ufukta küçük ışıklar belirmişti. Adriyatik sahilini izliyorlardı.

Güverteye açılan kapının sürgüsü çekildi. Bond geri döndü. Colombo basamakları inerek içeri girdi. Sırtında bir gemici gömleği, işçi pantolonuyla eski sandaletleri vardı. Gözlerinde alaycı ve şakacı bir pırıltı belirmişti. İskemlenin birine oturup ötekini işaret etti.

— Gel dostum. Bir şeyler yiyip, sohbet edelim. Çocuk gibi davranmaktan vazgeçip aklıbaşında insanlar gibi davrandım. Ne içersin? Cin, viski, şampanya? Bu Bologna'nın en lezzetli salamıdır. Zeytinler kendi bahçemden. Ekmek,tereyağ, provelane yani füme peynir ve taze incir. Köylü yiyecekleri ama çok lezzetlidir. Haydi.. o kadar koşunca acıkmışsındır.

Neşesi Bond'a da geçti. Bir bardağa viski ve soda koyup iskemleye yerleşti.

— Neden bu kadar vakit kaybettin. Bütün bunlara gerek olmadan da konuşabilirdik. Lokantada o kadının beni kandırmaya çalışması çok acemiceydi. Kendini tehlikeye attın. Şefime durumu bildirdim. Kendisine durumu anlamak için tuzağa düşeceğimi söyledim. Yarın öğleye kadar beni serbest bırakmazsan hem İnterpol hem de İtalyan polisi peşine düşecek.

Colombo şaşırmışa benziyordu.

— Madem tuzağa düşmeye hazırdın neden adamlarımdan kaçtın? Onlar seni yakalayıp gemiye getireceklerdi. O zaman her şeyi daha dostça çözecektik. Ben bir adamımı kaybettim. Senin de neredeyse kafan kırılıyordu. Anlayamıyorum.

— O adamların durumunu beğenmemiştim. Katilleri görür görmez tanırım ben. Senin de bir budalalık yapacağını düşündüm. O kadını kullanabilirdin adamlara gerek yoktu.

— Hayır, der gibi başını salladı Colombo.

— Lisl ağzından laf almaya razı oldu ama başka birşey yapamayacağını söyledi. Şimdi senin gibi o da bana kızacak. Hayat çetin. Ben herkesle iyi geçinmek isterim. Ama bir günde iki düşman birden kazandım. Çok kötü.

Kalın bir dilim koparıp, yemeye başladı Colombo. Kendine gerçekten acıyor gibiydi. Ağzı doluyken bir bardak şampanya içti. Üzgün bir tavırla Bond'a bakarak başını salladı.

— Hep böyle oluyor. Üzüldüm mü yemek yemeye başlıyorum. Fakat sonra da hazmedemiyorum. Şimdi de sen üzdün beni. Buluşup konuşabileceğimizi, bu kadar uğraşmama gerek olmadığını söyledin.

Aciz kalmış gibi ellerini iki yana açtı.

— Nereden bilebilirdim bunu? Mario tehlike işaretine aldırmadan senin peşinden koşarken parçalandı.

Colombo bağırıyor, masayı yumrukluyordu.

— Bütün suçun bende olduğunu kabul edemem. Suç senin! Tamamiyle senin. Beni öldürmeyi kabul ettin! İnsan kendini öldürmeye kalkışan biriyle dostça buluşabilir mi ha? Söyle bana!

Adam küçük bir sandviç ekmeğini ağzına tıktı.

Bond sakin:

— Neden sözediyorsun sen kuzum? dedi.

Colombo elindeki ekmeği masaya fırlattı. Ayağa kalkarak Bond'a baktı. Bir süre bakıştılar. Adam gözünü ondan ayırmadan konsola yaklaştı. Üst çekmeceyi açtı. Biraz karıştırıp teybi buldu. Bakışlarını Bond'dan ayırmadan teybi masanın üzerine getirip koyarak bir düğmeye bastı.

Bond teypten yükselen sesi duyunca viski kadehine indirdi gözlerini.

Ses "Tamam" dedi, "İyi bir tüccar gibi malımı yani bilgiyi size vermeden önce anlaşmamız gerekiyor. Öyle değil mi?"

"Tabii." Ses devam etti:

"Yarın öğlende on bin Amerikan Doları isterim. Paralar... Bu bilgiyi nereden aldığınızı açıklamayacaksınız işkence yapsalar bile... Bu örgütün başındaki çok kötü bir adamdır. Onu destrutto..öldürmek gerekir."

Bond kendi sesinin lokantanın gürültüsüyle bastırılmasını bekledi. Bir taraftan da son şartı düşünüyordu. Kendisi ne demişti? Cevap makineden geldi.

"Bu konuda söz veremem fakat adam beni temizlemeye kalkışırsa onu öldürürüm."

Colomba teybi durdurdu. Bond da viskisinden bir yudum aldı. Artık adamın yüzüne bakabilirdi.

— Bu benim katil olduğumu göstermezki, dedi.

Colombo üzgün üzgün onu süzdü.

— Bana göre öyle sayılır. Bir İngilizin bu kadar konuşması yeterli. Savaş sırasında İngilizlerin hesabına çalıştım ben. Kralın madalyası bile var bende.

Elini cebine sokarak kırmızı, mavi, beyaz çizgili kurdeleli Hürriyet Madalyası'nı masanın üzerine attı.

— Görüyor musun?

Bond gözlerini Colombo'dan ayırmadan,

— Ya teybteki öteki konuşulanlar? Sen İngilizler hesabına çalışmaktan çoktan vazgeçmişsin. Sen şimdi onlara karşı ve yalnızca para için çalışıyorsun.

Colombo homurdanarak parmağıyla teybe vurdu.

— Hepsini duydum. Yalan bütün bunlar. Masaya bir yumruk atınca bardaklar sallanmaya başladı.

— Yalan hepsi. Yalan, yalan! Her kelimesi ya-

lan.

Ayağa fırladı. İskemlesi gürültüyle yere yuvarlandı. Viski şişesini kaptığı gibi yaklaştı. Bond'un bardağına dört parmak koydu. Yerine geçip oturdu. Şampanya şişesini önüne çekti. Artık yüzü sakinleşip ciddileşmişti.

Alçak sesle:

— Hepsi yalan değil, dedi. O alçağın anlattıklarında küçücük bir gerçek var. Onun için seninle tartışmamaya karar verdim. Bana inanmayabilirdin. İşe polisi karıştırabilirdin. O zaman da benim ve arkadaşlarımın başı belaya girerdi. Rezalet çıkardı. Mahvolurduk. Onun için sana gerçeği olduğu gibi anlatacağım. Birkaç saat sonra, yarın şafak sökerken görevin bitecek.

Colombo parmaklarını şaklattı.

— Presto.. Böyle bitecek.

Bond:

— Kristatos'un öyküsünün hangi parçası doğruydu? diye sordu.

Colombo dalgın dalgın Bond'u süzdü. Sonra:

— Dostum, ben kaçakçıyım. Hem de Akdeniz'in en iyi kaçakçısıyım. İtalya'ya giren Amerikan sigaralarının yarısını ben Tanca'dan getiririm. Altın mı? Karaborsaya altın bulan tek adam benim. Elmas mı? O da öyle. Bir zamanlar penisilin zor bulunurken ben bunları Amerikan üslerinde çalışanlara para yedirerek temin ederdim. ... Bu arada başka işlere de karıştım. Suriye ile İran'dan güzel kızlar bulup Napoli'deki evlere yollardım. Kaçakları yolunu bulup yurtdışına çıkarırdım. Fakat..''

Colombo'nun yumruğu masaya indi.

— Uyuşturucu maddeler, eroin, afyon, mariuhana..Asla! Böyle şeylere el sürmem. Bunlar kötü şeyler! Ötekileri günah değil!

Sağ elini kaldırdı.

— Dostum, anamın başına yemin ederim ki doğru söylüyorum.

Bond durumu anlar gibi olmuştu. Colombo'ya inanmaya hazırdı. Hatta bu aç gözlü korsandan da hoşlanmaya bile başlamıştı,

— Peki, dedi. Kristatos neden seni ele verdi? Ne çıkarı vardı bunda?

Colombo tehdit eder gibi parmağını salladı.

— Dostum, Kristatos Kristatos'dur. Akıl almaz bir oyun oynuyor. İki taraflı bir oyun. Amerian Narkotik Bürosu'nun kendisine güvendiklerini biliyor. Bunu sürdürmek için de arada sırada bu işle ufak çapta ilgisi olanları ele veriyor. Fakat İngiltere işi tamamen ayrı bir olay. Büyük para getiren bir iş bu. O işe göre de büyük kurban gerekir tabii. Kristatos ve patronları onun için beni seçmişler. Biraz daha araştırıp, para harcasaydın belki çalışmalarımdan bazılarını öğrenecektin. Ama tamamen yanlış iz üstünde olacaktın. Bağlı olduğun örgütü küçümsemiyorum. Onun için belki beni hapse attırırdın, ama avcıların elinden kurtulan tilkiler buna katıla katıla gülerdi.

— Kristatos neden seni öldürmek istedi?

Colombo'nun yüzünde sinsi bir ifade belirdi.

— Dostum ben çok şey biliyorum. Bu işlerde insan bazen başkalarının işlerine de karışıyor. Bir süre önce Arnavutluk'a ait bir gambot peşimize takıldı. Mücadele ettik tabii. Şansımız varmış bir mermi yakıt deposuna isabet etti ve patlayınca gemiden bir kişiyi kurtarabildik. Kendisini konuşturduk. Ben budalalığımdan, mayınlara filan aldırmadan adamı Tiran'ın güneyinde sahile çıkardık. O günden beri Kristatos peşimi bırakmadı. Neyse.

Colombo anlamı anlamlı güldü.

— Yalnız Kristatos'un bilmediği bir şeyi ben bili-

yorum. Yarın şafak sökerken Ancona'nın küzeyindeki Küçük balıkçı limanı Santa Maria'da olacağız.

— Orada bazı şeyleri göreceğiz.

Bond sakin bir sesle:

— Peki bunlar için kaç para istiyorsun? diye sordu. İşin yarın sabah biteceğini de söyledin. Kaç para?

Colombo dudak büktü. Kayıtsız bir tavırla karşılık verdi:

— Hiç. Yalnızca ikimizin çıkarları birleşiyor. Ama bu akşam sana anlattıklarımın aramızda kalacağına söz vermelisin. Londra'daki şefine de söyle bunu. Anlattıklarım İtalya'da duyulmamalı. Tamam mı?

— Evet, kabul ediyorum.

Colombo ayağa kalktı. Gidip konsoldan Bond'un tabancasını çıkardı. Ve onu ajana verdi.

— O halde dostum, bunu almalısın. Çünkü ihtiyacın olacak. Hem biraz uyu. Saatbeşte herkese rom ve kahve verilecek.

Elini uzattı. Bond elini sıktı. İki adam birdenbire dost olmuşlardı. Bond utanmış gibi:

— Peki Colombo, diyerek salondan çıktı ve kamarasına döndü.

Colombina'nın on kişilik mürettebatı vardı. Sert görünüşlü genç adamlardı bunlar. Colombo salonda kahve ve rom dağıtırken onlar aralarında yavaş sesle konuşuyorlardı. Gemi karartılmıştı.

Bond durumun "Define Adası"nı anımsattığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Colombo adamlarının silahlarını teker teker kontrol etti. Hepsinin belinde Luger tabanca, ceplerinde de sustalı vardı.

Colombo her silah için ya iyi ya da kötü bir şeyler söylerken Bond onu düşündü. Colombo'nun iyi bir hayatı vardı. Bu adam macerayı, tehlikeyi ve heyecanı tercih etmişti. Bir gansterin yaşamıydı bu.

Colombo saatine baktı. Adamları yerlerine gönderdi. Işığı iyice kıstı. Şafak sökmeye başlamadan Bond da adamın arkasından güverteye çıktı. Hızını iyice azaltmıştı tekne.

Colombo eliyle gösterdi.

— Şu kıyıyı dönünce limana gireceğiz. Yaklaştığımızı farketmeyecekler. Limanda duran gemide gazete tomarlarının limana boşaltıldığını göreceğiz. Burnu döner dönmez tam yol ilerleyip, gemiye rampa edeceğiz. Bize direnmeye kalkacaklardır sanırım. Dövüşüceğiz. Silah çekmeyeceğiz. Eğer onlar kullanırsa biz de kullanırız. Gemi Arnavutluk'a ait. Sen de ateş etmelisin. Bu insanlar benim olduğu kadar senin ülkenin de düşmanı. Ölürsen ölürsün, tamam mı?

— Tamam.

Bu sırada gemi sarsılarak hızlandı. Süratle burnu dönerek limana girdi.

Colombo'nun dedikleri doğruydu. Taş bir iskeleye yanaşmış geminin kıç tarafından uzatılmış rampalar, eski bir deponun içine giriyordu. Depoda küçük ampuller yanıyordu. Güvertede gazete tomarları yüklüydü. Adamlar birer birer kaldırıp rampaya bırakıyorlar, tomarlar yuvarlanarak depodan içeri giriyordu. Görünürde yirmi adam vardı.

Gemiye yanaşmaya elli metre mesafe kalmıştı. Çalışan bir iki adam işlerini bırakarak onlara doğru baktılar. Biri depoya koştu. Aynı anda Colombo sert bir emir verdi. Makineler durdu. Gemiye rampa edilir edilmez baş ve kıçtan borda çengelleri takıldı, büyük projektör yandı. Colombo başta, bütün adamlar tekneye atladılar.

Bond bu arada planını yapmıştı. Tekneye atlar atlamaz baş sancak tarafına koştu. Küpeşteye tutunarak aşağıya atladı. Güvertede ateş başlamıştı bile. İlk kurşunlardan biri projektöre isabet etmişti. Şimdi or-

talık alaca karanlıktı. Düşmanlardan biri güverteden tam Bond'un önüne düştü. Ve hareketsiz kaldı. Aynı anda deponun ağzından makineli bir tüfek sesi işitildi. Bond görünmemeye çalışarak ona doğru koştu. Profesyonel biri olmalıydı. Adam Bond'u görmüştü. 007 sürünerek yaklaşmaya çalıştı. O sırada bir gürültü koptu. Colombo'nun adamlarından biri ipleri keserek bütün gazete destelerini rampadan aşağıya yuvarlamıştı. Bond fırsattan yararlanarak tahtaların altından çıkıp sola sıçradı. Makinelinin başındaki Bond'u sağ taraftan bekliyordu. Adam orada duvara yaslanmıştı. Silahının namlusunu Bond'a çevirene dek Bond iki el ateş etti. Ölen adamın parmağı tetiğe takılı kaldı.

Bond hızla depoya koşarken ayağı kaydı, yere yüzüstü düştü. Yüzü siyah bir pekmeze girmiş gibi oldu. Sersemlemişti. Sonra küfrederek doğruldu. Deponun duvarına çarpıp kalan gazete tomarlarını kendine siper aldı. Delinen tomarların birinden siyah bir sıvı akıyordu. Bond yüzüne ve eline bulaşan sıvıyı silmeye çalıştı. Bu küflü tatlı koku ham afyonun kokusuydu.

Bir kurşun Bond'un başının üstünden geçerek deponun duvarına saplandı. Bond sağ elini pantolununa iyice silerek depodan içeri kaydı. Kendisine ateş açılmamasına şaştı önce. Depo sakin ve serindi. Gazete tomarları iki yana istif edilmişlerdi. Ortadaki yolun sonunda bir kapı vardı.

Her şey Bond'a meydan okur gibiydi. 007 ölümün kokusunu almıştı. Geri dönüp dışarı çıktı. Dışarda ateş hafiflemişti. Colombo koşarak yaklaştı. Bond ona kati bir sesle:

— Sen bu kapıda bekle, dedi. İçeri girme,adamlarını da içeri sokma. Ben arka taraftan dolaşacağım.

Sonra adamın cevabını beklemeden koşarak u-

zaklaştı.

Depo on beş metre enindeydi. Bond yavaşlayarak köşeye yaklaştı. Duvara dayanarak çevreyi kolaçan etti. Birden geri çekildi. Arka kapıda bir adam duruyordu. Gözlerini kapının deliğine uydurmuş bakıyordu. Hemen yanında motoru çalışmakta olan Lancia marka arabası duruyordu.

Kristatos idi bu adam.

Bond eğildi. Silahının titrememesi için iki eliyle tuttu. Santim santim köşeyi dönerek adamın ayaklarının dibine bir el ateş etti. Tutturamadı. Tam o sırada korkunç bir patlama duyuldu. Demir duvar, Bond'a çarparak onu fırlattı.

Bond zorla ayağa kalktı. Depo eğri büğrü bir duruma gelmişti. Kristatos ise arabaya binmişti bile. Yirmi metre ilerdeydi.

Bond klasik atış durumuna geçerek nişan aldı. Walther gürledi ve üç kez sarsıldı. Direksiyondaki adam birden geriye doğru kaykıldı. Elleri direksiyonu bırakarak iki yana açıldı. Başı üstüne düştü. Bond arabanın duracağını umarak yola koştu. Ölünün ayağı gaz pedalında kalmıştı. Lancia delice bir hızla ilerledi. Arkasından toz kalktı. Yoldan çıkmadan devam edip gözden kayboldu. Bond orada durup havaya baktı. Çok güzel olacağa benziyordu.

Tabancasının emniyetini kapatıp kemerine soktu. Döndü, kendisine yaklaşan Colombo'yu gördü. Şişman adam neşeyle gülüyordu. Yaklaşıp Bond'u kucakladı. Sonra iki yanağından öptü.

Bond "Tanrı aşkına Colombo" diyecek oldu.

Colombo gürleyerek bir kahkaha patlattı.

— Ah, siz sakin İngilizler! Duygularınızı belli etmekten başka hiçbir şeyden korkmazsınız. Fakat ben...

Eliyle 007'nin göğsüne vurdu.

— Ben,Enrico Colombo bu adamı seviyorum. Ve bunu söylemekten de çekinmiyorum. O makineli tüfeği kullanan adamı vurmasaydın,hepimiz hapı yutmuştuk. Ben halihazırda iki adamımı kaybettim. Arnavutlar yarım düzine kaldılar. Sen de Kristatos denilen köpeği arabasıyla cehenneme yolladın. O küçük cenaze arabası anayola çıkınca ne olacak dersin?

Colombo Bond'un omuzuna vurdu.

— Haydi dostum. Buradan ayrılmanın zamanı geldi. Arnavut gemisinin bütün kapaklarını açtık. Biraz sonra dibi boylar. Bu küçük yerde telefon da yok. Polisler gelene kadar,biz uzaklaşırız. Rüzgâr iyi. Yelken açıp gideriz.

Geminin güvertesi parçalanmış, ambarından alevler yükseliyordu. Güverte su içindeydi. İki adam suların içinden yürüyerek Colombina'ya tırmandı.

Bond mürettebatın teker teker elini sıkıp, sırtına vurmalarına tahammül etti. Hemen hareket ederek burna yöneldiler. Sahilde yığılmış balıkçılar öfkeli görünüyorlardı. Colombo onlara seslenerek İtalyanca bir şeyler söyledi. O zaman adamların çoğu el sallayarak uğurladılar. Biri de bir şeyler haykırarak mürettebatın gülüşmesine neden oldu.

Colombo açıkladı:

— Ancona'daki sinemadan daha eğlenceli olduğumuzu, yine gelmemizi söyledi.

Bond birden yorgunluğunun farkına vardı. Kendini kötü hissediyordu.Tıraşı da uzamıştı. Kendi ter kokusunu duyuyordu. Aşağı inerek,tayfalardan birinden bir usturayla temiz bir gömlek ödünç aldı. Kamarasında soyunarak vücudunu temizledi. Tabancasını çıkarıp yatağa atınca,barut kokusu duydu. Bu ona şafaktaki korku, terör ve ölümü hatırlatmıştı. Lombozu açtı. Giyinip salona gitti.

Bol yumurtayla domuz pastırması ve romlu kah-

ve içerken Colombo:

— Bu işi başardık dostum, dedi. O baz afyon Kristatos'un Napoli'deki kimyalaboratuvarına gönderilecekti. Ambarda bir sene yetecek kadar afyon vardı. Milano'da iş yaptığım doğru. Hatta orada bir depom var. Ama benim kimya firmam müshille aspirinden başka şey üretmez. Kristatos'un anlattığı öyküden benim adımı çıkarıp Kristatos'un adını koy. Afyonu baz morfin haline getirip,arabalarla Londra'ya yollayan oydu. O gemideki afyon en az bir milyon sterlin değerindeydi. Ama biliyor musun sevgili James? Bu mal için on para vermedi o. Çünkü Rusya'nın bir hediyesiydi bu ona. Bu ölüm saçan beyaz zehir İngiltere'ye sokularak dağıtılacaktı. Ruslar bu projelerini uygulayabilmek için istenilen miktarda elde ediyorlar. Arnavutluk da bu iş için ideal depo sayılıyor. Rusların elinde bu projeyi uygulayacak imkânları yoktu. Kristatos onlara bu imkânı sağladı. Kendisi Rusya'dan emir alan patronlarının hesabına çalışırdı. Bu gün aramızda bu işi çözdük. Bu korkunç belayı ortadan kaldırdık. Artık İngiltere'ye gidince dışardan uyuşturucu gelmeyeceğini söyle. Bu arada gerçeği de anlatabilirsin. Bu korkunç silahın ihraç yerinin İtalya olmadığını açıkla... Bu işe dostlarımız Ruslar neden oluyor.

Colombo gülümsedi:

— Belki bunun içyüzünü anlamak için seni Rusya'ya gönderirler. Umarım orada da arkadaşın Fraulein Lisl Baum gibi güzel birini bulursun.

— Ne demek istiyorsun? Benim "arkadaşım" değil ki o. Kadın senin.

Colombo başını salladı.

— Azizim James, benim bir sürü arkadaşım var. Sen İtalya'da birkaç gün daha kalıp raporunu yazacaksın. Bu arada ...

Colombo neşeli neşeli güldü:

— Sana sevgili memleketimin güzelliklerini gösterecek birisi lazım. Bazı yerlerde misafire karılarını ikram ederlermiş. Benim karım yok ama Lisl Baum gibi bir sürü arkadaşım var. Hem onlara bu konuda talimat vermeye de gerek yok.

DÖRDÜNCÜ OLAY

İŞİN TESELLİ YANI

— Evlenecek olsam bir hostesle evlenirim, dedi Bond.

Akşam yemeği hayli sıkıcı geçmişti. Misafirlerden ikisi uçaklarına yetişmek için gitmişler, vali muavini de onlara refakat etmişti. Vali ile Bond da salonda çiçekli divana oturmuşlar sohbet ediyorlardı. Bond pek rahat değildi. Böyle yumuşacık koltuklara oturmaktan hiç hoşlanmazdı. Yaşlı bir bekârla pembe güllü bir divanda oturup, üzerinde kahve ve likör bulunan masayı seyretmek tuhafına gidiyordu. Sakin, samimi, hatta kadınsı bir ortamdaydılar. Yani, her şeyiyle Bond'a ters düşen bir ortam...

Bond, Nassau'dan hoşlanmazdı. Orada herkes yeterince zengindi. Adada evleri olanların ve kışı geçirmeye gelen milyonerlerin konuları hep aynıydı: para, hastalıklar ve hizmetçi sorunları... Dedikodu yapmasını bile doğru dürüst beceremezlerdi. Aslında dedikodu konusu olacak bir şey de yoktu ya! Adaya kışı geçirmeye gelenler gönül macerasına atılamayacak kadar yaşlıydı. Ayrıca, zenginlerin çoğu gibi komşularının arkasından konuşmayı pek sevmezlerdi.

Biraz önce ayrılmış olan Harvey Miller ile karısı bu sınıfın ilginç örneklerinden biriydi. Harvey Miller, kibar ama biraz sıkıcı bir Kanadalı milyonerdi. Zamanında, doğal gaz işine girmiş ve o günden bu yana da o işten başka bir şey yapmamıştı. Aşırı konuşkan olan karısı İngiliz olmalıydı. Akşam yemeğinde Bond'un yanına oturmuş, aklına gelenden söz edip durmuştu. Sonuçta, Bond ile Bayan Miller'in değişik zevklere sahip oldukları gerçeği ortaya çıkmıştı...

Valinin Bond'u yemeğe davet etmesi bir nezaket icabıydı. Genç adam Nassau'ya geleli bir hafta olmuştu ve ertesi gün de Miami'ye hareket edecekti. Olağan tetkik seyahatlerinden biriydi bu. O sıralar Küba'daki Castroculara civar yerlerden silah gönderildiği ve silahların da özellikle Miami ve Meksika Körfezi'nden yola çıkarıldığı haber alınmıştı. Amerika Birleşik Devletleri Sahil Koruma Örgütü işe el atıp büyük miktarda silah yakalayınca bu kez Castrocular Jamaika ve Bahama'dan silah temin eder olmuşlardı. İşte, Bond'a bu görev verilmişti: Silah yolunu kesmek.

Aslında, Bond bu görevden pek hoşlanmamıştı. Kimi zaman ihtilalcilere hak verirdi. Yalnız, İngiltere ile Küba arasında imzalanmış bir anlaşma vardı. İngiltere Küba'dan şeker alacak ve buna karşılık ihtilalcilere yardım etmeyecekti. Bu anlaşma uyarınca da Bond'un harekete geçmesi gerekiyordu. Sonunda, iki kaçakçı teknesi belirlemişti. Adamları deniz üzerinde tutuklayıp ortalığı ayağa kaldırmaktansa daha sessiz bir yol seçmişti. Gece, bir polis motoruyla sessizce teknelere yanaşmış ve lombozlarından içeri birer yangın bombası atarak hemen uzaklaşmış, sonucu uzaktan seyretmişti. Bu konuda sigorta şirketleri zarar görmüş, ama M.nin isteği de kısa zamanda yerine getirilmişti.

Bond olayı birkaç polisten başka kimsenin bilmediğini sanıyordu. Şiddet taraflısı olmayan valiyi durumdan haberdar etmemişti. Etmemişti ama, vali de aptal değildi. Bond'un oraya niçin geldiğini pekâlâ tahmin ediyordu. Zaten o gece karşılaştıklarında Bond'un elini sıkarken durumdan haberdar olduğunu hissettirir bir tavır takınmıştı.

Saat dokuz buçuktu ve valiyle birbirlerinden ayrılıp yatmaya gitmelerine henüz bir saat vardı. Ondan sonra da birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi. Aslında, valiye sinir olduğu yoktu Bond'un. Adam, dünyanın dört bir yanında kolaylıkla rastlanılan sadık, kabiliyetli, ciddi tiplerden biriydi. Bu sert tavırlı ve ağzı sıkı insanı hareketlendirmek için ne yapabileceğini düşünüyordu Bond.

İşte, hostesle evlenme konusunu da onun için ortaya atmıştı.

Vali son derece kibar ve sakin bir sesle:

— Ya öyle mi? dedi. Peki, neden?

Bond, adamın biraz olsun sohbete katılmasını dileyerek:

— Oh, bilmiyorum, diye karşılık verdi. Güzel bir kadının insanı yatırıp üstünü örtmesi, içki ve yemek getirmesi, ardından da bir şey isteyip istemediğini sorması güzel bir şey. Üstelik, hostesler hep güler yüzlüdür. Eğer hostesle evlenemezsem bir Japon kadını düşünürüm. Onların tutumlarını da beğeniyorum...

Bond'un kimseyle evlenmeye niyeti yoktu. Ayrıca, evlenecek de olsa kendine hiçbir zaman ruhsuz bir tutsak seçmezdi.

— Japonlar hakkında hiç fikrim yok, dedi vali. Yalnız, hostesların yolcuları memnun etmek zorunda olduğunu da hiç düşündünüz mü bilmem? Görev dışında tamamiyle ters bir tutum içinde olabilirler.

Valinin sesi kararlı, düşüncesi mantıklıydı.

— Aslında evlenme konusuyla pek ilgilenmediğim için işin ayrıntılarını hiç düşünmedim, dedi Bond.

Bir sessizlik oldu. Vali sönen purosunu yaktı. Sonra, eskisine göre çok daha canlı ve istekli bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

— Bir zamanlar sizin gibi düşünen birini tanımıştım... Bir hostese aşık oldu ve onunla evlendi. Çok ilginç bir öyküdür bu. (Bond'a bakıp güldü.) Siz hayatın çok çirkin yanlarını gördüğünüz için bu öyküyü tatsız bulabilirsiniz. Bilmem, dinlemek ister miydiniz?

— Çok isterim, dedi Bond.

Sesine normalin üstünde bir heyecan katmaya gayret etmişti. Valinin hayatın çirkin yanlarından neyi vurgulamak istediğini merak etmişti. Bir türlü rahat edemediği o divandan kalkmak için:

— Biraz konyak alabilir miyim? dedi ve kalktı.

Kadehine konyak koydu ve geri dönüp bir iskemle çekti, valin?n tam karşısına oturdu.

Vali purosundan derin bir nefes çekti ve dumanını gözleriyle izleyerek öyküyü anlatmaya başladı:

— Bu adamdan Masters, Philip Masters diye söz edeceğim. Sanırım, devlet memurluğuna benimle aynı dönemde başlamıştı. Kendisinden bir yıl kıdemliydim. Masters Fettes'e gitmiş, Oxford'da bir burs kazanmıştı. Gittiği okulun adı gerekli değil. Sonra, Sömürge Servisi'ne başvurdu. Pek zeki biri sayılmazdı, ama çok becerikliydi. Kendisini sınava alanlarda iyi bir etki bıraktı ve memuriyete girdi. İlk görevi Nijerya'daydı. Başarılı oldu. Yerlileri sevmiş ve onlarla anlaşmıştı. Açık fikirliydi. Yerlilerle samimiyet kurmuştu. Onlara karşı anlayışlı ve merhametliydi. Onun bu haline Nijeryalılar bile şaşıyordu...

Vali bir an durdu, purosundan bir nefes çekti, sonra arkasına yaslanarak devam etti:

— Bana sorarsanız, Masters'ın yerlilere duyduğu bu merhamet duygusu aslında genç bir erkeğin kadınlara duyması gereken duygunun yerini almıştı. Masters utangaç ve acayip bir adamdı. Hayatında kadın konusunda hiçbir başarısı yoktu. Öğrenciyken okul takımında hokey oynar, kürek çeker, tatillerde de halasının yanına Galler'e gidermiş. Orada yaptığı tek iş, bölge dağcılarıyla dağlara tırmanmakmış. Annesiyle babası o öğrenciyken ayrılmışlar. Masters Oxford'a girdikten sonra da kendisine sadece harçlık gönderip hiç ilgilenmemişler. Kısacası, Masters'ın kızlarla ilgilenecek zamanı olmamış. Onun bu durumunu bildiğim için Nijeryalı yerlilere niçin yakın olduğunu anlayabiliyorum. Şefkatli bir ruha sahip olan Masters sevgiye susamıştı. Bu eksiği de onlarla gidermeye çalışıyordu.

Bond bu can sıkıcı konuşmayı keserek:

— Güzel zenci dilberlerin bir kötü tarafı vardır, dedi, doğum kontrolu konusunda hiçbir şey bilmezler. Herhalde başı bu tip belaya girmedi.

Vali elini kaldırarak Bond'un bu gerçekçi görüşüne karşı çıktı.

— Hayır, hayır...yanılıyorsunuz. Beni yanlış anladınız. Cinsel hayattan söz etmiyorum ben. Bir zenciyle bu tür bir ilişki kurmak o genç adamın aklının ucundan bile geçmezdi. Üstelik, cinsel konular hakkında son derce cahildi. Zaten, çoğu boşanmaların nedeni de bu değil mi?

Bond onaylar gibi başını salladı.

Vali derin bir nefes aldı ve sonra:

— Bu genç adamın yaşamından söz etmemin ve uzun uzadıya anlatmamın bir nedeni var. Yakışıklı değildi. Topluma ters düşen bir yaradılışı olduğu halde, sıhhatli, kabiliyetli ve normal denilebilecek biriydi, dedi.

Bond konyağından bir yudum alıp bacaklarını uzattı. En azından hikâyenin anlatılış tarzı hoşuna gitmişti. Vali bu işi tam bir profesyonel gibi beceriyordu. Bu nedenle de hikâyede bir gerçek kokusu vardı.

Vali devam etti:

— Genç Masters orada görevliyken Nijerya'ya yeni bir vali atandı. Vali ilerici bir adamdı. Emrindeki küçük bir memurun kendi fikirlerini olduğu gibi uygulaması onu hem şaşırttı, hem de sevindirdi. Philip Masters'ı destekleyen vali ona yetkilerinin üzerinde görevler verdi. Masters'ın tayini çıktığında da kendisi hakkında öyle bir rapor verdi ki, genç adam bir üst dereceye terfi etti. Yeni görevi, Bermuda Valilik Sekreterliği idi...

Vali purosunun dumanları ardından Bond'u süzdü. Sıkılgan bir ifadeyle:

— Sizi fazla sıktım mı bilmiyorum, dedi, ama esas konuya gireceğim şimdi.

— Aksine, çok ilgilendim, dedi Bond. Sözünü ettiğiniz kişiyi gözümün önünde canlandırabiliyorum. Sanırım, kendisini iyi tanıyordunuz.

Vali bir an duraksar gibi oldu. Sonra, devam etti:

— Kendisini Bermuda'da daha da iyi tanıdım. Onun şefiydim. Benim emrimde çalışıyordu. Ama, konunun o kısmına henüz gelmedik... Afrika'ya uçak o dönemde yeni başlamıştı. Philip Masters Afrika'dan Londra'ya uçakla dönmeye karar verdi. Gemiyle gittiği takdirde yol uzayacaktı. Masters o güne kadar hiç uçağa binmediği için hayatından memnundu. Fakat, uçağın kalkışıyla birlikte bizimki heyecanlandı. Bu arada hostes kendisiyle ilgilenip emmesi için şeker verdi. Böylece hostesin ne denli güzel bir kadın olduğunu farketti. Uçak boş sayılırdı. Havalandıktan sonra Masters kemerini çözemeyince hostes yardımına koştu. Eğilip kemerini çözdü. Bu bir yakınlaşmaydı

tabii. Bizimkinin kafası karışmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hostese teşekkür etti. Kız bunun utangaçlığını farkedince yanındaki boş koltuğa oturup kim olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini sordu. O da tek tek bütün soruları cevapladı. Hostesin güzelliği Masters'ın aklını başından almıştı. Kadının rahat hali, Afrika ile ilgili anlattıklarına hayret etmesi Masters'ın çok hoşuna gitti. Kızın yanında kendisini önemli biri gibi görmeye başladı. Hostes işinin başına döndüğünde onu düşünmeye başladı. Yanında getirdiği kitabını açtığında okuyamadığını farketti. Hostes ufak tefek bir kadındı. Cildi beyaz, ensesine topladığı saçları sapsarıydı. Masters özellikle kadının topuzunu beğenmişti. Çünkü topuz, onun ne denli ciddi bir kadın olduğunu gösteriyormuş. Daima gülümseyen kırmızı dudaklarıyla ışıldayan mavi gözleri kızın neşeli bir yaradılışa sahip olduğunun işaretiydi. Masters Gal yöresini iyi tanırdı. Sonuçta, kızda Gal kanı bulunduğuna inandı. Kızın adı, Rhoda Llwellyn idi. Masters genç kadının adını tuvalete giderken mürettebat kapısının yanında asılı duran listeden öğrenmişti. Masters uzun süre onu düşündü. Onu bir daha ne zaman görebilecekti? Kadının birçok hayranı, hatta bir kocası olabilirdi. Devamlı uçucu görevde miydi? Seferler arasında ne kadar izinli olabiliyordu? Kendisini akşam yemeğine ya da tiyatroya davet etse, cevabı ne olurdu? Alay eder miydi? Belki de yolculardan birinin kendisini rahatsız ettiğini düşünüp pilota şikayet bile edebilirdi. Böyle bir durumda başına neler geleceğini hayal etti. Aden'de uçaktan indirilişini, Sömürgeler Bürosu'na şikayet edilişini ve sonuçta mesleki hayatının sona ereceğini düşündü...

Vali purosundan bir nefes daha çekip anlatmaya devam etti:

— Öğle yemeğinde Masters biraz rahatladı. Hos-

tes yemeğini getirdiğinde saçları bizimkinin yüzüne sürüündü. Masters elektrik akımına tutulmuş gibi oldu. Kadın kendisiyle özellikle ilgileniyordu. Böyle bir ilgiyi çocuklukta annesinden bile görmemişti...

Vali gülümsedi.

— Yolculuğun sonunda, Masters tüm cesaretini toplayarak kadını akşam yemeğine davat etti. Hostesin bunu hemen kabul etmesi çok güzel bir şeydi. Kadın, bir ay sonra Imperial Hava Yolları'ndaki görevinden istifa edip Masters ile evlendi. Evlendiklerinden bir ay sonra Masters'ın izni bitti. Karı koca bir gemiye binip Bermuda'ya yola çıktılar...

Bond:

— Bu işin sonunda kötü bir şeyin çıkmasından korkuyorum, dedi. Kadın, Masters'ın hayatını çok heyecanlı ve ilginç bulmuş ve bu nedenle evlenmiş olabilir. Belki de valiliklerde verilen kokteyllerde herkesin ilgisini çekeceğini hayal ediyordu. Yoksa, sonunda Masters onu öldürdü mü?

Vali sakin bir tavırla başını salladı.

— Hayır, dostum. Yalnız, kadının Masters ile niçin evlendiği konusunda haklısınız. Kadının evlenme konusundaki bir diğer nedeni de uçmaktan ve tehlikeden bıkmış olmasıydı. Ama, evliliğinin yürümesini gönülden istiyor olabilirdi. Buraya geldiler. Hamilton'un eteklerindeki küçük eve yerleştiler. Kızın canlılığını ve güzelliğini hepimiz farkettik. Rhoda herkese karşı çok nazikti. Oldukça da alımlıydı. Masters da hayatı toz pembe görmeye başlamıştı... Zavallı Masters kadına layık olabilmek için elinden geleni yapıyordu. Elbiselerine dikkat ediyor, hatta saçlarına pis bir briyantin bile sürüyordu. Bu arada bıyık da bıraktı. Herhalde, kadın onun bu bıyıkla daha kibar olacağını düşünmüştü. Masters işten çıktı mı soluğu evinde alırdı. İşte de sabahtan akşama dek Rhoda'yı

anlatır dururdu. Arada bir bana uğrar, valinin karısı Lady Burford'un Rhoda'yı öğle yemeğine ne zaman davet edeceğini sorardı...

Vali gülümsedi. Sonra, görmüş geçirmiş bir tavırla:

— Bu durum altı ay kadar devam etti, dedi. Aslında bu genç çiftten herkes hoşlanıyordu. Sonra ne olduysa oldu, o küçük evde sevimsiz sözler kullanılmaya başlandı. Burası bir varsayım sadece. Ama, bu gibi sözlerin neler olabileceğini siz de tahmin edebilirsiniz. Kadın hemen her şeyden yakınır olmuştu. Parasızlıktan, işsizlikten, sıkıntıdan falan filan... Bu arada roller de değişmişti. Masters sabah kahvaltılarını karısının yatağına götürür olmuştu. Akşamları işten eve döndüğünde ortalığı süpürüp temizleyen oydu artık... Rhoda'nın diğer kadınlar gibi giyinebilmesi için Masters sigarayı ve arada bir içtiği içkiyi bırakmak zorunda kaldı. Sekreterlikte Masters'ı iyi tanıyanlar durumun farkındaydılar. İşin kötüsü, Masters karısına deliler gibi aşıktı. Rhoda onun her şeyiydi. Kadının üzüldüğü ya da canının sıkıldığında sebep Masters idi. Zavallıcık Rhoda'yı oyalayacak ve eğlendirecek bir şeyler bulabilmek için çırpınıyordu. Sonunda, çözümü birlikte buldular ve golfte karar kıldılar. Golf, Bermuda'da tutulan bir oyundur. Çok güzel golf sahalarımız vardı. Oyundan sonra, içkiler içilir, dedikodu yapılırdı. Orada özellikle Mid-Ocean Kulübü'ne üye olan seçkin kimseler golf oynardı. Zaten Rhoda'nın da isteği buydu. Yüksek sosyeteye girmek ve zamanını daha zevkli şeylerle geçirmek istiyordu. Masters bu düşü gerçekleştirmek için gerekli parayı nasıl biriktirdi bilmiyorum. Ama, sonunda bu işi başardı. Kadın artık bütün gününü Mid-Ocean Kulübü'nde geçiriyordu. Ders almış, küçük yarışmalara girmeye başlamıştı. Rhoda sonunda çok iyi bir golf

oyuncusu olmayı başarmasının yanı sıra kulüp üyelerinin de hayranlığını kazandı. Aslında, bu hayranlığı kazanması hiç de şaşırtıcı değildi. Kendisini arada bir görürdüm. Daracık kısa şortlar giyerdi. Golf oynarken güzel vuruşları vücudunun bütün hatlarını ortaya koyardı...

Valinin gözlerinde bir parıltı oldu.

— Size şu kadarını söyleyeyim, golf sahalarında rastladığım en nefis kadındı. Bir gün bir yarışma düzenlenmişti. Dört kişilik bir yarışma. Rhoda, Tattersall'ların büyük oğluyla eş oldu. Tattersall ailesi Hamilton'un en önemli tüccarlarındandır. Genç adam çılgının teki olduğu gibi son derece de yakışıklıydı. Bermuda sosyetesini onlar yönetir, yönlendirirlerdi. Delikanlı iyi bir yüzücü ve iyi bir golf oyuncusuydu. MG marka spor bir arabası ve bir sürat teknesi vardı. Bu tipleri bilirsiniz. Elindeki imkânlarla istediği kadını hemen elde ederdi. Karşı koyan kadınları da bir daha ne arabasına,ne de teknesine alırdı. Sonuçta, yarışmayı zorlu bir mücadeleden sonra bu çift kazandı. On sekizinci delikte, kendilerini alkışlayanların arasında Masters da vardı. Bu sanırım,onun son gülüşü oldu. Ondan sonra da güldüğünü hiç görmedim gibi bir şey...

Vali sönen purosunu tablaya bıraktı.

— O günden sonra Rhoda genç Tattersall ile gezip tozmaya başladı. Maceraları bir anda alevlendi...

Vali yumruğunu sıkarak önündeki masaya indirdi.

— İnanın dostum, korkunç bir şeydi bu! Kadın Masters'a indirdiği darbeyi maskeleyecek ya da hafifletecek en küçük bir harekette bulunmuyordu. Genç Tattersall'a kancayı takmıştı bir kere. Kocasının durumu anlamasına aldırdığı yoktu. Aksine, işi azıttıkça azıttı. Geceleri eve istediği saatte dönüyordu. Hava-

nın çok sıcak olduğunu ve uyuyamadığını bahane ederek Masters'ın yatağını yan odaya attırdı. Evle hiçbir ilgisi kalmamıştı. Yemek ya da ev işi yapsa bile, bunu üstünkörü yapıyordu. Olay bir ay içinde herkesin ağzına sakız oldu. Zavallı Masters artık adanın en ünlü boynuzlusuydu. Bir gün, Lady Burford işe el koyarak Rhoda ile konuştu. Ona kocasının geleceğini tehlikeye düşürdüğünü filan anlattı. Ama aksilik bu ya, Lady Burford da Masters'ı sevmezdi. Belki gençliğinde o da bir, iki kaçamak yapmıştı. Bu nedenle Rhoda'ya gerektiğince baskı yapamadı. Masters'ın bana sonradan anlattıklarına göre, evde büyük kavgalar olmuş. Hatta bir gece Rhoda'yı neredeyse boğacakmış... Sonunda, içine kapanık buz gibi soğuk bir adam oldu...

Vali Bond'a döndü.

— Şimdiye kadar hiç kalbi kırılmış birine rastladınız mı, Bay Bond? Bile bile bir kalbin kırılmasına hiç tanık oldunuz mu? Ben bunu Philip Masters'da gördüm.Olaya uzaktan tanık olmak bile korkunç bir şeydi. Masters mutluluktan uçan bir insandı. Bermuda'ya gelişinden tam bir yıl sonra, yüzüne bakan ne denli acı çektiğini kolaylıkla anlayabilirdi. Ben elimden geleni yapmaya çalıştım tabii. Aslında, hepimiz bir şeyler yapmaya çalıştık. Fakat, o günkü golf yarışmasında olanlardan sonra bu işi düzeltmek imkânsızdı. Masters yaralı bir köpek gibi bizlerden kaçıp bir köşeye siner olmuştu. Biri yanına yanaşmaya kalktığında da dişlerini gösterip hırlıyordu. Kendisine birkaç mektup yazdım. Sonradan bana o mektupları okumadan yırttığını itiraf etti. Bir gün onu evimde verdiğim bir partiye çağırdım. Birkaç arkadaştan oluşma bir gruptuk ve erkek erkeğe eğlenecektik. Partide Masters'ı içirip sarhoş etmeye çalıştık. Sonunda bunu başardık da. Bir süre sonra, banyodaki bir gürültüye koştuk. Masters usturamla bileklerini kesme-

ye kalkmıştı. Olaya çok üzüldük tabii. Durumu valiye bildirme görevi bana düştü. Vali durumu biliyordu, ama bu işe karıştırılmak istemiyordu. Diğer taraftan Masters işini de ihmal eder olmuştu. Karısı korkunç bir skandal yaratmış, adamın mahvolmasına yol açmıştı. Kafamızda tek soru vardı: Masters'ı eski haline döndürebilecek miydik? Vali anlayışlı biriydi. Bu sırada şans biraz olsun yüzümüze güldü. Sömürgeler Bürosu, Valilikten gözlemci istiyordu. Washington'da balık avlama sınırları belirlenecekti. Vali Masters'ı çağırıp onunla dostça konuştu. Kendisini bu göreve yollayacağını ve kişisel sorunlarını altı ay içinde çözmesi gerektiğini açıkladı. Masters bir hafta sonra, Washington'a gitti ve beş ay süreyle sadece balıklarla ilgilendi. Biz de bu arada rahat bir soluk alma fırsatı bulduk. Rhoda'ya rastladığımız zamanlarda da onu görmemezlikten geliyorduk...

Vali sustu. Salona derin bir sessizlik çökmüştü. Eski hatıralardan son derece heyecanlanmış olduğu yüzünden belliydi. Yüzü kızarmış, gözleri donuklaşmıştı. Yerinden kalkıp kendisine ve Bond'a birer kadeh viski-soda doldurdu.

— Ne tatsız bir olay, dedi Bond. Bu işin böyle olacağı belliymiş. Yalnız, bu kadar kısa zamanda olması kötü. Masters'ın şanssızlığı. Kadın acımasız yosmanın tekiymiş. Bütün bu yaptıklarına üzülmüş bir hali yok muydu kadının?

Vali yeni bir puro yaktı. Dumanı üfleyerek Bond'a döndü.

— Nerede o anlayış, dostum! Kadın gününü gün etmeye bakıyordu. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğinin o da farkında olmalıydı. Tam hayalindeki hayatı sürüyordu. Her şeyi vardı. Adanın en yakışıklı genci elindeydi. Karada araba, denizde tekne. Kumsalda, palmiyeler altında aşk... Daha ne olsun? Üstelik, ko-

cası uzaktaydı. Üstünü değiştirecek ve banyo yapacak bir evi de vardı. Sonra, Philip Masters'ı ne zaman istese tekrar elde edebilirdi. Gidip özür dilemesi ve biraz kırıtması yeterliydi ona. Bunun aksi bile olsa, yine dert değildi. Adada birçok erkek vardı ve hepsi de kocasından daha yakışıklıydı. Sadece Mid-Ocean Kulübü'ndeki erkekler yeterdi. İstediği an, içlerinden birini seçebilirdi. Hayır dostum, hayır... Kadın hayatından son derece memnundu. Bu şekilde hareket eden birçok insan yok mu zaten? Hollywood'daki film artistleri de böyle davranmıyorlar mı?...

Vali hafifçe gülümsedi.

— Sonunda, kadın beklenen gerçekle yüz yüze geldi. Tattersall ondan bıktı. Yaz mevsimiydi. Adada bir sürü Amerikalı dilber vardı. Yeni maceralara girişmenin tam zamanıydı. Rhoda'yı başından atıverdi. Kendisine ilişkilerinin son bulduğunu söyledi, o kadar. Bu sıralarda Philip Masters'ın adaya dönmesine iki hafta kalmıştı. Kadın durumu olduğu gibi kabullendi. Bunu bekliyordu. Dayanıklı bir kadındı. Tattersall'dan ayrılınca soluğu valinin karısında aldı ve bu olaydan duyduğu pişmanlığı belirterek kocasını mutlu kılacak iyi bir eş olmaya karar verdiğini söyledi. Sonra, evi derleyip topladı ve barışma sahnesini hazırladı. Kendisini seven hiç kimse kalmamıştı. Kullanılıp bir kenara atılmış paçavradan farksızdı. Eskisi gibi neşeli, şakacı biri olmayı denedi, başaramadı. Kulüpte birkaç harekete maruz kalınca, oraya da gelmez oldu. Evde oturup oynayacağı oyunun provalarını yapıyor, hosteslere özgü güler yüzüyle kocasını nasıl kandıracağını hesaplıyordu...

Vali gözlerini Bond'un gözlerine dikti.

— Ve Philip Masters günün birinde çıkageldi...

Purosundan bir nefes çekip Bond'a doğru eğildi.

— Siz evli değilsiniz, fakat karı koca ilişkileri de

diğer ilişkilerden pek farklı değildir... Rhoda kocası evin kapısından girince durumu anlamalıydı. Dış görünüşünde fazla bir değişiklik yoktu. Masters, sadece bıyığını kestirmiş, saçlarını da ilk karşılaşmalarındaki gibi dağınık bırakmıştı. Gözlerinden neler düşündüğü ya da neye kararlı olduğu belliydi. Rhoda Masters o gün en sade elbiselerini giymiş, hafif bir makyaj yapmıştı. Kucağında bir kitap,koltuğa oturmuş kocasını bekliyordu. Ağzını hiç açmayacak, kocasının konuşmasını bekleyecekti. Sonra, yerinden kalkacak, Masters'ın önünde başını yere eğerek her şeyi açıklayacak, ağlayacaktı. Adam da onu kollarına alacak ve bu iş kapanacaktı... Masters içeri girince kadın başını kitabından kaldırdı. Masters bavulu yere bıraktıktan sonra sessizce şöminenin önüne gitti ve durup karısına baktı. Bakışlarında kayıtsız bir ifade vardı. Sonunda sakin bir sesle "Evi ikiye böldüm" dedi. "Sen yatak odasıyla mutfağı, ben de bu salonla yandaki odayı kullanacağım. Evde olmadığım zamanlar banyodan yararlanabilirsin..." Rhoda bir şeyler söyleyecek olduysa da, Masters elini kaldırarak sözünü kesti ve konuşmasına devam etti: "Seninle özel olarak son kez konuşuyorum. Bana bir şey söylediğinde cevap alamayacaksın. Görüşmek istediğin bir konu olursa, banyoya not bırakırsın. Yemeklerimin zamanında hazırlanıp odama getirilmesini istiyorum. Sana ev masraflarını karşılaman için ayda yirmi sterlin vereceğim. Bu para her ay avukatım tarafından bankaya yatırılacak. Ayrıca, boşanmamız için gerekli işlemlere de başlandı. Boşanmaya karşı çıkamayacaksın, çünkü buna gücün yok. Tuttuğu dedektif,hakkında ve aleyhinde yeterince delil topladı. Bir yıl sonra, Bermuda'daki görevim sona erdiğinde ayrılacağız. O zamana kadar eş dost arasında normal evli insanlar gibi yaşayacağız..."

Vali bir soluk aldı, bir yudum içki içip devam etti:

— Rhoda'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu... Bütün bu anlattıklarımı Masters'ın bana aktardığı birkaç cümleden ve Rhoda'nın Lady Burford'a dert yanmasından derleyip toparladım. Sonunda, Rhoda durumu olduğu gibi kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü parası yoktu. Londra'ya dönecek bilet parasını hiçbir yerden temin edemezdi. Karnını doyurmak ve yatacak bir yer bulmak zorunda olduğu için hiç sesini çıkarmadı. Hayatlarını bu şekilde sürdürmeye başladılar. Yalnız, herkesin içinde birbirlerine iyi davranıyorlardı. Onun dışında tek kelime bile etmiyorlardı. Masters iş yerinde bizimle eskisi gibi samimi değildi, ama müthiş çalışıyordu. Bu olay her ikisinin de beğenilmesine ve olayın unutulmasına neden oldu. Bir süre sonra, yine sevilen bir çifttiler. Sonunda bir yıl doldu. Masters gidecekti. Rhoda'nın evi toplamak için kalacağını söyledi. Kocasını geçirmek için gemiye gelmemesi herkesin dikkatini çekti, ama Masters karısının hasta olduğunu söyleyerek konuyu kapadı...

Yaşlı adam kadehindeki viskiyi bir dikişte bitirdi.

— Masters hareket etmeden önce, karısı banyoya not bırakarak kendisiyle son bir kez konuşmak istediğini söylemiş. Karşı karşıya geldiklerinde Rhoda parasız olduğunu, elinde sadece on sterlini bulunduğunu anlatmış. Masters "Sana aldığım mücevherlerle, kürkün var" demiş. "Gerekirse onları sat". Genç kadın bunlara elli sterlin bile alamayacağını ileri sürünce kocası da "Bir işe girip çalış" demiş. Oysa, iş bulmak aylar sürer. Sonuçta Masters arabasını ona bırakıp, satabileceğini söylemiş. Masters gemiyle gittikten sonra, Rhoda arabayı aldıkları acenteye götürüp satmak istemiş. Acente sahibi şöyle demiş: "Kocanız bu arabayı taksitle almıştı. Son ayların taksitlerini ödemedi-

ği için kendisine protesto çektik. Bize iki yüz sterlin borcu var. Borcunu sizin ödeyeceğinizi söylemişti." Rhoda'nın başından aşağı kaynar sular dökülmüş. Arabayı içindeki benziniyle birlikte orada bırakmış ve yaya olarak o sıcağın altında eve dönmüş. Bütün gün yatağında ağlamış. Mücevherleriyle kürküne ancak yedi sterlin alabilmiş bir rehinciden. Kadın zaten düşmüş durumdaydı. Masters o halinde ona bir tekme attı.

Vali derin bir soluk aldı.

— Benim tuhafıma gitti. Masters bir sineği bile incitecek biri değildi. İyi kalpli, hassas bir insandı. Buna rağmen, karısına yapılabilecek en büyük hainliği yaptı. Rhoda'nın tüm kusurlarına rağmen, ona biraz daha yumuşak davranabilirdi. Tabii bu, işin teselli yanı. Kadının o tür davranışları Masters'daki o gizli vahşi yanı ortaya çıkarmıştı. Bu hayvani hainlik belki hepimizde var da, sadece benliğimizin tehlikeye girişinde su yüzüne çıkıyor. Kadına o otomobili bırakması bile şeytani bir oyundu. Bu oyun aracılığıyla, ondan uzaklaştığı halde bile kendisinden ne denli nefret ettiğini anlatmış olacaktı...

Bond:

— Korkunç bir tecrübe olmalı bu, dedi. İnsanların birbirlerine acımasızca azap vermesi korkunç bir şey. Kadının haline acıdım doğrusu. Peki, kadın ne oldu sonra? Ya adam?

Vali ayağa kalktı. Saatine baktı ve şaşırdı.

— Aman Tanrım! Vakit gece yarısı olmuş. Bu saate kadar konuşup sizin de uykunuzu engelledim.

Gitti zile bastı.

İçeri zenci bir uşak girdi. Uşaktan her yeri kapatıp kilitlemesini ve gidip yatmasını istedi. Bond da ayağa kalkmıştı. Vali Bond'a döndü:

— Size hikâyenin sonunu anlatayım, dedi. Birlik-

te çıkalım. Bahçe kapısına kadar hiç değilse.

Beraberce odadan çıkıp merdivenlerden indiler. Bahçeye çıktılar. Gece nefisti. Bulutların arasından zaman zaman ay çıkıyordu.

Yürümeye devam ederlerken vali öyküye geçti:

— Masters işinde çalışmaya devam etti. Fakat, başlangıçtaki başarısını sürdüremedi. Bermuda'daki olaylardan sonra bir yanı eksildi sanki. Yaşadığı olay, zavallıyı sakat bırakmış gibiydi. İçinde bir şeyler ölmüştü. Bütün bunların sorumlusu Rhoda idi tabii. Fakat, sanırım kendi yaptıklarını da unutamıyordu. Zamanla içine kapanık biri oldu. İkinci kez evlenmedi. Ticarete atıldı. Başaramayınca da emekli oldu. Nijerya'ya, kendisine anlayış gösteren yerlilerin arasına döndü. Yani, hayatının başlangıcına döndü...

— Ya kadın, o ne oldu? diye sordu Bond merakla.

— Bildiğim kadarıyla kadın çok zor günler geçirdi. Onun için aramızda para topladık. Sonra, kendisine yardım etmek için bir iş ayarladık. O tekrar hostes olmayı denedi. Fakat, başaramadı. Bir süre Bermuda'da süründü. Birkaç erkekle beraber oldu. Ben Bermuda'dan Rodezya'ya tayin olduğumda, o da Lady Burford'un temin ettiği yol parasıyla adadan ayrıldı. Sanırım ada halkı da ondan kurtulduğuna çok memnun oldu.

Bond ve vali bahçe kapısına gelmişlerdi.

— Kaderin cilvesi işte. Rhoda,Blue Hill Oteli'nde Kanadalı bir milyonerle tanışmış. Adam onu alıp Kanada'ya götürmüş ve kendisiyle evlenmiş. O günden beri de Rhoda refah içinde yaşıyor.

— Vay canına! dedi Bond. Talih diye buna denir işte. Aslında, pek de hak etmediği bir talih...

— Olabilir. Bu gibi şeylere insanın aklı ermiyor. Belki de kadın Masters'a yaptıklarının cezasını çek-

mişti. Belki de bütün suç, Masters'ın annesiyle babasındaydı. Onu, başına böyle dertler gelebilecek şekilde yetiştirmişlerdi. Kader ona azap çektirmek için Rhoda'yı aracı kullanmış olabilir. Bunun karşılığında da kadına bu ödülü verdi. Her neyse, kadın Kanadalıyı çok mutlu etti. Bu gece her ikisinin de çok mutlu olduklarını gözlerimle gördüm...

Bond bir kahkaha attı. Bir anda, hayatın o şiddet dolu olayları gözüne pek değersiz görünmüştü. Valiye bakarak elini uzattı.

— Teşekkür ederim, dedi. Sizden özür dilemeliyim. Yemek sırasında, Bayan Harvey Miller'ın iç sıkıcı bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Sayenizde onu bir daha hiç unutmayacağım. İnsanlara biraz daha dikkatlice eğilmeliyim. Bana iyi bir ders verdiniz.

El sıkıştılar. Vali gülümsedi.

— Hikâyenin ilginizi çekmesine sevindim, dedi. Canınızı sıkacağımdan korkmuştum. Heyecanlı bir hayatınız var. Aslında, yemekten sonra baş başa kaldığımızda ne konuşacağımızı düşünerek çok korkmuştum. Sömürgeler Servisi'nde çalışanların hayatları pek sıkıcıdır.

Birbirlerine iyi geceler dileyip ayrıldılar.

Bond sessiz caddeden ilerleyerek otelinin yolunu tuttu. Sabaha, Miami'deki Sahil Koruma Örgütü ve FBI ile ne konuşacağını düşündü. Kendisini bunca ilgilendiren bu görev şu an ona çok tatsız ve boş görünüyordu.

BEŞİNCİ OLAY

ENDER BULUNUR BİR BALIK

İğneli folya balığının iki kanat ucu arası bir seksen, takoza benzeyen burnundan zehirli kuyruğuna kadar uzunluğu ise üç metre kadardı. Koyu gri balığın üzerindeki mor çizgiler sualtı evreninde tehlike işareti sayılırdı. Balığın altın renkli kumlardan havalanıp kanatlarını çırparak yüzüşü suyun içinde dalgalanan siyah bir havluya benziyordu.

James Bond ayaklarındaki paletleri yavaş yavaş oynatarak yüzüyor, palmiyelerin gölgelediği koyda o siyah lekeyi izliyordu. Fırsatını bulunca zıpkınlayacaktı balığı. Aslında yemek için çok az balık avlardı, ama büyük migri balıklarıyla, akrep-balık familyasının tüm üyelerini avlardı. Şimdi de bu çok tehlikeli balığın peşine düşmüştü.

Bir nisan sabahı saat ona geliyordu. Bond Seyşel Adaları'ndan Mahe'nin güney burnundaki Belle Anse Koyu'ndaydı. Kuzeybatı muson rüzgârları bir ay önce dinmiş, mayısta başlayacak güneydoğu muson yelleri havayı serinletecekti biraz olsun. Sıcaklık gölgede kırk dereceydi. Nem de yüzde doksan. Göle benzeyen koyun suyu da insan ısısına yakındı. Balıklar bile gev-

şemişlerdi. Beş kiloluk bir papağan balığı mercan kayasının üstündeki yosunları yerken üstünden geçen Bond'a başını çevirmeden baktı. Sonra yemeyi sürdürdü. Tombul bir kefal sürüsü ikiye ayrılarak nezaketle Bond'a yol verdi. Sonra birleşip yüzmeye devam ettiler. Genellikle kuşlar kadar ürkek olan altı küçük mürekkep balığı genç adam geçerken renklerini değiştirmeye bile gerek duymadılar.

Bond iğneli folyayı gözden kaçirmadan tembel tembel yüzüyordu. Yakında yorulacak ve büyük bir balık sandığı Bond'un kendisini izlemediğini zannedip kumlara gömülecekti. O zaman neredeyse şeffaf açık gri bir renge bürünürdü.

Mercan ve yosun kaplı sualtı kayalarına yaklaşıyorlardı. Bu tıpkı kırdan kente dönüşe benziyordu. Pırıl pırıl parlayan kaya balıkları dolaşıyordu çevrede. Hint Denizi'nin dev şakayıkleri birer alev gibi duruyorlardı. Dikenli deniz yumurtaları, sanki kayalara birisi mürekkep sıçratmış gibi duruyorlar, istakozların parlayan mavi ve sarı antenleri küçük canavarlar gibi kımıldıyordu. Parlak renkli deniz yosunu kaplı zeminde golf topu büyüklüğünde benekli, ışıltılı salyangozlar göze çarpıyordu. Bunlar leopar salyangozuydu. Bunları görmeye alışmıştı artık. Şimdi kayalığa yalnızca siper alınacak bir yer olarak bakıyordu. Tehlikeli balığın yolunu kesecek onu sahile doğru sürüp yakalayacaktı. Bu planında başarılı oldu. Siyah gölge şimdi arkasında bronzlaşmış genç adamla birlikte kıyıya doğru yüzüyordu. Folya üç buçuk metre derinlikte durdu. Belki yüzüncü duruşuydu. Bond da durdu. Yavaşça başını sudan çıkararak maskesine dolan suyu boşalttı. Yine başını suya daldırdığı zaman folya kaybolmuştu.

Bond'un elindeki çift lastikli bir Champion zıpkınıydı. Ucunda üçlü bir çatal vardı. Kısa mesafe sila-

hıydı bu, ama kayalıklar için elverişliydi. Bond emniyeti açarak yavaşça ilerledi, gürültü çıkarmamak için paletlerini su yüzüne yakın tutuyordu. Çevresine bakındı. Koyun sisli ufuklarında dolaşan büyük bir yaratığı arıyordu gözleri. Balığı öldürdüğü zaman çevrede bir köpekbalığının ya da baraküdanın olması iyi olmazdı. Kimi zaman balıklar yaralandıklarında bağırırlardı. En azından çırpınmaları ve akan kan oraya aç gözlü yaratıkların üşüşmesine neden olabilirdi. Ortalıkta bir şey gözükmüyordu. Kumlar da bir sahnenin bomboş zemini gibi dümdüz uzanıp gidiyordu. Bond dipteki gölgeyi seçebiliyordu artık. Tam üstüne gelen yere kadar yüzdü. Durup aşağı baktı. Kumda hafif bir kımıldanma oldu. Hayvanın burun deliklerinin üstünde iki tane kumbalığı yüzüyordu. İşte hedef karşısındaydı. Bond balığın kuyruğuyla yukarı doğru vuracağını düşünerek, gereken uzaklıktan ağır ağır silahını indirip tetiğe bastı.

Altında kumlar havalandı ve bir an telaşlanan Bond hiç bir şey göremedi. Sonra zıpkının ipi gerildi ve folya dimdik kuyruğuyla ortaya çıktı. Balık avcıdan kaçmaya çalışırken çevresine kuyruğuyla vuruyordu. Bond o kuyruğun ucundaki eğri zehirli iğneyi görebiliyordu. Bunlar dimdik havaya kalkmıştı. Ulysess'i bu iğneler öldürmüştü. Pliny'ye göre bu zehir bir ağacı kurutabilirdi.Zehirli balıkların en ölümcüllerinin olduğu Hint Okyanusu'nda iğneli folyanın deriyi yalnızca bir sıyrıkla çizmesi bile ölüm demekti. Bond zıpkının ucunu çekerek balığın peşi sıra gitti. Kuyruğundan korunmak için yan açıkta yüzüyordu. İpi de yana çekmişti, çünkü balık bir kuyruk darbesiyle koparabilirdi. Eskiden köle tüccarlarının kullandıkları ünlü Hint kamçısı bu kuyruktan yapılırdı. Seyşel Adaları'nda bu kamçı yasaklanmıştı. Ama bu kamçılar ailelerden kuşaktan kuşağa geçerek kocalarını al-

datan kadınları dövmekte kullanılıyordu. Bu kamçıyla dövülen kadın bir hafta ayağa kalkamazdı. Artık kuyruğun hareketleri yavaşlamıştı. Bond balığın önünde yüzerek onu kıyıya çekiyordu. Sular sığlaşınca balık kendini bıraktı. Bond ona yaklaşmamakla akıllılık etmişti. Hayvan avcısını gafil yakalamak için aniden havaya sıçradı. Bond hemen kendini yere attı. Folya sırtüstü düşerek kaldı. Beyaz karnı görünüyor. ve çirkin kocaman ağzından soluk almaya çalışıyordu.

Bond durup iğneli folyaya bakarak ne yapacağını düşündü.

Haki gömlek ve pantolonlu, kısa boylu şişman bir adam palmiyeler arasında çıkarak yürüdü. Kuru yosun ve deniz üzümlerine basarak Bond'a yaklaştı. Neşeyle seslendi:

— İhtiyar Adam ve Deniz! Kim kimi yakaladı?

Bond döndü:

— Adada bıçak taşımayan tek kişinin geleceğini tahmin etmeliydim. Fidel bana bir iyilik yapıp adamlarından birini çağırırır mısın? Bu hayvanın öleceği yok, zıpkınım da ona dolandı.

Fidel Barbey, Seyşel Adaları'ndaki hemen her şeye sahip olan Barbey ailesinin sayısız üyelerinin içinde en genciydi. Yaklaşıp balığa baktı.

— Güzel bir folya. Tam yerinden vurmuşsun ve şansın varmış. Yoksa balık seni kayaların üstünden atlatmaya kalkardı, o zaman zıpkınını bırakırdın. Bunlar dokuz canlıdırlar, kolay kolay ölmezler. Haydi gel, seni Victoria'ya götüreceğim. Bir iş var. Hem de iyi bir iş. Zıpkının için adamlarımdan birini yollarım. Kuyruğunu istiyor musun?

Bond gülümsedi.

— Karım yok ki. Ama bu akşam bir raie au beur-

re noir'e ne dersin?

— Bu gece olmaz, arkadaşım. Gel elbiselerin nerede?

Kamyonete binmiş sahil yolunda giderlerken Fidel:

— Milton Krest adlı bir Amerikalıdan söz edildiğini duydun mu hiç? diye sordu. Krest Otelleri'nin ve Krest Fonu denilen bir kuruluşun sahibiymiş. Yalnız bir şeyi kesinlikle söyleyebilirim: Hint Okyanusu'ndaki en güzel yatın sahibi bu adam. Wavekrest adlı yatın boyu otuz metre. İki yüz tonluk bir yat. İçinde adamın güzel karısı dahil, dalgaların iğneyi sallamaması için diskler üzerine oturtulmuş pikaba kadar her şey var. Yerdeki halılar üç santim kalınlıkta. Her taraf havalandırmalı. Afrika'nın dışında en kuru sigaralar onda. En son Paris'e gittiğimden beri sabah kahvaltısında içtiğim en güzel şampanya bu teknedeydi.

Fidel Barbey neşeyle güldü.

— Arkadaşım, harika bir gemi o ve Bay Krest tanıdığım en aşağılık heriflerden biri. Ama kimin umurunda?

— Gerçekten kim aldırır buna? Peki bunun seninle ve benimle ne ilgisi var?

— Anlatayım dostum. Birkaç gün Bay Krest ile birlikte dolaşacağız. Güzel Bayan Krest de yatta olacak. Onları sana sözünü ettiğim Chagrin Adası'na götürmeye söz verdim. Bizim ailede hiç kimse orada bir şey bulamadı. Zaten adada vahşi kuşların yumurtalarından başka bir şey yoktur. Beş yıldır o felaket yere gitmedim. Ama Krest oraya gitmek istiyor. Deniz yaratıklarından örnekler alacakmış. Kurduğu fonla ilgili olarak aradığı bir balık yalnızca Chagrin Adası yakınında bulunuyormuş. Daha doğrusu Krest dünyadaki tek örneğin burada bulunduğunu söyledi.

— Eğlenceli bir işe benziyor. Benimle ne ilgisi var bu işin?

— Burada canının sıkıldığını biliyorum. Hem yola çıkmana bir hafta var. Onun için Krest'e sualtını senin gibi tanıyan birinin olmadığını söyledim. Bu balığı hemen bulabileceğini de... Zaten gelmezsen benim de gitmeyeceğimi ekledim. Hepsi bu. Kıyıda olduğunu biliyordum. Balıkçılardan biri koyda intihar etmeye çalışan bir adam olduğunu söyleyince seni bulacağımı anladım.

Bond güldü.

— Ada halkının denizden korkması çok tuhaf. Şimdiye dek denize alışmaları gerekmez miydi? Yüzme bilenleri bile sayılı.

— Katolik Kilisesi! Kimsenin elbiselerini çıkarmasını hoş karşılamıyor. Çok saçma ama inanıyorlar. Hem korkmaya gelince, sen daha buralarda yenisin ve köpekbalıklarına ve barraküdaya rastlamadın henüz. Ya taşbalığı? Sen hiç taşbalığına basmış birini gördün mü? Acıdan vücudu yay gibi bükülür. Bazen acıdan gözlerin yuvalarından fırladığı olur. O balıktan bazen insan çok ender kurtulur.

Bond acımasızca cevap verdi:

— Öyleyse onlarda ayaklarına pabuç giysinler ya da bezlere sarsınlar. Pasifikte de aynı balıklar var. Üstelik dev istiridyeler de var orada. Çok aptalca bir şey bu. Burada deniz ağzına kadar balık dolu olduğu halde herkes yoksulluktan yakınıyor. O kayaların altında belki elli çeşit salyangoz var. Onları satsalar rahat rahat yaşarlar.

Fidel Barbey bir kahkaha attı.

— Bond'u adalara vali yapmalı. Tamam, yolunu bulduk. Şirketin ilk toplantısında önereceğim bunu. Sen bu işin adamısın: uzakgörüşlü, idare yeteneği olan biri. Salyangozlar! Bu harika! Bütçeyi buna gö-

re ayarlarlar artık. "Biz Seyşel deniz kabukları satarız." Bu bizim sloganımız olur. Az sonra da sana asalet ünvanı verirler. Sir James Bond olursun.

— Zararına vanilya yetiştirmektense, salyangoz satarak para kazanmak daha iyidir.

Palmiyelerin arasından geçip, dev ağaçların gölgeldiği yoldan Mahe'nin köhne başkentine varana dek şakalaşmaya devam ettiler.

■

**

M. bir ay kadar önce Bond'u Seyşel'e göndereceğini söylemişti.

— Deniz Komutanlığı Maldives'deki yeni deniz üssü yüzünden sorunlarla karşılaşıyor. Seylan'dan gelen komünistler oraya sızıp, sabotajlar, isyanlar yani bilinen şeyler yapıyorlarmış. Bu gidişle Deniz Komutanlığı zarara aldırmayıp Seyşel'e üs yapacak. Orası bin mil güneye düşüyor. Ne var ki başlarına aynı şeylerin gelmesini istemiyorlar. Sömürgeler Bürosu oranın son emin yer olduğunu söylüyor. Buna rağmen ben tarafsız birini yollayarak incelemesini istedim. Makarios adaya sürgün edildiğinde epey olay çıkmıştı. Japon balıkçı gemileri adalara sokuldu. İngiltere'den kaçan birkaç sabıkalı oraya sığınmıştı. Sen git ve iyice bir bak.

M pencereden mart ayının soğuk yağmurunu seyretmişti.

— Ama, sakın güneş çarpmasın.

▼

**

Bond bir hafta önce raporunu hazırlamış, Seyşel'de tek tehlikenin, güzel ve canayakın adalı kadınlar olduğunu Genel Merkez'e bildirmişti. Ondan sonra

da yapacak işi kalmamıştı. SS Kampala'nın gelip kendisini Mombasa'ya götürmesini bekliyordu. Sıcaktan, martıların acı çığlıklarından sıkılmıştı. Değişiklik hoşuna gidecekti.

Birlikte Barbey'in evine giderek, eşyalarını aldılar. Sonra rıhtıma inip arabayı parkettiler. Yarım mil açığa demirlenmiş olan beyaz yat pırıl pırıl parlıyordu. Motorlu bir yerli kayığına binerek ayna gibi parlayan koyu ve kayaların verdiği geçiti geçtiler. Wavekrest güzel bir yat değildi. Fazla enli olması ve üst kısım daki kamaralar yata hantal bir hava veriyordu. Fakat dayanıkla bir tekne olduğu anlaşılıyordu. Bu yatla bütün dünyayı dolaşabilirdiniz. Tekne boşa benziyordu. Fakat onlar yaklaşırken iki tane temiz beyaz giysili gemici belirdi. Yerli kayığının yatın pırıl pırıl boyasını çizmemesi içine ellerinde sopalarla beklediler. Sonra iki valizi aldılar. Bir tanesi alüminyum kaportayı açarak aşağıya inmelerini işaret etti. Bond iki basamakla inilen salona girerken yüzüne buz gibi bir havanın çarptığını hissetti.

Salon boştu. Buraya bir kamara denilemezdi. Son derecede lüks döşenmiş rahat bir yerdi. Yarı kapalı jaluzilerin arkasındaki pencereler genişti. Yerler tüylü açık mavi bir halıyla kaplıydı. Duvarlar gümüşi lambriydi, tavan da kırık beyazdı. Köşede telefon ve gereken her şey bulunan bir çalışma masası duruyordu. Yanında pikap ve içki dolabı vardı. Büfenin üstünde siyah beyaz çizgili bir bluz giymiş siyah saçları omuzuna dökülen güzel bir kızın Renoir'u andıran portresi duruyordu. Lüks bir oturma odası izlenimini masanın üzerindeki büyük bir vazoya yerleştirilmiş beyaz ve mavi sümbüller ve yanında duran dergiler tamamlıyordu.

— Sana ne söylemiştim James?

Bond hayranlıkla baktı.

— Denize işte böyle davranmak gerekir. Sanki denizde değilmiş gibi.

Derin bir soluk aldı.

— İnsanın ciğerlerine temiz hava doldurması ne hoşmuş. Neredeyse unutacaktım.

— Asıl temiz hava dışarda, dostum. Bu hava konserve edilmiş.

Bay Milton Krest sessizce odaya girmiş, ayakta durup onlara bakıyordu. Elli yaşlarında, yüzü güneşten buruşmuş, sağlam yapılı bir adamdı. Sağlıklı ve güçlü kuvvetli görünüyordu. Üzerinde soluk mavi bezden pantolon, haki gömlek ve kalın bir kemer vardı. Açık kahverengi, uykulu ve alaylı bir ifadesi olan gözleri kısılmıştı. Dudaklarının kenarı ya herkesi küçümsemekten ya da neşeden aşağı doğru kıvrılmıştı. Ama ikincisi daha akla yatkındı herhalde. Söylediği sözlerden de belliydi bu. Adam yukardan bakarak "dostum" diye hitap etmişti,sanki dilenciye bir iki bozukluk verir gibi. Bond'a göre en tuhafı da Bay Krest' in sesiydi. Hafif peltek ve yumuşak bir tonu vardı. Humphrey Bogart'ın sesine benziyordu. Bond,Krest'i siyah kısa kesilmiş saçlarından başlayarak halının üstünde duran meşinleşmiş çıplak ayaklarına dek süzdü. Sağ kolunda bir çapa, onun üstünde de bir kartal dövmesi vardı. Bond adamın kendini Hemingway'in roman kahramanlarından birine benzetmek istediğini düşündü. Onunla geçinebileceğini hiç sanmıyordu.

Bay Krest halıya basarak ilerledi, sonra elini uzattı.

— Bond sen misin? Yatıma geldiğine sevindim.

Bond adamın elini kemiklerini kıracak gibi sıkacağını bildiği için adalelerini gerdi.

— Tüple mi yoksa çıplak mı dalıyorsun?

— Tüp takmam. Zaten fazla derine de inemem. Bu benim için yalnızca bir hobidir.

— Geri kalan zamanlarında ne iş yaparsın?

— Devlet hizmetindeyim.

— Devlet hizmeti.. yani esirlik. Siz İngilizlerden dünyanın en iyi uşakları çıkıyor. Hizmet mi dedin? Seninle iyi geçineceğiz anlaşılan. Ben çevremde devlet memurlarının hizmet etmesinden hoşlanırım.

Bond adama cevap vermeye hazırlanırken, güverte kapısı aralandı ve kendini tuttu. Güneşten bronzlaşmış, çıplak bir kadın basamakları inerek salona girince Bay Krest'i filan unuttu. Yo, kadın, çırılçıplak değildi; üstündeki sütlü kahverengi bikini çıplakmış izlenimini veriyordu.

— Merhaba, hazinem. Nerelere saklanmıştın? Seni çoktandır görmedim. Sana Bay Barbey ve Bay Bond'u tanıtayım. Bizimle gelecekler.

Bay Krest elini kıza doğru kaldırdı.

— Dostlarım, bu Bayan Krest. Beşinci Bayan Krest. Eğer ilgileniyorsanız söyleyeyim: O Bay Krest'i seviyor. Öyle değil mi hazinem?

— Saçmalama Milt, seni sevdiğimi biliyorsun.

Bayan Krest tatlı tatlı gülümsedi:

— Nasılsınız Bay Bond? Bizimle gelmenize sevindim. Bir içki alır mısınız?

— Bir dakika güzelim. Kendi gemimde bırak da ben halledeyim her şeyi. Ner dersin?

Bay Krest'in sesi yumuşak ve nazikti.

Kadın kızardı.

— A, evet Milt, tabii.

— Tamam öyleyse, artık Wavekrest Gemisi'nde kimin kaptan olduğunu hepimiz biliyoruz.

Herkesi alaylı alaylı süzdü.

—Evet Bay Barbey Aa, senin ilk adın neydi? Fidel, değil mi? Ne isim, Sadık anlamına gelir.

Krest neşeli neşeli güldü.

— Pekâlâ Fido, seninle gidip şu eski küçük tekneyi hareket ettirelim. Ne dersin? En iyisi sen rotayı belirleyip yatı açık denize çıkar. Bakın kaptan benim ha! O da güverte subayım. Makine dairesine ve mutfağa bakan üç adamım daha var. Üçü de Alman. Avrupa'da onlardan başka gemici kalmadı ki! Ve sen Bay Bond. İlk adın? James ha! Pekâlâ Jim sen de iyi bir hizmetkâr olduğunu Bayan Krest'e göster. Onu Liz diye çağırabilirsin. Öğle yemeğinden önceki içki ve kanapelerin hazırlanmasına yardım et. Bir zamanlar o senin gibi İngilizdi. Onunla Picadelly Meydanı'ndan ve oradaki serserilerden söz edersiniz. Oldu mu? Hadi kımılda Fido.

Bir genç gibi basamakları sıçrayarak çıktı.

— Voltamızı alalım biz de.

Kapı kapanınca Bond derin bir soluk aldı. Bayan Krest özür diler gibi:

— Kocamın şakalarına aldırmayın lütfen, dedi. Böyle şeylerden zevk alır. Biraz aksidir. İnsanların damarına basmaktan hoşlanır. İyi bir şey değil tabii. Ama aslında neşeli bir adamdır.

Bond onu yatıştırmak için gülümsedi. Acaba şimdiye dek kaç kişiye aynı sözleri söylemiş, Bay Krest'in tatsız şakalarını hafifletmeye çalışmıştı?

— Kocanızı biraz tanımak gerekiyor, sanırım. Amerika'da da böyle mi davranır?

Kadın içini çekti.

— Yalnızca benimle böyle. Amerikalıları sever. Dışarda olduğu zaman böyle yapar. Aslında babası Alman... daha doğrusu Prusyalıymış. Bütün Almanlar gibi o da Avrupalıların mahvolduğunu düşünüyor. Artık onlar bir işe yaramazmış. Bu konuda onunla tartışmak yararsız. Bunu tutturmuş bir kez.

Demek mesele buydu! Eski üstün ırk meselesi.

Bunlar ya insanın ayağı altında ezilir ya da ilk fırsatta gırtlağınıza sarılırlardı. Ama ne neşeli adamdı ya! Kimbilir bu genç ve güzel kadın nelere katlanıyordu? Adamın kölesiydi herhalde, İngiliz kölesi!

— Evleneli ne kadar oldu, diye sordu Bond.

— İki yıl. Onun otellerinden birinde resepsiyon memuru olarak çalışıyordum. Krest Grubu onundur, herhalde biliyorsunuz. Harika bir şeydi bu. Peri maşallarına benziyordu. Şimdi bile "acaba rüya mı görüyorum" diyerek kendimi çimdikliyorum. Örneğin bu...

Eliyle lüks döşeli salonu gösterdi.

— ..Ve bana çok iyi davranıyor. Bana her zaman hediyeler alır. Amerika'nın en ileri gelenlerinden biridir, biliyor musunuz? Gittiğiniz her yerde krallar gibi muamele görmek çok hoş bir şey.

— Öyle olmalı. Sanırım kocanız da böyle şeylerden hoşlanıyordur.

— Ah, evet.

Gülüşü hiç de neşeli değildi.

— Kendisini sultan sanır. İstediği gibi hizmet görmezse öfkelenir. Kocam "İnsan ağacın tepesine çıkmak için çalıştıktan sonra onun en iyi meyvelerini yemeye hak kazanır"der.

Bayan fazla ileri gittiğini anlamıştı. Hemen ekledi.

— Sahiden ben neler söylüyorum. Gören seneledir tanışıyoruz sanır.

Utangaç, gülümsedi.

— İngiltere'den birini gördüğüm için böyle oldu sanırım. Ama artık gidip giyinmeliyim gerçekten. Güvertede güneşleniyordum.

O sırada geminin orta güvertesinden bir homurtu yükseldi.

— İşte, kalktık, dedi genç kadın. Neden arka ta-

rafa gidip limandan ayrılışımızı seyretmiyorsunuz? Ben de bir dakika sonra size katılırım. Londra hakkında soracağım pek çok şey var. Bu taraftan.

Genç adamın yanından geçerek bir kapıyı açtı.

— Aslında gecelerinizi de burada geçirseniz iyi edersiniz. İçerde bol bol yastık var. Kamaralar havalandırma tertibatına rağmen biraz sıkıcı oluyor.

Bond teşekkür ederek, kapıyı kadının arkasından kapattı. Geniş bir güverteydi burası. Yerlere kenevir örtüler yayılmıştı. Tam kıçta krem renginde yarım daire biçiminde bir divan vardı. Bir köşeye Amerikan Bar yerleştirilmişti. Bir sürü de hasır koltuk vardı etrafta. Bond, Bay Krest'in içkiye düşkün bir adam olduğunu düşündü. Bayan Krest ondan gerçekten korkuyor muydu yoksa yanlış mı hissetmişti?Kadın onun kölesiymiş gibi davranıyordu. "Peri Masalı"nın karşılığını ağır bir biçimde ödüyor olmalıydı. Bond, Mahe' nin ışıklarının ağır ağır geride kalışını seyretti. Tahminen on mil hızla gidiyorlardı. Biraz sonra Kuzey Burnu'nu dönüp denize açılacaklardı. Bond yine güzel Bayan Elizabeth Krest'i düşündü. Otelde resepsiyon memuru olarak çalışmadan önce modellik yapmış olmalıydı. Yüksek sosyetede dolaşan süper modellerden biri olabilirdi pekâlâ, bu dürüst görünen kadın. Bayan Krest güzel vücudunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Çıplak, hatta çırılçıplak dolaşmaya alışmış gibi dolaşıyordu. Fakat mankenler gibi soğuk değildi. Sımsıcak bir vücudu ve güven veren dost bir yüzü vardı. En çok otuzundaydı. Henüz olgunlaşmamış güzelliğinden de anlaşılıyordu bu. En çekici yeri omuzlarına dökülen pırıl pırıl sarı saçlarıydı. Fakat kadın saçlarıyla da övünmüyordu. Ne başını sallayarak saçlarını geriye atmış ne de perçemleriyle oynamıştı. Bond kadının cilve filan yapmadığını hatırladı. Parlak iri mavi gözlerini kocasından hiç ayırmadan sanki emir

bekler gibi durmuştu. Dudaklarında ruj, tırnaklarında oje yoktu. Kaşları da alınmamıştı. Acaba bunları yasaklayan kocası mıydı? Belki de onun Alman çocukları gibi doğal ve saf olmasını istemişti!

Bond omuzlarını silkti. Çok garip bir çifttiler doğrusu. Bogart sesli, orta yaşlı Hemingway gibi bir adam ve güzel, doğal bir kadın. İçki ikrâm etmeye kalktığında adam nasıl sertleşmiş ve kadını korkutmuştu? Belki de Bay Krest iktidarsız bir erkekti. O sert tavırları, abartılmış bir erkeklik rolünden ibaretti. Bu adamla dört beş gün geçirmek kolay olmayacaktı.

Bond güzel Silhouete Adası'nı seyretti ve sonra da kendi kendine öfkelenmemeye söz verdi. O Amerikan deyişi neydi? "Kargayı yemek". Bu kendisi için iyi bir beyin egzersizi olacaktı. Bu beş gün kargayı yemeyecek ve o Tanrının cezası adamın keyfini kaçırmasına izin vermeyecekti.

— Ne haber ahbap? Dinleniyorsun galiba?

Bay Krest filika güvertesinde durmuş aşağı bakıyordu.

— Birlikte yaşadığım kadını ne yaptın? Bütün işi ona bıraktın galiba. Hoş, neden olmasın? Kadınlar başka işe yaramazlar, öyle değil mi? Fido da şimdilik dümende. Ben de boşum.

Bay Krest yanıt beklemeden eğilip aşağıya atladı. Bir buçuk metreden yüksekti atladığı yer.

— Bayan Krest giyiniyor. Evet, gemiyi gezmek isterim.

Bay Krest, Bond'u aşağılayıcı bir bakışla süzdü.

— Tamam. Önce bazı bilgiler. Yat, Bronson Şirketi tarafından yapıldı. O şirketin yüzde doksanı benimdir; onun için ne istersem yaptırdım. Yatın planını ünlü gemi inşaat mühendisleri Rosenblatt'lar çizdi. Otuz metre boyunda. Eni yedi metre. Beş yüz beygir gücünde iki tane Dizel motoru var. En çok on dört mil

yapar. Sekiz mil hızla iki bin beş yüz mil yol alabilir. Her tarafı soğuk hava tertibatlı. Carrier Şirketi beş tonluk iki ambar yaptı. Bir ay yetecek kadar donduru lmuş yiyecek ve bol içki alabiliyoruz.

Bond dostça bir tavırla başını salladı:

— Gemi gerçekten güzelmiş.

Bay Krest atıldı:

— Tabii ya! Senin gibilerin bazı tutarsızlıkları vardır. Mesela, gemiden bir kadınmış gibi bahsediyorsunuz. Çelik ve tahtadan mamul bir şeyde, dişilik olur mu? Neyse, gidelim. başını çarpacağından korkma. Tavanların yüksekliği bir seksen beşten fazladır.

Bond, Krest'in peşinden dar koridora daldı. Bu koridor yatı bir baştan bir başa katediyordu.

Bond, gördüğü en güzel yat hakkında yarım saat kadar konuştu. Her şeyde rahatlık ön plana alınmıştı. Mürettebatın banyo ve duşu bile büyüktü. Paslanmaz çelikten yapılmış mutfak ise Krest'lerin kamaraları kadar genişti.

Bay Krest, kamarasının kapısını açtı. Liz Krest, tuvalet masasının önündeydi. Adam yumuşak sesle:

— Sevgilim, dedi, ben de seni salonda içki hazırlıyorsun sanıyordum. Jim için süsleniyorsun galiba, ha?

— Affedersin, Milt. Şimdi geliyordum. Fermuarım sıkıştı.

Kadın, telaşla kapıya doğru yürüdü. İki erkeğe bakarak sinirli sinirli tebessüm edip dışarı çıktı.

— Duvar kaplamaları için. Vermont'un huş ağacını kullandılar. Lambalar Corning kristalinden. Bunlar da Meksika halıları. Şu gemi resmi de Montague Dawson'un eseri. Hakiki olduğunu söylemeliyim...

Krest, durmadan gemi hakkında bilgi sıralıyordu. Fakat Bond, başka bir şeye bakmaktaydı. Geniş yatağın başucunda asılı olan ve pek az kısmı gözüken

bir şeye dalmıştı. Herhalde yatağın o tarafında Krest yatıyordu. Bu, doksan santim uzunluğunda deri saplı incecik bir kırbaçtı. İğneli folya kuyruğundan bir kırbaç...

Bond, yatağın yanına yaklaşıp onu eline aldı. Parmağını tırtıllı kenarına sürdü. Bunu yaparken bile parmağı acımıştı.

— Bunu nereden buldun? diye sordu. Bu sabah, bu hayvanlardan birini avlıyordum.

— Bahreyn'den aldım. Araplar bununla karılarını dövüyorlar. Şimdiye kadar Liz'e bir kereden fazla hiç vurmadım. Biz ona, "Terbiyeci" diyoruz.

Bond, kırbacı yerine bırakıp dik dik adama bakarak:

— Öyle mi? diye söylendi.Yerliler çok sert oldukları halde yine de bunu kullanamazlar. Zira bunu kullanmak, suçtur.

Krest kapıya doğru yürüyerek:

— Dostum, bu gemi Birleşik Amerika'ya aittir, dedi. Haydi gidip kendimize içecek bir şeyler bulalım.

Krest, üst üste üç kokteyl içti. Soluk gözleri biraz koyulaşır gibi oldu. Fakat sesi hâlâ yumuşak ve tatlıydı. Zaten adam lâfı kimseye bırakmıyor, yolculuğun nedenini açıklıyordu.

— Anlayacağınız, iş böyle. Amerika'da bol parası olan talihli adamlar, Sam Amca'nın hazinesine bir şey vermek istemeyince böyle bir fon tahsis ederler. Fonun gayesi yardımdır. Çocuklara, hastalara,ilme yardım... Bu parayı birilerine veya bir şeylere verip kendine ya da ailene harcamazsan, o vakit vergiden kurtulursun. Onun için ben de Krest Fonu'na on milyon dolar yatırdım. Denizcilikten hoşlandığım için paranın iki milyonunu bu yata harcadım. Sonra, en büyük doğa tarihi enstitüsü olan Smithsonian'a baş-

vurdum. Dünyanın her tarafından onlar için örnekler toplayabileceğimi söyledim. Onun için bu gezinti bilimsel oluyor. Anladınız mı? Her sene üç ay tatil yapıyorum. Bunun için de on para harcadığım yok. Anlaşıldı mı?

Fidel Barbey, şüpheli şüpheli dudak büktü.

— Mükemmel bir işe benziyor, Bay Krest. Fakat aradığınız balıkları kolaylıkla bulabiliyor musunuz? Onların yapamadıklarını siz başarabiliyor musunuz?

Krest, ağır ağır başını sallayarak üzgün bir tavırla mırıldandı:

— Dostum, senin de ağzın süt kokuyor doğrusu. Para, her şeydir. Bir panda mı istiyorsun? Timsahlar için sıcak hava tertibatı yaptıramayan fakir bir hayvanat bahçesinden satın alıverirsin. Veya kaplanları filan için yeni bir bölme yaptırmak isteyen yoksul bir hayvanat bahçesine yanaşırsın. Deniz hayvanlarının kabukları mı? Elinde önemli bir kabuk bulunan birini yakalarsın. Kendisine öyle bir para teklif edersin ki, bir hafta ağlasa bile, sonunda kabuğu sana satar. Bazen insanın başı hükümetlerle belaya girer. Hayvanların korunması gerektiğini, avlanamayacağını söylerler. Sana bir örnek vereyim: Preslin Adası'ndan siyah bir papağan istiyordum. Sonra Aldebra'dan dev bir kaplumbağa ile sizin iri salyangozlarınızdan da lazımdı. Bir de bahsettiğim balığı bulmak niyetindeydim. Siyah papağanla dev kaplumbağayı kanunlarınız korur. Şehirde soruşturma yaptıktan sonra, valiye çıkıp "Ekselans" dedim, "Adalardaki çocuklara yüzme öğretmek için havuz yaptırmayı düşündüğünüzü duydum. Krest Fonu bu parayı verecek." Çeki hemen oracıkta yazıp uzatarak, "bir küçük şey daha vardı, ekselans" diye mırıldandım. "Burada bulunan siyah papağanlardan ve Aldebra kaplumbağalarından birer tane istiyorum. Bunların kanun tarafından korundu-

ğunu biliyorum. Washington'da Smithsonian Enstitüsü'ne götürmem için bu hayvanlardan birer tane almama izin verir misiniz?'' Tabii palavraydı bu. Hayvanların Smithsonian'a gideceğini duyup çeki gören Vali, nihayet razı oldu. Sonunda el sıkıştık. Herkes memnun kaldı. Tamam mı? Geri dönerken, Abendana'ya uğradım. Papağanla kaplumbağayı yakalayıp benim için saklamasını söyledim. Sonra sümüklüböcek kabuklarından söz açtım. Meğer Abendana, çocukluğundan beri onları biriktirirmiş. Gösterdi onları bana. Hepsini itinayla pamuklara sarıp saklamıştı. Kabuklar iyi durumdaydı. Bana İsabella ve Mappa kabuklarının kıymetli olduğu söylenmişti. Fakat adam onları satmak niyetinde değildi. Abendana'ya bakarak, ''kaç para?'' diye sordum. Böyle bir şeyi düşünmesinin imkânsız olduğunu söyledi. Aslında bu da saçma! Çek defterimi çıkardım. Beş bin dolarlık bir çek yazdım. Bunu burnuna soktum. Adam çeke bakakaldı. Beş bin dolar! Dayanamadı. Çeki katlayıp cebine soktu. Ondan sonra da hüngür hüngür ağlamaya başlamaz mı? İnanılır şey mi bu? Metelik etmez birkaç deniz kabuğu için ağlıyordu. Ona üzülmemesini söyleyip deniz kabuğu dolu kutuları kaptım ve o enayi intihar etmeden oradan ayrıldım.

Yaptıklarını pek beğenen Krest arkasına yaslandı:

— Ne dersiniz bu işe? Adada kaldığım yirmi dört saat zarfında listemdeki şeylerin dörtte üçünü temin ettim. Ne akıllıyım, değil mi Jim?

Bond:

— Geri döndüğünüz zaman size bir madalya verirler herhalde, diye mırıldandı. Ya balık ne olacak?

Krest ayağa kalktı. Yazı masasına giderek bir çekmeceyi karıştırdı. Elinde daktiloyla yazılmış bir kâğıtla döndü.

— Ender bulunur Hildebrand. 1925 nisanında Profesör Hildebrand tarafından Seyşel Takımadaları' ndan Chagrin'in civarında ağla yakalanmıştır.

Krest, başını kaldırdı. Kâğıdı çevirdi:

— Anlaşılan bu balık sincapbalığı familyasındanmış Emsalsiz bir şeymiş. Bulunan tek balığa profesörün adını verip "Hildebrand" demişler. On beş santim boyundaymış balık. Parlak pembe renkliymiş. Vücudunda enine siyah çizgiler varmış. Kuyruğu siyah, çok iri,gözleri de maviymiş.Kuyruğuna çok dikkat etmek lazımmış. Çünkü balığın kuyruğunda çok sert dikenler varmış. Profesör Hildebrand, bu balığı, adanın güney batısındaki kayalıkların civarında, bir metre derinlikte bulduğunu kaydetmiş. İşte, dostum. Birkaç bin dolar harcayarak bin mil yol yaptık. Hep bu on beş santim uzunluğundaki balığı bulmak için! Oysa, iki sene önce Vergi Dairesi, benim fonun uydurma bir şey olduğunu iddiaya kalkacak kadar küstahlaştıydı!

Liz Krest, heyecanla söze karıştı.

— Ama aslında öyle değil mi, Milt? Bu sefer bir sürü örnek götürmemiz gerekecek. O korkunç vergi memurları ilim sahasında önemli bir buluş yapamadığın takdirde, yatla beş senelik masrafları kabul etmeyeceklerini söylediler, değil mi?

— Sevgilim, dedi Krest. Sen ağzını kapat ve işlerime karışmaktan vazgeç, ne dersin? Ne yaptığının farkında mısın? Bu gece Terbiyecim'le karşılaşmayı hak ettin! Başka diyeceğim yok.

Kadın elini ağzına götürdü. Gözleri büyümüştü.

— Yapma, Milt, diye fısıldadı. Ne olur yapma!

■

**

İkinci günün şafağında Chagrin Adası'na vardılar. Önce adayı radar haber verdi. Ekrandaki düz hattın üstünde küçük bir benek belirdi. Sonra ufuktaki küçük nokta gitgide büyüdü. Sekiz yüz metre uzunluğunda yeşilliklerle kaplı bir arazi halini aldı. Arada sırada yeşillerin arasında beyazlar da gözüküyordu. İki gün bomboş bir dünyada yatla dolaşmışlardı sanki. Birdenbire karşılarına adanın çıkması Bond'a çok tuhaf tesir etmişti.

Bond o zamana kadar ekvator sularını görmemiş, hatta bunun nasıl bir şey olduğunu bile düşünmemişti. Yelkenli gemi devrinde bunun ne büyük bir tehlike olduğunu anlıyordu. Yakıcı bir güneşin altında dümdüz uzanan bir deniz, pis ve ağır hava, ufukta gözüken, yaklaşıp yağmur getirerek insanı ferahlatmayan küçük bulutlar. Gemiler asırlar boyunca ufuktaki küçücük beneği görerek kimbilir ne kadar sevinmişlerdi! Herhalde o dönemde gemiciler ağır teknelerin ancak bir mil süratle ilerlemesini temin ediyorlardı. Bond, baş tarafta durarak uçan balıkların, teknenin altından fırlamalarını seyretti. Denizin mavi suyu ağır ağır beyaza, yeşile büründü. Artık suyun altındaki kumları görebiliyordu. Bond, oturmak veya yatmaktan bıkmıştı. Biraz sonra, adada dolaşacağı ve denize girebileceği için memnundu. Hele Milton Krest'ten birkaç saat uzaklaşmak, nefis bir şey olacaktı.

*

**

Kayalığın gerisinde on kulaç derinlikte demir attılar. Fidel Barbey sürat motörünü kullanarak onları kayaların arasından geçirdi. Chagrin, tipik bir mercan adasıydı. Kum, ölü mercan kayalıkları ve bodur fun-

dalardan ibaret bir ada. Ortada elli metre genişliğinde sığ bir koy vardı. Koyun etrafı kayalıktı. Kayalara çarpan hafif dalgalar tatlı sesler çıkararak köpürüyordu.

Onlar adaya yanaşınca kuş sürüleri yükseldiler. Sonra ağır ağır tekrar eski yerlerine kondular. Adadaki diğer canlılar, kara ve kum yengeçleriydi. Kara yengeçleri yosunların arasında dolaşıyorlardı. Kuş pisliklerinden etrafa pis bir koku dağılıyordu. Fundalar da pislikten beyazlaşmıştı.

Beyaz kumlardan yansıyan ışık, gözleri kamaştırıyordu. Gölgelik bir yer yoktu. Malzemeler adaya çıkarılırken Krest bir çadır kurulmasını emrederek oturdu bir puro yaktı. Karısı ise yüzdü, deniz kabukları topladı. Bond'la Fidel Barbey de maskelerini takıp suda yüzmeğe sistemli bir şekilde adayı kuşatan kayalıkları araştırmağa koyuldular.

Su altında kabuk, balık, yosun veya mercan ararken insan çok dikkatli olmalıdır. Aranılan şeyin özellikleri bir an bile kafadan çıkarılmamalıdır. Türlü türlü renkler, hareketler, ışık ve gölge oyunları insanın dikkatini dağıtır. Bond, bu hârikalar diyarında ağır ağır ilerlerken kafasında bir hayal vardı. On beş santim boyunda iri gözlü, siyah çizgili pembe bir balık. İnsanların ikinci bir defa görebilecekleri tek balık. Krest, "Balığı görürseniz bağırın", demişti. "Yanımdan ayrılmayın. Gerisini ben hallederim. Yanımda uygun bir şey var. Tam balık yakalamak için yapılmış bir şey bu."

Bond, gözlerini dinlendirmek için durdu. Su o kadar sakindi ki, insan yüzüstü yatıp hareketsiz kalabiliyordu. Zıpkının ucuyla bir deniz yumurtasını del-

di. Sonra kayabalıklarının onun sarı etlerini yemeğe başladıklarını gördü. Hildebrand'ı bulduğu takdirde bu iş sadece Krest'in işine yarayacaktı. Ne tatsız bir işti. Acaba balığı bulduğunda bir şey söylememesi daha mı doğru olurdu?Ama kendisini bu iş için tutmuşlardı.

Bond, ağır ağır yüzdü. Gözleri yine etrafı araştırmağa başlamıştı. Bir taraftan da kadını düşünüyordu. Genç kadın, bir gün önce kamarasından çıkmamıştı. Krest, başının ağrıdığını iddia etmişti. Acaba Liz Krest, bu duruma bir gün isyan edecek, adamın o kırbaca uzandığı bir gün bir bıçak veya tabanca ele geçirip onu öldürecek miydi? Hayır, Liz fazla yumuşaktı. Krest onu iyi seçmişti. Kadın köle ruhluydu. "Masal dünyası" ona çok pahalıya malolmuştu. Acaba iğneli folyadan yapılmış kırbaç mahkemeye getirildiği zaman jürinin kendisini bağışlayacağını bilmiyor muydu? Kadın, o kötü adamdan intikamını almalıydı.

Bond, Liz'e bunu söylemeli miydi? Saçmalıyordu artık. Bunu ona nasıl anlatabilirdi? "Liz, kocanı öldürmek istiyorsan hiç düşünme" denir miydi? Bond, kendi kendine gülümsedi. "Allah kahretsin! Başkalarının hayatına karışmağa ne hakkın var? Belki de kadın bundan hoşlanıyor. Mazoşist olabilir." Fakat, aslında bunun böyle olmadığını biliyordu. Kadın büyük bir korku içinde yaşıyordu. İnsan o yumuşak bakışlı mavi gözlerdeki ifadeyi pek okuyamıyordu. Fakat bir, iki defasında Liz'in adama çocukça bir nefretle baktığını görmüştü. Ama nefret miydi bu? Bond, Krest'leri kafasından çıkararak adanın neresine kadar geldiğine baktı. Fidel Barbey'in şnorkeli yüz metre ilerdeydi. Turu tamamlamışlardı demek.

Birbirlerine yaklaşarak sahile doğru yüzdüler, sudan çıkıp kumların üstüne uzandılar.

▪

**

Fidel Barbey:

— Benim tarafta Hildebrand hariç, dünyanın her türlü balığı vardı, dedi. Fakat şans yardım etti. Yeşil sümüklüböceklerle dolu bir yere düştüm. Sedef kabukları futbol topu büyüklüğündeydi. Epey para eder. Bugünlerde motorlarımdan birini buraya yollar, onları toplatırım. Bu arada en az on beş kilo ağırlığında bir mavi papağanbalığı gördüm. Buradaki diğer balıklar gibi, o da bir köpek kadar uysaldı. Öldürmeğe kıyamadım. Zaten öldürseydim başım derde girecekti. Leopar cinsi iki üç köpekbalığının kayalıkların civarında yüzdüğünü farkettim. Sudaki kanı gördükleri takdirde saldırırlardı. Artık bir kadeh bir şey içip yemek yiyebilirim. Sonra aksi yönlerden öbür tarafa döneriz.

Kalkıp sahilde yürüyerek çadıra gittiler.

Krest, onların sesini duyarak dışarıya çıktı.

— Bir şey bulamadınız ha? Allahın belası bir kumsineği ısırdı beni. Burası lanetli, pis bir ada. Liz kokuya dayanamayıp yata döndü. Biz de etrafı bir kere daha araştırdıktan sonra basıp gidelim. Yemek yiyin. Buzlukta soğuk bira var. Bana, o maskelerden birini verin. Buraya kadar gelmişken suyun dibine bir de ben bakayım.

Kızgın çadırda oturmuş, tavuklu sandviç yiyip bira içerlerken somurtkan bir tavırla Krest'i seyrediyorlardı. Krest kayalardaki oyukları kurcalayıp duruyordu. Fidel Barbey içini çekti:

— Adam haklı. Bu adalar sıkıcı yerler. Yengeçlerle kuş pisliğinden başka bir şey yok buralarda. Bir de göz alabildiğine deniz. Zaten sadece kanları donmuş Avrupalılar mercan adalarını tahayyül ederler. Süveyş'in doğusunda bu adalarla ilgilenecek aklı başında bir insan bulunmaz. Bu adalardan bir kısmı ai-

leme ait. Adalar büyük. Üstlerinde köyler var. Kopra ve kaplumbağalardan da iyi para kazanıyoruz. Fakat Paris veya Londra'daki bir apartman katına onların hepsini seve seve feda edebilirim.

Bond güldü.

— Times gazetesine bir ilan ver. Binlerce talip...

O anda elli metre kadar uzakta olan Krest, deli gibi kolunu salllamağa başlamıştı.

Bond:

— Bu namussuz ya balığı buldu, dedi, yahut bir gitarbalığının üstüne bastı.

Maskesini kaparak denize koştu.

Krest beline kadar denize girmiş, kayaların başladığı yerde duruyordu. Heyecanla kayaları işaret etti.

Bond usul usul yüzerek oraya yaklaştı. Deniz yosunları biraz ileride kırık mercanlarla nihayetleniyordu. Bir sürü kayabalığıyla cins cins kelebekbalıkları oyuklara girip çıkıyorlardı. Küçük bir böcek antenlerini oynatarak Bond'a yaklaştı. Büyük bir yeşil miğri balığı kafasını bir delikten dışarı uzatmıştı. Ağzı açık olduğu için iğne gibi sivri dişleri görünüyordu. Altın renkli gözlerini genç adama dikmişti.

Bond maskesi yüzünden Bay Krest'in kıllı bacaklarını soluk renkli ağaç gövdeleri gibi görüyordu. Adamın bacaklarının miğri balığına çok yakın olması hoşuna gitmişti. Bond canavarı harekete geçirmek için zıpkının ucuyla onu dürtüştürdü.Fakat iri yılanbalığı zıpkının çatallarını dişlemeğe çalışarak geriledi, sonra gözden kayboldu. Bond da durup suya baktı.

Şimdi gözleriyle o renkli ormanı tarıyordu. Kırmızı bir gölge koyuluğun içinden sıyrılarak ona yaklaştı. Kendini göstermek ister gibi genç adamın altında dolaştı. Küçük balık önce mercanların altındaki yosunlarla meşgul oldu, sonra suda yüzen bir şeye saldırmağa kalktı. Nihayet sahneden çıkıyormuş gibi dö-

nüp ağır ağır yüzerek gölgelere karıştı.

Bond da miğribalığının deliğinden uzaklaşıp ayaklarını yere bastı. Maskesini çıkardı. Krest, gözlüğün arkasından sabırsızlıkla onu süzüyordu. Bond:

— Tamam, dedi. Buradan sessiz sedasız uzaklaşalım. Balık korkmadıkça kaçmayacaktır.

Krest maskesini çıkardı:

— Allah kahretsin! Balığı buldum! Ben buldum.

Fidel Barbey onları sahilde bekliyordu.

Krest atıldı:

— Fidel, Allahın belası balığı buldum. Ben, Milton Krest... Bu işi ben yaptım. Ne dersin bu işe, Fidel?

— Bravo, Krest! Şimdi balığı nasılyakalayacağız?

— Hah ha! (Krest bir göz kırptı.) Bunun için bir şey getirdim... Onu bir kimyager arkadaşımdan aldım. Rotenon deniliyor. Derris bitkisinin kökünden çıkarılıyor. Brezilya'da yerliler onunla balık avlıyorlar. Onu suya döktün mü balıklar hemen yüze çıkıyor. Kovaladığın balığın icabına bakıyor. Bir nevi zehir bu. Balıkların galsamalarındaki kan damarlarını felce uğratıyor. Onları boğuyor. Üstelik insanlara da teşir etmiyor. Çünkü insanların galsamaları yok.

Bay Krest, Bond'a döndü.

— Jim, sen git balığı gözetle. Fido'yla ben de zehiri getireceğiz. Balığı gördüğünü haber verir vermez Rotenon'u oraya dökeceğiz. Zehirler ileriye doğru yayılacak. Tamam mı? Yalnız tam zamanında haber ver. Bende bir tek teneke zehir var. Sadece iki buçuk kilo. Oldu mu?

Bond, "Pekâlâ", diyerek ağır ağır suya girdi; deminki yere kadar yüzdü. Evet; bütün balıklar hâlâ oradaydılar. Bir dakika sonra, sanki Bond'la randevusu varmış gibi Hildebrand balığı karşıdan gözüktü. Bu sefer balık genç adamın yüzüne yaklaştı. Camın

arkasından onun gözüne baktı. Sonra gördüğünden rahatsız olmuş gibi dönüp çabucak uzaklaşıverdi. Bir müddet kayaların arasında oyalandıktan sonra tekrar gölgelere karıştı.

Bond'un civarındaki deniz mahlukları yavaş yavaş genç adama alışmağa başlamışlardı. Kendisini gizleyip mercanmış gibi kayaya yapışmış olan küçük bir ahtapot ortaya çıkarak ağır ağır kumda ilerledi. Mavili sarılı böcek de kayanın altından çıktı, Bond'un etrafında dolaşmağa başladı. Küçücük balıklar Bond'un bacaklarını ve ayaklarını kemirmeğe kalkarak onu gıdıkladılar.

Bond bir deniz yumurtasını parçalayınca balıklar o tarafa üşüştüler. Bond, başını kaldırdı. Elinde yassı bir teneke olan Krest, Bond'un yirmi metre gerisinde sağda duruyordu. Kendisi işaret verir vermez zehirin iyice etrafa yayılması için tenekedeki sıvıyı denize dökecekti.

Krest:

— Tamam mı? diye sordu.

Bond başını salladı:

— Hayır. Balık gözükünce elimi sallarım. O zaman dökersin.

— Pekâlâ, Jim. Sen haber ver.

Bond başını suya soktu. Herkesin kendi işiyle meşgul olduğu küçük bir dünya vardı altında. Beş bin mil ötede, bir müzedeki adam, bir balık istedi diye biraz sonra binlerce balık ölecekti. Bond işaret verince ölüm suya çökecekti. Acaba zehirin tesiri ne kadardı? Bu kayalıkların ne kadar ilerisine yayılacaktı? Belki de on binlerce balık ölecekti.Küçük bir balık kuyruğunu vurarak süratle yanından geçti. Kırmızı, siyah renkli güzel bir kayabalığı kumları didikliyordu. Parçalanan deniz yumurtasının kokusunu almış bir çift sa-

rı siyah çizgili çavuşbalığı süratle yaklaştı. Acaba bu balıkların en yırtıcı, en korkuncu hangisiydi? En çok korktukları neydi? Küçük baraküda mı? Bir mahmuzlu balık mı? Şimdi de iriyarı bir düşman, Krest adında bir adam, arkada durmuş belkiyordu. Üstelik bu düşman aç bile değildi. Zevk için öldürecekti.

Bond'un önünde bir çift kahverengi bacak belirdi. Genç adam başını kaldırınca Fidel Barbey'i gördü. Göğsüne geniş bir balık sepeti takmıştı. Elinde de uzun saplı bir ağ vardı.

Bond maskesini geriye itti.

— Kendimi Nagasaki'deki bombardıman uçaklarının pilotları gibi hissediyorum.

— Balıklar soğukkanlıdır. Bir şey hissetmezler.

— Nereden biliyorsun? Kaç defa yaralandıkları zaman bağırdıklarını duydum.

Barbey, kayıtsız:

— Bu sefer bağıramayacaklar, diye cevap verdi. Bu zehir onları boğuyormuş. Hem sana ne oluyor? Nihayet sadece balık.

— Tamam... Tamam!..

Fidel Barbey, bütün ömrünü balık ve hayvan öldürmekle geçirmişti. Bond da zaman zaman insan öldürmekten çekinmemişti. Neden böyle telaşlanıyordu? İğneli folyayı öldürmekte tereddüt etmemişti. Fakat, o düşman bir balıktı. Halbuki buradakiler dost canlısıydı. Ne hata!..

Birden, Krest'in sesi duyuldu:

— Hey! Ne yapıyorsun orada? Gevezeliğin sırası mı? Haydi kafanı suya sok, Jim.

Bond maskesini aşağıya çekip başını suya daldırdı ve aynı anda gölgelerin arasından çıkan o güzel kırmızımsı balığı gördü. Balık süratle yüzerek kendisine yaklaştı. Çünkü alışmıştı artık. Bond'un altında durup merakla yukarıya baktı.

Bond homurdandı. "Tanrı'nın cezası" diyerek zıpkınıyla balığı itti. Balık hemen dönüp gölgelere karıştı.

Bond öfkeyle başını sudan çıkarıp elini kaldırdı. Bu çocukça bir hareketti. Yaptığı şeyden utanmıştı. Koyu kahve renkli yağlı sıvı şimdi suyun yüzüne dökülüyordu. İlacın tamamı dökülmeden önce Krest'i durdurmak mümkündü. Hildebrand balığını yakalaması için ona fırsat verebilirdi.

Bond durup tenekedeki son damlanın da suya düşüşünü seyretti.

Zehir ağır ağır suya karışıyordu. Bond tekrar başını suya soktu. Küçük dünyada her şey eskisi gibiydi. Sonra sersemletici bir süratle vaziyet değişti. Bütün balıklar birdenbire çıldırdılar sanki. Hepsi titriyordu. Birkaç balık can havliyle sıçrayıp kumlara serildiler. Öyle kaldılar. Mığrıbalığı mercandaki delikten ağır ağır çıktı. Ağzını iyice açmıştı. Sonra kuyruğunun üstünde dikilerek birdenbire kumlara düştü. Küçük böcek üç defa kuyruğunu salladıktan sonra ters döndü. Ahtapot da mercanı bırakıp dibe inerek karnını açıp öyle kaldı. Bu sırada kanlı meydana akıntının tesiriyle zehirlenmiş olan beyaz karınlı balıklar, karidesler, yengeçler, boy boy böcekler de gelmişlerdi. Bir ölüm fırtınasına tutulmuş gibi ağır ağır oradan geçtiler. Üç kiloluk bir mahmuzbalığı gagaya benzeyen ağzını açıp kapayarak nefes almağa çalışıyor, ölümle boğuşuyordu. Kayaların ilerisinde sular dalgalanıyordu. Daha büyük balıklar bir an evvel oradan kaçabilmek için uğraşıyorlardı. Bond'un gözlerinin önünde mürekkep balıkları kayalardan birer birer dibe düştüler. Kumlar mürekkep lekesi çinde kaldı.

Bond birinin omuzuna dokunduğunu hissetti. Döndü baktı.

Krest'in gözleri güneşten ve sinirden kızarmıştı. Adam dudaklarına beyaz bir güneş ilacı sürmüştü. 007'nin maskesine bakarak, sabırsızca haykırdı:

— Peki balık nerede?

Bond maskesini kaldırdı.

— Zehir dökülürken kaçmış olmalı... Ben de ona bakıyorum.

Krest'in cevabını beklemeden başını hemen suya soktu. Cinayet devam ediyordu. Etraf ölü balık doluydu. Ama zehirin tesiri geçmiş olmalıydı. Kurtardığı balık, geri döndüğü takdirde zehirlenmezdi artık. Birdenbire irkildi. İlerideki koyulukların arasında kırmızımsı bir şey görmüştü. Kayboldu sonra o şey. Sonra tekrar göründü. Hildebrand balığı kayaların arasındaki küçük açıktan geçerek Bond'a doğru geldi.

Bond, Krest'e aldırmaksızın elini kaldırıp hızla suya vurdu. Ama balık aldırmadı. Hâlâ geliyordu. Bond zıpkının emniyetini açarak tetiği çekti. Zıpkını balıktan tarafa doğru yolladı. Onun da bir etkisi olmadı.

Bond ayaklarını yere basarak balık ölüsü dolu kumlarda ilerledi. Hildebrand'a doğru gitti. Kırmızı siyah çizgili balık birdenbire durup titremeye başladı. Sonra birdenbire ileriye atılarak Bond'a doğru geldi. Onun ayaklarının dibine düşerek hareketsiz kaldı. Genç adam eğilip onu yerden alabilirdi artık. Balık şimdi kuyruğunu bile kımıldatamıyordu. Hildebrand, Bond'un avucunu ancak doldurdu. Kuyruğundaki diken genç adamın hafifçe avucuna battı.

Bond renkleri bozulmasın diye onu suyun altında taşıdı. Krest'in yanına gelince: "Al," diyerek balığı ona ona verdi. Sonra sahile doğru yüzmeye başladı.

*

**

O gece Wavekrest geri dönerken yusyuvarlak sapsarı bir ay denizi aydınlatıyordu. Krest bir eğlence için emir vermişti.

— Bunu tesit etmemiz lazım, Liz. Fevkalade bir gün bu. Son avı da yakaladım. Artık bu Allahın belası adalardan uzaklaşıp medeniyete dönebiliriz. O dev kaplumbağayla papağanı aldıktan sonra Mombasa'ya gidelim. Uçakla Nairobi'ye geçeriz. Oradan da şöyle rahat bir yolcu uçağına atlar, Roma, Venedik, Paris veya istediğin bir yere gideriz. Ne dersin, sevgilim?

Adam kocaman elleriyle kadının yüzünü ve çenesini sıkınca soluk dudaklar büzülüverdi. Krest, o dudakları öptü. Bond, kadının gözlerine bakıyordu. Sıkı sıkı kapanmıştı bu gözler. Krest genç kadını bıraktı. Liz yüzünü oğuşturdu. Adamın parmak izleri suratında beyaz çizgiler bırakmıştı.

Gülmeğe çalışarak:

— Aman Milt, diye mırıldandı. Neredeyse eziyordun beni. Ne kadar kuvvetli olduğunun farkında değilsin. Çok eğleneceğiz herhalde. Paris fikri harika! Bunu yapalım, olmaz mı? Yemek için ne söyleyeyim?

— Havyar tabii. (Krest, ellerini açtı.) Hammacher Schlemmer'den aldığımız büyük boy, kiloluk tenekelerden birini açsınlar. Her şeyi ona göre hazırlasınlar. Pembe şampanya da isterim. (Bond'a döndü.) Nasıl memnun kaldın mı, dostum?

— Nefis bir yemeğe benziyor. Sahi, o balığı ne yaptın?

— Formaldehid de. Oradan buradan topladığımız balık ve kabuklu deniz hayvanlarını formaldehid dolu kavanozlara attım. O da onların yanında. Benim morgda emniyet içinde yatıyor. Bize örnekleri böyle korumamızı söylediler. Balıkları postayla yollayacağım. Önce bir basın toplantısı yapacağım tabii. Gazeteler bu habere büyük yer verecekler. Smithsonian'a

ve haber ajanslarına durumu telsizle bildirdim zaten. Muhasebecilerim gazetelerden çıkan yazıları kesip vergicilere göstermeye bayılacaklardır.

*

**

Krest, o gece fazla sarhoş oldu. Fakat halinden pek belli olmuyordu. Yalnız purolarını yakmak için çakmağının alevini kolay ayarlayamıyordu. Bir ara masadan bir bardak düştü. Adamın sarhoşluğu daha çok söylediği şeylerden belli oluyordu. Karşısındakini yaralamak için sonsuz bir arzu duyuyordu.

Krest o gece yemekten sonra James Bond'a hücum etti. Yumuşak sesiyle İngiltere ve Fransa dahil Avrupa'nın süratle çöktüğünü uzun uzun anlatarak:

— Artık sadece üç büyük kuvvet var, dedi. Amerika, Rusya ve Çin. Büyük bir poker oynanıyor. Diğer milletlerin oyuna girecek ne paraları, ne de kâğıtları var. Arada sırada büyüklere hoş görünen bir devlete biraz borç veriliyor ve onun da bir, iki el oynaması kabul ediliyor. Bir zamanların İngilteresi de bu sınıfa dahil işte. Ama, bu sırf bir kibarlık gösterisi... İnsan kulüpte rastladığı iflas etmiş bir dostuna da nazik davranmaz mı? İngilizler fena insanlar değiller. Arada sırada İngiltere'ye gidip eski binaları ve Kraliçe'yi görmek fena olmaz. Fransa'ya gelince... Orada lezzetli yemeklerle kolay elde edilen kadınlardan başka bir şey yok. İtalya... Güneş ve makarna demektir. Yani bir nevi hastane. Almanya? Almanlar hâlâ cesurlar. Fakat iki savaşta da mağlup oldukları için moralleri bozuk...

Krest dünyanın kalan kısmını da bir, iki cümleyle geçiştirdikten sonra Bond'un fikrini sordu.

Genç adam, Krest'den sıkılmıştı. Onun fikirlerini

fazla basit ve hatta çocukça bulduğunu söyledi:

— Sizin sözleriniz Amerika'da duymuş olduğum sert bir atasözünü hatırlattı bana. Onu işitmek ister misiniz?

— Elbette!

— Bu söz şu: Amerikalılar olgunlaşmadan çürürler.

Krest, düşünceli düşünceli Bond'u süzdü.

— Jim, diye mırıldandı. Çok beğendim bunu. (Karısına döndü.) Sen de Jim'in bu sözünü kabul ediyorsun, değil mi? Bir keresinde Amerikalıların çocuk ruhlu olduklarını söylemiştin. Hatırladın mı?

Liz Krest'in gözleri endişeli bakışlarla doluydu. Kocasının halinden başına gelecekleri sezmişti.

— Bunu da nereden çıkardın? Ben sadece gazetelerdeki resimli romanlar için söylemiştim bu sözü. James'in fikrini kabul edemem. Hem bu bir şakaydı. Öyle değil mi, James?

Bond:

— Doğru. Krest'in dediği gibi, İngiltere'de Kraliçe ile bir sürü harabeden başka bir şey yok, dedi.

Krest gözlerini kadından ayırmamıştı.

— Ne var, güzelim? Neden öyle ürktün? Tabii, bir şakaydı. (Durdu.) Yalnız, bu şakayı unutmayacağım, sevgilim. Bunu hatırlayacağımdan eminim.

Bond, adamın en az bir şişe karışık içki içtiğini hesaplamıştı.

Bond adam sızmadığı takdirde çenesine bir yumruk indirmek zorunda kalacağını hissediyordu. Bu sefer de sıra Fidel Barbey'e gelmişti:

— Fido, şu adalara haritada ilk baktığımda sinek pisliği sandım. (Güldü.) Hatta elimin tersiyle onları silmeğe bile çalıştım. Sonra bunlar hakkında bazı şeyler okudum. Ve düşüncemin doğru olduğuna karar verdim. Bu adalar metelik etmez. Öyle değil mi, Fido?

Senin gibi zeki bir adamın oraya bağlanıp kalmasını anlayamadım. Böyle serserilikle vakit geçirmen doğru değil. Duyduğuma göre ailende her erkeğin yüz piçi varmış. Belki de sizler böyle eğleniyorsunuz. Ne dersin, dostum?

Fidel Barbey, istifini bozmadı.

— Amcam Gaston dediğiniz gibidir. Ailem onun halinden memnun değil. Servetimizin büyük bir kısmını o harcadı.

— Aile serveti ha? (Bond'a göz kırptı.) Servet dediğin nedir? Salyangoz kabukları mı?

— Pek değil, dedi Fidel Barbey. Yüz sene evvel ailem kaplumbağa kabuğu ve sedef satarmış. Zira o zaman bunlar çok modaymış. Ama ailemin asıl işi Kopra'dır.

— Bu arada ailedeki piçleri işçi olarak kullanıyorsunuz herhalde? Keşke ben de böyle bir şey yapabilseydim.

Bond iskemlesini itip kalktı. Güverteye çıkarak kapıyı örttü.

*

**

On dakika sonra, Bond, güvertenin merdivenin-de ayak seslerini duyarak döndü. Liz Krest geliyordu.

Kadın kıç tarafa gidip Bond'un önünde durdu. Kısık bir sesle:

— Yatacağımı söyledim, dedi. Fakat önce buraya gelip bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormak istedim. Korkarım, iyi bir ev sahibesi değilim. Burada uyumak sizi rahatsız etmiyor ya?

— Hayır. Burası hoşuma gidiyor. Hem bu temiz havayı içerdekine tercih ediyorum. Sonra yıldızlara bakmak da çok zevkli. Bu kadar çok yıldızlı bir gök

görmemiştim.

Kadın ahbaplık için bir konu çıktığına sevinmişti. Heyecanla:

— Evet, diye devam etti. Ben Güney yıldızını çok seviyorum. Biliyor musunuz, çocukken yıldızları gökyüzünde birer delik zannederdim. Dünyanın etrafını kocaman bir örtünün sardığını düşünürdüm. İnsan çocukken ne saçma fikirler ediniyor.

Kendisiyle alay etmesini bekler gibi genç adama baktı.

Bond başını salladı.

— Belki de haklısınız. İnsan bilim adamlarının her sözüne inanmamalı. Çünkü her şeyi tatsız hale sokuyorlar. Çocukluğunuzda nerede otururdunuz?

— New Forest'de Ringwood kasabasında. Orası tam çocuklara göre bir yerdi. Bir gün oraya dönmeyi isterim.

Genç adam:

— Dünyayı görmüşsünüz, diye mırıldandı. Orasını çok sıkıcı bulursunuz herhalde.

Liz Krest koluna dokundu.

— Böyle söylemeyin. Ben de başkaları gibi normal bir hayat sürmek istiyorum. Belki inanmayacaksınız, sizinle şurada birkaç dakika konuşmak bile benim çoktan unuttuğum şeyler arasında. (Birden Bond'un elini sıktı.) Artık yatmağa gidiyorum.

Arkalarından dili peltekleşmiş Krest'in tatlı sesi geldi.

— Vay canına! Şu işe bak! Benim hizmetimde çalışan biriyle fingirdiyor.

Krest, salonun kapısında dikiliyordu. Bacaklarını açmış kapıyı tutarak duruyordu. Işık arkasında vurduğu için vücudu bir maymunu andırıyordu. Salondan dışarıya akan soğuk hava güvertenin sıcaklığını bir anda alıp götürdü.

Krest, kapıyı kapatarak yürüdü.

Bond da bir adam attı. Kollarını gevşekçe iki yanına bırakmıştı.

— Hemen karar verme, Krest, diye söylendi. Hem konuşmana da dikkat et. Bu gece canın yanmadığı için şanslı sayılırsın. Şansına da bu kadar güvenme. Sarhoşsun. Git yat.

— Vay, pis serseri!

Krest karısını süzdü. Dudaklarını büzerek cebinden gümüş bir düdük çıkarıp zincirini sallamaya başladı.

— Bu herif beni anlayamamış galiba, sevgilim, dedi. Başaltındaki Almanların süs olmadığını anlatmadın mı ona? (Bond'a döndü.) Eğer bir adım daha atarsan düdüğü çalarım. O zaman seni sallayıp denize bırakıverirler. "Denize adam düştü" derler. Yazık olur. Biz de tornistan edip seni ararız. Bu arada uskurlar yanlışlıkla üstüne doğru geliverir. Parçalanır gidersin. Ne dersin bu işe? Hepimiz üzülürüz tabii.

Krest durduğu yerde sallanıyordu.

— Bunu gözlerinin önünde canlandırabiliyor musun, Jim? Onun için dost olalım.

Kapıyı açarak döndü, karısına baktı, işaret parmağını oynattı:

— Yürü, güzelim. Uyku vakti geldi.

— Peki, Milt.

Kadın korkudan irileşmiş gözlerini yere dikmişti.

— İyi geceler, James.

Cevap beklemeden Krest'in kolunun altından geçip salona kaçtı.

Krest elini kaldırdı.

— Sakin ol, dostum. Bozuşmuş değiliz. Ne dersin?

Bond sesini çıkarmadı. Tiksinerek adamı süzüyordu.

Krest salona girerek kapıyı çekip kapattı. Bond pencereden adamın yalpalayarak salonu geçtiğini gördü. Krest elektrikleri söndürdü. Sonra kamarasının kapısından ışık sızdı. Nihayet orası da karardı.

Bond, omuz silkti. Kendi kendine; "Hey Tanrım, ne adam be!" dedi.

Küpeşteye dayanarak yıldızları ve yatın arkada bıraktığı izleri seyre daldı. Kafasını rahatlatıp gerilen sinirlerini yatıştırmak için olanları unutmağa çalıştı.

*

**

Yarım saat sonra baş taraftaki banyoda duş alan 007, güverteye dönüp kauçuk yatağını yaparken son derece tiz bir çığlık duydu. Sonra ses, gecenin sessizliğinde eriyip gitti. Kadındı bağıran.

Bond, koşarak salonu geçti. Elini Krest'in kamarasının kapısına atarak durdu. Kadının hıçkırıklarıyle, Krest'in tatlı sesini duydu. Elini kapıdan çekti. Bu işin kendisiyle ne ilgisi vardı? Karı kocaydı onlar. Kadın, kocasını öldürmeye ya da onu terke kalkmıyordu. Bu hayata razıydı demek. Bond'un "Kahraman Prens" rolü oynamasına gerek yoktu.

Bond ağır ağır geri döndü. Salondan geçerken yine bir çığlık geldi. Fakat bu seferki o kadar şiddetli değildi. Bond, küfrederek gidip yatağına yattı. Dizel motörlerin hafif homurtusunu dinlemeye çalışıyordu. Diğer sesleri kafasından çıkarmalıydı. Bir kadın bu kadar korkak olabilir miydi? Yoksa Liz her şeyi kabul eden bir tip miydi? Bond'un kafasından çıkmıyordu bu konu. Uykusu da iyice kaçmıştı.

Bir saat sonra, uykuya tam dalacağı sırada, güverteden, Krest'in horultusu geldi. Port Victoria'dan

ayrıldıklarının ikinci gecesi, Krest kamarasından çıkıp güvertedeki hamakta yatmıştı. Ama o gece horlamamıştı. Oysa şimdi korkunç bir şekilde horluyordu. Fazla alkol ile uyku ilacı içilirse böyle olurdu...

Bu kadarı da fazlaydı.

Bond saatine bir göz attı. Bir buçuğa gelmişti. Bu horlama on dakika içinde kesilmediği takdirde Bond, aşağıya inip Fidel Barbey'in kamarasında yerde yatacak, sabah her tarafının tutulmasına da aldırmayacaktı.

Bond, saatinin fosforlu yelkovanının ağır ağır ilerlediğini seyretti. Vakit gelmişti. Ayağa kalkıp şortuyla gömleğini aldığı sırada filika güvertesinde bir gürültü oldu. Yere ağır bir şey düşmüştü. Onu tuhaf sesler ve korkunç bir hırıltı takip etti.

Krest hamaktan mı düşmüştü?

Bond istemeye istemeye elindekileri güverteye atıp merdiveni tırmandı. Birkaç basamak çıktığı sırada da hırıltı kesildi, yerini tepinen ayak seslerine bıraktı. Bond, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Son basamakları bir hamlede aşarak parlak ay ışığının aydınlattığı güvertede sırtüstü yatan adamın yanına geldi. Durup dehşetle eğildi. Boğulmuş adamın yüzü korkunçtu. Fakat Krest'in ağzından sarkan kendi dili değildi. Bir balığın kuyruğuydu bu. Kuyruk pembe siyah çizgiliydi...

*

**

Adam ölmüştü. Hem de, çok korkunç bir şekilde ölmüştü. Balık ağzına sokulduğu zaman, onu çıkarmak için çok uğraşmış olmalıydı. Fakat balığın yüzgeçlerinin sivri uçları yanaklarına takılmıştı. İğrenç ağzında gözüken sivri pulların uçları kan içindeydi.

Adam bir dakika içinde ölmüştü. Ama çok uzun bir dakika olmuştu bu...

Bond doğruldu. Gidip raflarda sıra sıra duran kavanozlara ve bunları koruyan tenteye baktı. Uçtaki plastik kavanozun kapağı yanına bırakılmıştı. Bond, kapağı branda beziyle silip kavanozun üstüne geçirdi.

Dönüp cesedin başucunda durdu.

İkisinden hangisi yapmıştı bu işi? Kıymetli balığı cinayet silahı olarak kullanan kişi büyük bir kine kapılmış olmalıydı. Bu kadının suçlu olabileceğini gösteriyordu. Liz'in bu cinayeti işlemesi için pek çok nedeni vardı. Fakat Fidel Barbey de aynı hainliği gösterebilirdi. Hem bu korkunç oyun onun karakterine de uygundu. Belki de Bond salondan çıktıktan sonra, Krest adamın sevdiği adalardan ve ailesinden bahsederek ona hakarete devam etmişti. Fidel Barbey de ona orada yumruk atacak veya bıçak çekecek yerde düşünüp bunu planlamıştı, galiba.

Bond etrafına bakındı. Kadın ya da Fidel adamın horlamasını duyunca harekete geçmiş olmalıydı. Güverteye çıkmak için iki tarafta da merdiven vardı. Baş tarafta, seyir dairesinde bulunan adam hiçbir şey duymamıştı tabii. Küçük balığı formaldehidden çıkarıp Krest'in açık ağzına sokmak birkaç saniye sürmüştü.

Bond omuz silkti. Bu işi yapan sonucu hiç düşünmemişti. Belki Bond'u da suçlulardan biri olarak mahkemeye çıkarmaya çalışacaklardı. İşler yoluna koymadığı takdirde hepsinin başı belaya girecekti.

Bond filika güvertesine baktı. Aşağıdaki güverte üsttekinden doksan santim daha genişti. Filika güvertesiyle deniz arasında altmış santim yüksekliğinde bir küpeşte vardı. Hamağın ipi kopsa, Krest denize uçabilir miydi? Bu kadar sakin havada buna pek imkân yoktu, ama Bond işi böyle halle karar verdi.

Bond harekete geçti. Salondan aldığı bıçakla ha-

mağın ipini kesti. Sonra onu çekip kopardı. İp iyice püsküllenmişti. Hamakta yerde sürünüyordu şimdi.

Bond ıslak bir bezle yerdeki kan damlalarını sildi. Şimdi işin en zor kısmına gelmişti. Cesedi ortadan kaldıracaktı.

007, onu ağır ağır kenara itti. Merdivenden inip cesedi aşağıya çekti. Ceset bütün ağırlığıyla Bond'un üstüne çöktü. Genç adam yükün altında sendeleyerek küpeşteye gitti. Kendisine tiksinti veren o yüzü son defa gördü. Ceset denize düşünce bir gürültü oldu. Ve dalgalara kapılarak sallana sallana uzaklaştı.

Bond salonun kapısına yaslanıp bekledi. Dümenci durumu

*

**

Teknenin hızını on iki mile çıkararak o gece North Point'e vardılar. Batan güneş ufku kızıla boyamıştı. Göğün rengi denize vuruyordu. İki adam ve genç kadın arka güvertede durmuşlar, uzaklaşan sahili seyrediyorlardı.

Liz'in üzerinde beyaz keten bir elbise, belinde kemer vardı. Boynundaki eşarp siyah beyaz çizgiliydi. Bu matem renkleri yüzünü daha da güzelleştiriyordu. Üçü de yan yana sessiz sedasız duruyorlardı. Üçünün de birbirlerinden gizledikleri bir sır vardı ve bu sırrın ortaya çıkmayacağından emindiler.

Ortaklaşa karar vermiş gibi, o sabah üçü de geç saatlere kadar uyumuşlardı. Bond güneşten bile rahatsız olmamış, ancak onda kalkabilmişti. Banyoda duş aldıktan sonra, kaptanın yanına gittiğinde Fidel Barbey henüz kalkmamıştı. Bond yanına indiğinde de başının ağrıdığını bahane etmiş, Krest'e kabalık edip etmediğini sormuştu. Sarhoş olduğu için, geçen

akşamdan hiçbir şey hatırlamıyordu. Krest'in kendisine hareket ettiğinin dışında, tabii...

— Sana başlangıçta ne dediğimi sanırım hatırlıyorsundur, James? diye sordu. Onun bugüne kadar gördüğüm en aşağılık heriflerden biri olduğunu söylemiştim sana. Şimdi bana hak veriyor musun? Bu gidişle biri onun sesini kesiverecek.

Bu sözler, katilin Fidel Barbey olduğunu göstermezdi.

Bond mutfakta kahvaltı hazırlarken içeri Liz girdi. o da kahvaltıya gelmişti. Genç kadının üzerinde mavi bir kimono vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Kahvaltısı yerken son derece sakin görünüyordu. Bond'a dönerek:

— Dün gece için özür dilemem gerek galiba? dedi. İçkiyi ben de fazla kaçırdım. Yalnız, Milt'i bağışlayacağınızı umarım. Aslında, iyi insandır. Yalnız, içtiği zamanlar huysuzlaşır ve ertesi gün kalktığında da pişman olur. Siz de göreceksiniz ya!

Saatler ilerleyip de her ikisinden bu konuda bir söz çıkmadığını gören Bond onları zorlamaya karar verdi. Liz arka güvertede yüzükoyun yatmış, bir dergi okuyordu. Genç kadına bakarak:

— Kocanız nerede kaldı? diye sordu. Hâlâ uyuyor mu?

Kadın başını kaldırdı.

— Sanırım uyuyor. Güvertede, hamakta yatacaktı. Kamaradan ne zaman çıktığının farkında değilim. Uyku hapı aldığım için hemen dalmışım.

Fidel Barbey söze karıştı:

— Belki kaptan köşkündedir.

— Hâlâ güvertede hamakta yatıyorsa, güneşten kavrulmuş olmalı, dedi Bond.

Liz hemen doğruldu.

— Aman tanrım! Zavallı Milt.. Gidip bakayım hemen...

Merdiveni çıkıp güverteye ulaştığında heyecanla bağırdı:

— Jim! Kocam burada yok. Hamağın ipi kopmuş.

Bond sakindi.

— Belki de Fidel'in dediği gibi kaptan köşkündedir. Ben gidip bakarım.

Koşarak kaptan köşküne çıktı. Kaptan ile makinist oradaydı.

— Bay Krest'i gören oldu mu? diye sordu.

Kaptan Fritz şaşırdı:

— Hayır efendim. Ne oldu?

Bond endişeli bir tavır takındı.

— Kendisini arka tarafta göremedik. Gelin, etrafa bir göz atın. Gece güvertede uyuyormuş. Ama, orada da yok. Dün akşam biraz fazla içmişti. Haydi, çabuk olun, etrafa bakın.

*
**

Sonunda, Krest'in denize düştüğü anlaşıldı. Bond, ağlayan Liz'i kamarasına götürüp onu teselli etmeye çalışarak:

— Üzülme Liz, dedi. Adının bu olaya karışmaması için gerekeni yapacağım. Durumu telsizle Port Victoria'ya bildirip teknenin süratini artıracağım. Kocan denize gece düşmüş olmalı. Elimizden ne gelir ki!

Genç kadının gözleri iri iri açıldı.

— Yani.. onu.. köpekbalıklarının parçaladığını mı söylemek istiyorsun?

Bond onaylar gibi başını salladı.

— Oh, zavallı Milt! Niye böyle oldu bu?..

Bond kadını yalnız bırakarak kamaradan çıktı.

Tekne Cannon Point'i dönerek hızını düşürdü. Sarp kayalıkların açığından geçerek koya girdi. Günün son ışıklarında koy, etkileyici bir renge bürünmüştü. Dağların eteğinde bulunan küçük kent, mor bir gölgenin içindeydi. Arada bir farkedilen sarı, titrek ışıklar vardı.

Bond, rıhtımdan kalkan gümrük motorunun tekneye doğru ilerlediğini farketti. Kent, bu esrarengiz ölüm haberiyle çalkalanıyor olmalıydı. Çünkü, telsiz istasyonundakiler haberi hemen Seyşel Kulübü'ne ulaştırmış olmalıydılar.

Liz, Bond'a döndü:

— Bu iş canımı sıkmaya başladı. Formaliteleri halletmeme yardımcı olur musunuz?

— Elbette!

— O kadar üzülmenize gerek yok, diye mırıldandı Fidel Barbey. Bu adamların hemen hepsi arkadaşımdır. Mahkeme reisi de amcam olur. Bu olayla ilgili olarak hepimiz ifade vereceğiz. Yarın, bir araştırma yaparlar herhalde. Öbür gün de buradan ayrılırız.

— İyi ama, buradan ayrıldıktan sonra ne yapacağımı da bilmiyorum. İşin kötüsü de bu ya!.. (Bond'a döndü.) James, acaba benimle Mombasa'ya gelmek ister miydin? Zaten, nasıl olsa oraya gideceksin.

Bond tereddüt ettiğini farkettirmemek için bir sigara yaktı. Bu güzel yatta dört gününü bu güzel kadınla geçirmek fena fikir değildi, ama kocasının ağzındaki balığı da unutamıyordu. Katil kimdi? Kadın mı, Fidel mi? Belki de Fidel, mahkeme reisi olan amcası sayesinde bu işten yakasını kurtaracağını ummuştu. Tek umudu, ikisinden birinin ağzından bir laf kaçırmasıydı. Genç kadına dönerek:

— Çok teşekkür ederim, Liz, dedi. Buna memnun olurum.

Fidel Barbey güldü.

— Harika! Doğrusunu istersen senin yerinde olmak isterdim. Ama işin bir de tatsız tarafı var. O Tanrının belası balık. Bu olaydan sonra, sanırım Smithsonian Enstitüsü durmadan size telsiz çekecek ve tadınızı kaçıracaktır. O balığı korumak size düşüyor artık. Ayrıca, Amerikalıların nasıl kişiler olduklarını da iyi bilirsiniz. Balığı ellerine geçirmedikçe, adamın yakasını bırakmazlar...

Bond gözlerini kadına çevirdi. Bu duruma göre, katil oydu. Şimdi bir bahane uydurup yat yolculuğundan vazgeçtiğini belirtmesi gerekiyordu. Zavallı adamın öldürülmesinde çok korkunç bir yöntem kullanılmıştı...

Fakat, kadının güzel gözlerinde hiçbir ifade değişikliği olmadı. Kadın Fidel Barbey'e dönerek:

— Bunun hiç önemi yok, dedi. Balığı British Museum'a vermeyi düşünüyorum.

Bond, kadının şakaklarında beliren ter taneciklerini farketti. Fakat, hava öylesine sıcaktı ki!..

Motorların sesi kesildi. Demir atan tekneden zincir gürültüsü yükseldi...

bu ünlü dizide çıkan kitaplar

ÖLÜMLE RANDEVU

"Binbaşı küçük kafesi örten örtüyü kaldırdı.

İri bir farenin sivri burnu parmaklıklara dayandı. Malko korkuyla karışık bir iğrenme duydu.

Çinliler Malko'yu ayağa kaldırdılar ve kafesin içine attılar. Kafesin içinde kımıldayacak yer yoktu... Sol ayağına tüylü bir şey süründü. Fare kafese girmişti. Elinde olmadan var gücüyle bağırdı. Bütün kasları gerilmiş bekliyordu..."

San Francisco'da insanlar farkında olmadan komünizm sempatizanı olmaktadırlar. CIA ajanı SAS, bu büyük kentin göbeğinde akıl almaz Çin işkencelerine göğüs gererek, beyinlerin hangi etkili yöntemle yıkandığını çözüyor.

KIYAMET GÜNÜ

"— Ben Washington, Genelkurmay Başkanlığından General Sidney. Kaçırılan DC 9'u ele geçirmek için yaptığımız tüm girişimler sonuçsuz kaldı. Ses duvarını aşıp yakalayın onu ve düşürün...

General Sidney harekâtı büyük bir radar ekranından izliyordu. Avcı uçaklarını gösteren küçük yeşil ışıklar DC 9'a yaklaşıyorlardı. Birden, avcılardan küçük noktalar hareket etti. Havadan havaya roketlerini DC 9'a atmış olmalıydılar!.."

ABD'nin geliştirdiği çok etkili bir zehir çalınmıştır. Zehiri ele geçiren örgüt bunu Amerika'daki içme sularına karıştırmayı planlamaktadır. Malko bu tüyler ürpertici kıyıma engel olabilmek üzere Meksika'da sinsi düşmanlarla savaşmaktadır.

HEDEF REAGAN

"...Georgi Eof'un şakakları atıyordu. Ira Cornfeld'i öldürmenin bu kadar güç olacağını düşünmemişti. Neyse ki kadının direnci iyice zayıflamıştı. Ustura boğazına yaklaşıyordu...

Birden, kollarının arasındaki kadının yumuşacık olduğunu hissetti... Sonra inanılmaz bir şey farketti: Kadın kalçalarıyla onu tahrik etmeye çalışıyordu. O güne dek ulaşılmaz bir kadın olarak gördüğü Ira, şimdi kendini teslim etmeye hazır bekliyordu..."

SAS bu kez Kıbrıs'da zorlu bir savaş veriyor! Acaba Başkan Reagan'ı öldürmeyi amaçlayan Armageddon planına engel olabilecek miydi?

SAS İÇİN SAMBA

"...Perdelerin kımıldadığını farketti, oysa pencere kapalıydı. Bu bir tek şeyi açıklıyordu: Perdenin arkasında biri vardı. Gizli sevişme anlarını bir üçüncü kişiyle paylaşmanın getirdiği can sıkıntısı bir yana, büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı Malko... Silahsız ve savunmasızdı. Oysa perdenin arkasındaki adamın tek amacı onu öldürmekti. Tüm kasları, sırtını delecek kurşunu beklemekten kasılmış olan Malko, kapıya fırlamamak için kendini güç zaptediyordu..."

Malko Brezilya'da neyin uğruna canını tehlikeye atıyordu? Sambalar ülkesindeki manganez madeni Amerika için neden bu kadar önemli idi?

SAS İSTANBUL'DA

"Memphis'in uzun kara gövdesi hızla Marmara'nın mavi sularına dalmaya başlamıştı. Dünyada ondan daha hızlı ve derine dalan bir ikinci denizaltı yoktu... Komutanlık gemisinde Rydell vericinin düğmesini çevirdi. "Harvey... Harvey... Burası Skylark... Yön ve yer bildirin..." Cevap yok. Alıcıdan sadece hafif cızırtılar geldi... Sonra gök gürlemesine benzeyen bir patlama sesi, ardından gemi bölmelerinin parçalanmasını andırır bir gürültü duyuldu. Rydell bu sesi çok iyi tanırdı... İki mil kadar batıda deniz yüzeyine geniş bir yağ tabakası çıkmıştı. Yaralanan Memphis kan kaybediyordu..."

Amerikan 6. Filosu'na bağlı atom denizaltısı Memphis'i Marmara'da kim torpillemiş olabilirdi? Malko Linge, ya da SAS, İstanbul'da bu esrarı çözmeye çalışıyor!

BAŞKAN'A ŞANTAJ

"— Paketi açın! emrini verdi General Redford.

Kimsenin kıpırdamadığını görünce kutuyu iri ellerinin arasına alıp kendi açtı.

Ortaya tuhaf bir şey çıktı; plastik beyaz bir bantla sarılmış yuvarlak kısa bir tahta parçası gibi bir şey.

Dibinden koparılmış bir serçe parmaktı bu. Bakımlı ve ojeli tırnağından bir kadına ait olduğu hemen belli oluyordu."

Adına gönderilmiş paketten çıkan parmakla CIA Başkanı Hillman'ın intiharı arasındaki ilişki neydi? SAS, bu soluk kesen macerada kendisini Arap haberalma ajanlarının cirit attığı bir ortamda buluyor!

KARA CEHENNEM

"...Aralarında on metrelik bir mesafe vardı. Malko'nun gömleği terden sırılsıklam olmuştu... Sığınabileceği hiçbir yer yoktu. Kuşlar bile panterin varlığından ürküp kaçmışlardı. Birden sırtı tel örgüye çarptı... Sonu gelmişti!.."

Amerika'ya ait bir casus uydusu, Çinliler tarafından yörüngesinden çıkartılıp, Tanganika Gölü'nün yakınlarına düşürülür. CIA, içindeki iki astronotu kurtarıp uyduyu imha etme görevini Malko'ya verir. Böylece SAS cehennemi Afrika'nın göbeğinde, Burundi'nin siyasal ve toplumsal kargaşası içinde çetin bir mücadeleye atılır.

SAN SALVADOR'DA DEHŞET

"...Her ikisi de ter içindeydi. Zevkin doruğuna ulaştıklarında genç kız soluyarak bir süre hareketsiz kaldı. Sonra çırılçıplak bir halde yataktan fırladı ve çantasındaki silahını kapıp Malko'ya doğrulttu.

— Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bir "Yanki" casususun ve Chacon'un dostusun!

Tam bir çıkmazdı bu. Malko kımıldamaya cesaret edemiyordu."

SAS, San Salvador'da dehşet saçan eski CIA ajanı Chacon'un peşindedir. Her anı kan kokan bir iç savaşın içinde inanılmaz vahşetle yüz yüze gelir. Acaba bu ölüm cenderesinde görevini nasıl başarabilecektir?

BULGAR ÇIKMAZI

"— Pasaport, dedi Emil Borovo. Yoksa arkadaşınızı vururum.

Eli, Walther'in kabzasında olan Malko midesinin kasıldığını hissetti. Bulgarın blöf yapmadığından emindi. Ondan hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

— Beşe kadar sayıyorum, dedi Borovo. Bir...

Malko'nun hayatı saniyelere bağlıydı. İşaret parmağı Walther'ın tetiğine kaydı ve soluğunu tuttu..."

Malko, Batı'ya sığınmak isteyen KGB'nin önemli bir generalini kaçırmak için TIR şoförü olarak Sofya'ya gider. Generel, Papa'ya suikast düzenlediği CIA tarafından bilinen Bulgar Gizli Servisi hakkında geniş bilgi sahibidir. Fakat SAS Bulgaristan'da beklenmedik olaylarla karşılaşır. Bu ülkeden çıkışı, girişi kadar kolay olacak mıdır acaba?

ATİNA'DA CİNAYET

"...Nafsika ellerini zincire geçirerek boynunu kurtarmaya çalışıyordu. Arkasındaki adamın niyetini farkettiğinde debelenmek istedi, fakat zincirin gerilmesiyle yine hareketsiz kaldı. Adam kollarını Nafsika'nın beline dolayarak kalçalarını var gücüyle kendine doğru çekti. Kadının korkunç çığlığına Malko daha fazla dayanamadı, gerileyerek var gücüyle kapıya yüklendi..."

Gerçek bir olaydan, bir CIA ajanının öldürülmesinden esinlenen Gerard de Villiers yine sürükleyici bir macera yaratıyor!.. Üç gün içinde örtbas edilip CIA dahil hiç kimsenin söz etmediği Atina cinayetinin ardındaki esrar perdesini aralamak bu kez de Malko'ya düşmektedir!..

KENNEDY DOSYASI

"...Malko elindeki dosyayı yatakta çırılçıplak yatan Marisa'nın sırtına koyarak okumaya başladı. Sayfalar ilerledikçe şaşkınlığı ve korkusu da artıyordu. Kennedy cinayetiyle ilgili tüm gerçekler bilindiği halde olayın örtbas edilmesini kim istemiş olabilirdi?

Sorusunun cevabını 43. sayfada buldu. Koca sayfada iki ad yazılıydı..."

Çalındıktan sonra tekrar ele geçirilen Kennedy Dosyası'nın sırrı ancak bir tek şekilde korunabilirdi. Dosyayla temas edenler ortadan kaldırılacaktı!.. Ve bunların arasında Malko da vardı. Çünkü bu kez CIA'ya hizmet etmekle, kendi ölüm kararını da imzalamıştı...

SAS 12. KİTAP

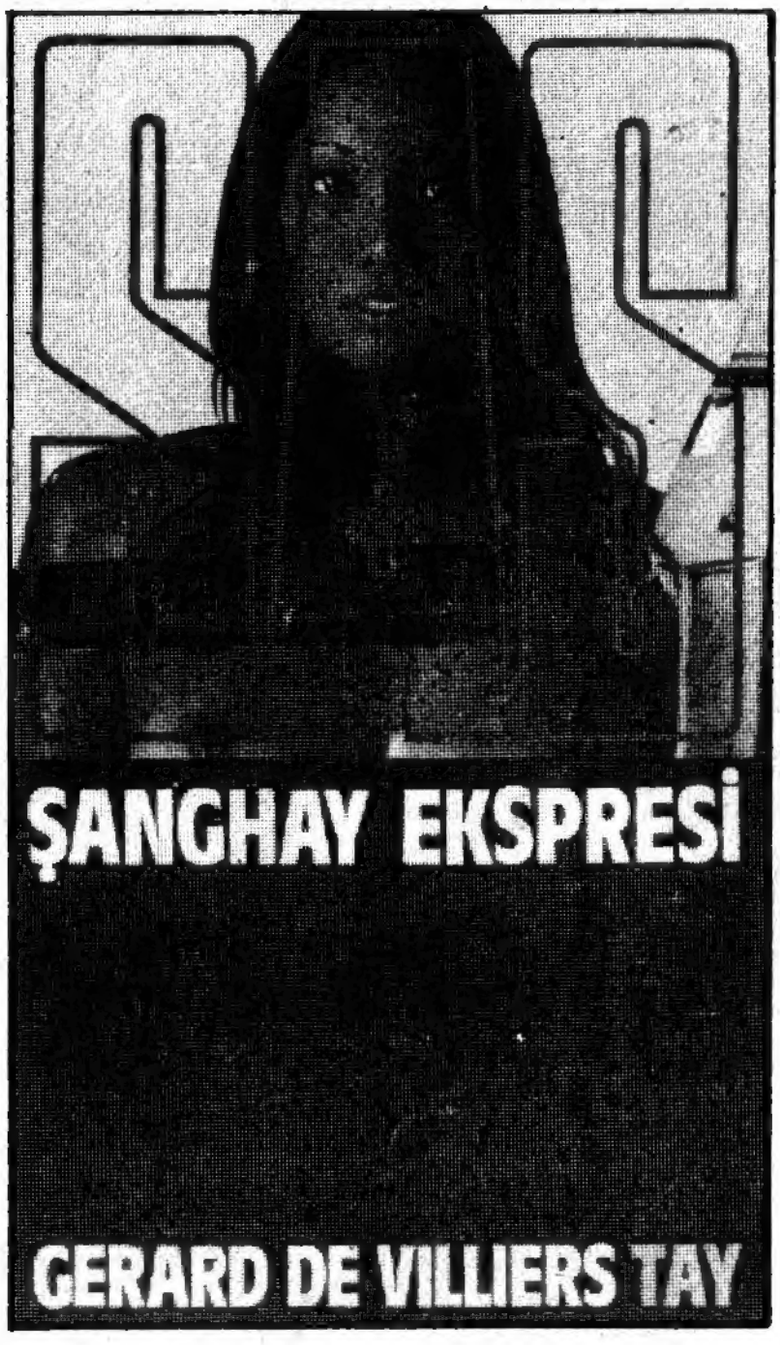

"Çin'e Rusça ve paten bildiği için gönderildiğini sanan SAS, Pekin'e indiğinde sadece soğuğu düşünüyordu. Kendini KGB, Japon ve Çin ajanlarının acımasızca birbirine girdiği bir ölüm dövüşünün ortasında bulduğunda iş işten geçmişti..."

Soluk kesen bir konu

James
BOND
Ian Fleming
Rusya'dan Sevgilerle

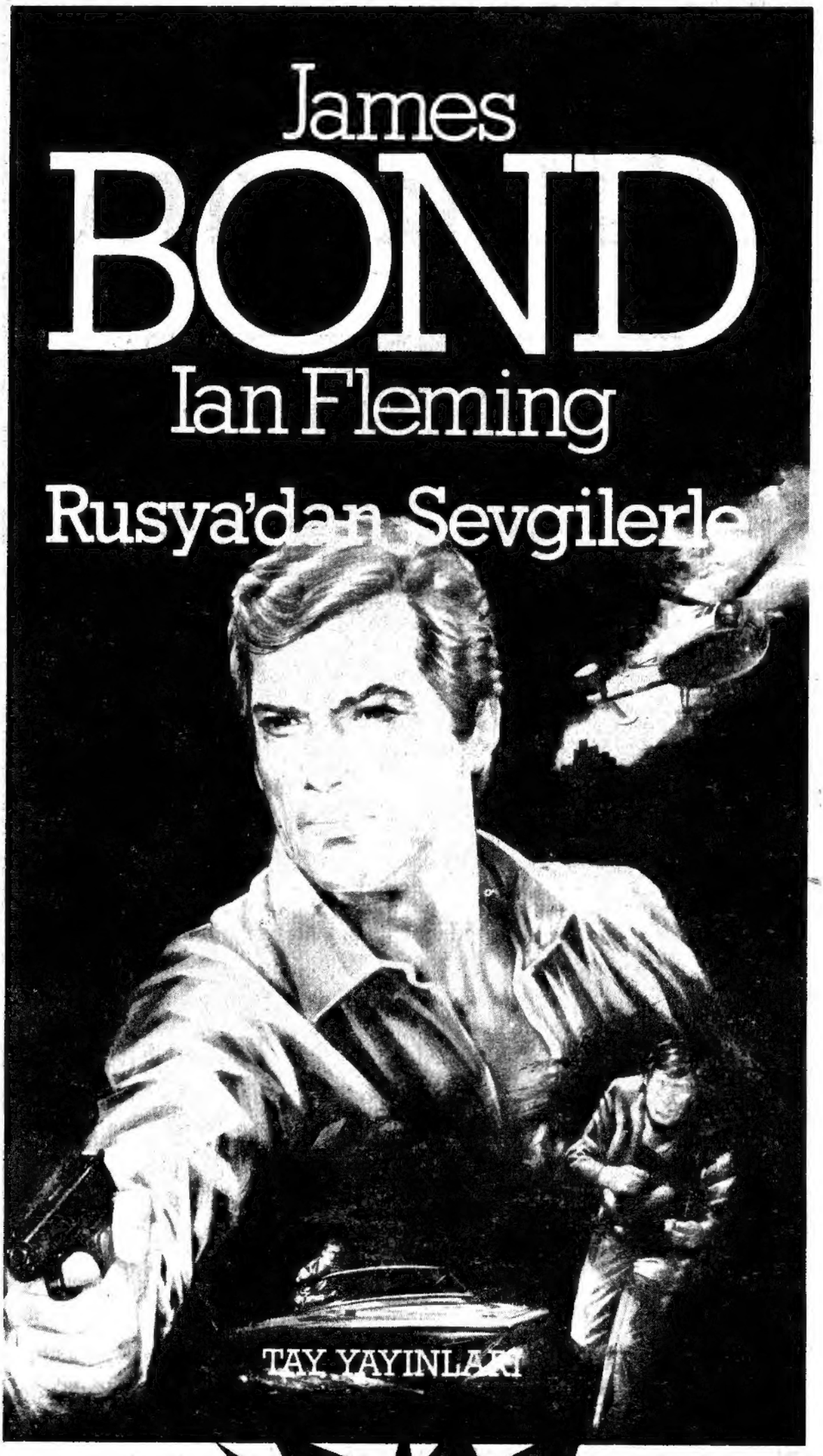

TAY YAYINLARI

çıktı!

MAYK HAMMER

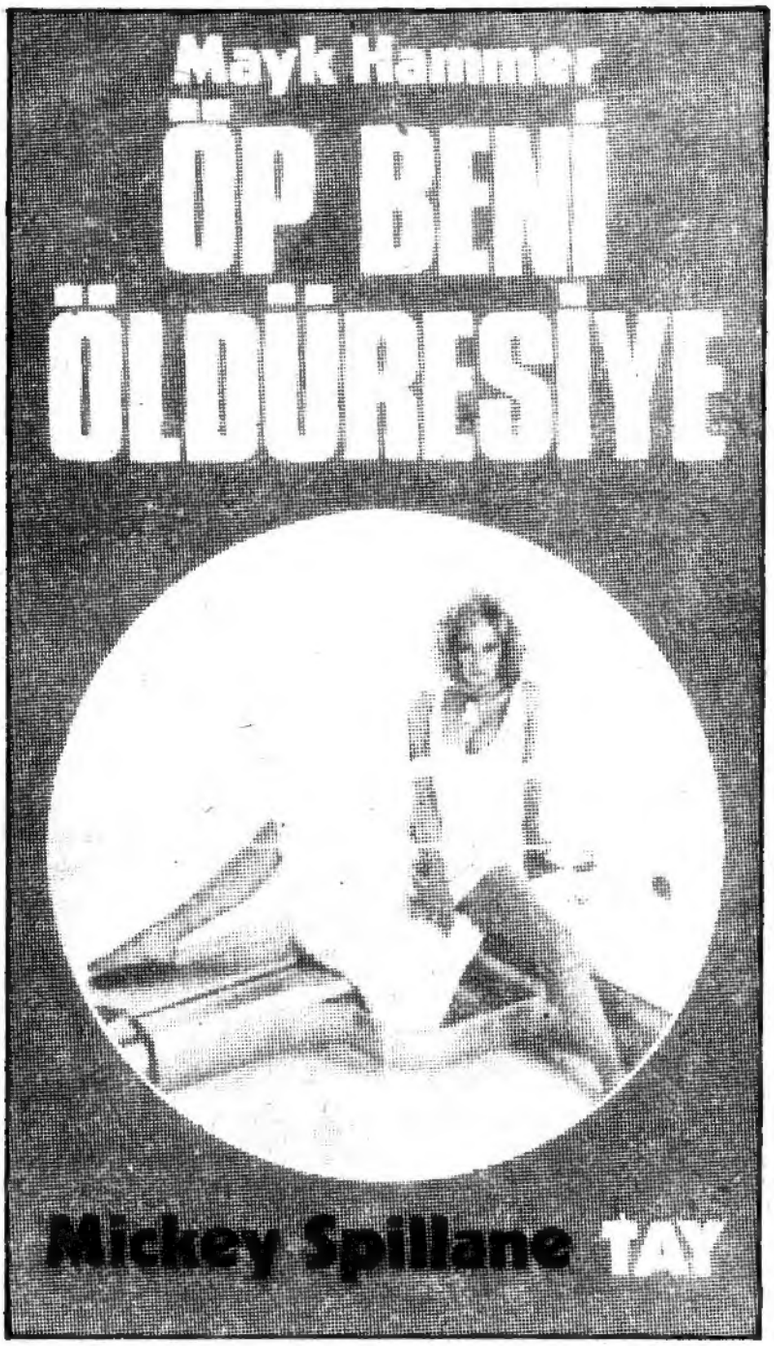

Bendeniz özel dedektif Mayk Hammer kulunuz. Nerede bir bela var, gelir hep beni bulur...
O gece ıssız bir yolda gazı köklemiş gidiyorum. Birden ,şans bu ya, önüme nefis bir sarışın atlıyor. Küfürün bini bir para durup arabaya alıyorum. Trençkotunun önünü açıyor, aptallaşıyorum. Kız çırılçıplak. Cennette miyim diye soracağım, soramıyorum...

Çünkü, yüz metre ilerde yol siyah bir araba tarafından kesilmiş...

çıktı!